ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ
ΕΘΝΙΚΟΥ
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
1934

40

ΤΥΠΟΙΣ „ΠΥΡΣΟΥ" Α. Ε.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΣ"

"HÉLLÉNIS,,

Revue mensuelle du Conseil National des femmes Héllènes

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Συνδρομὴ ἐτησία	*Δραχ. 100*	*Τιμὴ ἑκάστου τεύχους*	
Ἑξάμηνος	*„ 60*	*ἁπλοῦ*	*Δραχ. 10*
Ἐξωτερικοῦ	*σελίνια 7*	*διπλοῦ*	*„ 15*
Ἑξάμηνος	*„ 4*		

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶναι προπληρωτέαι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

Πῶς πρέπει νὰ μᾶς βρῇ ὁ καινούργιος χρόνος, ὑπὸ Ε. Ρ.—Ἡ διεθνὴς εἰρήνη, ὑπὸ Ε. Σιφναίου.—Ἡ Ἐκλογιμότης, ὑπὸ Χ.—Γιὰ τὴν ἐγγραφὴ τῶν γυναικῶν στοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους.—Νὰ λείψουν οἱ περιττοί; ὑπὸ Εἰρ. Λασκαρίδου.—Ἡ Ἑλληνικὴ Κεραμικὴ Τέχνη, ὑπὸ Ἀγγ. Χατζημιχάλη.—Ὁ Σπήλιος τοῦ Σκονιάρη, ὑπὸ Δώρας Μοάτσου.—Τὶ μᾶς ἐπιφυλάττει ἡ μοίρα, ὑπὸ Κασσάνδρας.—Πῶς ἔφτασε ὡς ἐκεῖ, διήγημα ὑπὸ Τατιάνας Σταύρου.—Τὸ παιδικὸ θέατρο, ὑπὸ Κατερίνας Κακούρη.—Νέα βιβλία.—Εἰδήσεις.—Ἀλληλογραφία.—Ωφέλιμοι Γνώσεις.—Μόδες.—Τὸ Σπίτι μας.

SOMMAIRE

Comment devra nous trouver la nouvelle année, par H. R.—La paix mondiale, par H. Sifnéou.—Le droit d'être élu, par X.—Pour l'inscription des femmes aux catalogues électoraux. — Les superflus devront-ils être supprimés, par Ir. Laskaridès — L'art céramique grec, par Ang. Hadjimichalis.—Littérature.—Le Théâtre enfantin, par Cath Kakouri.—Nouveaux livres.—Nouvelles.—Correspondance.—Conseils pratiques.—Modes.—Notre foyer.

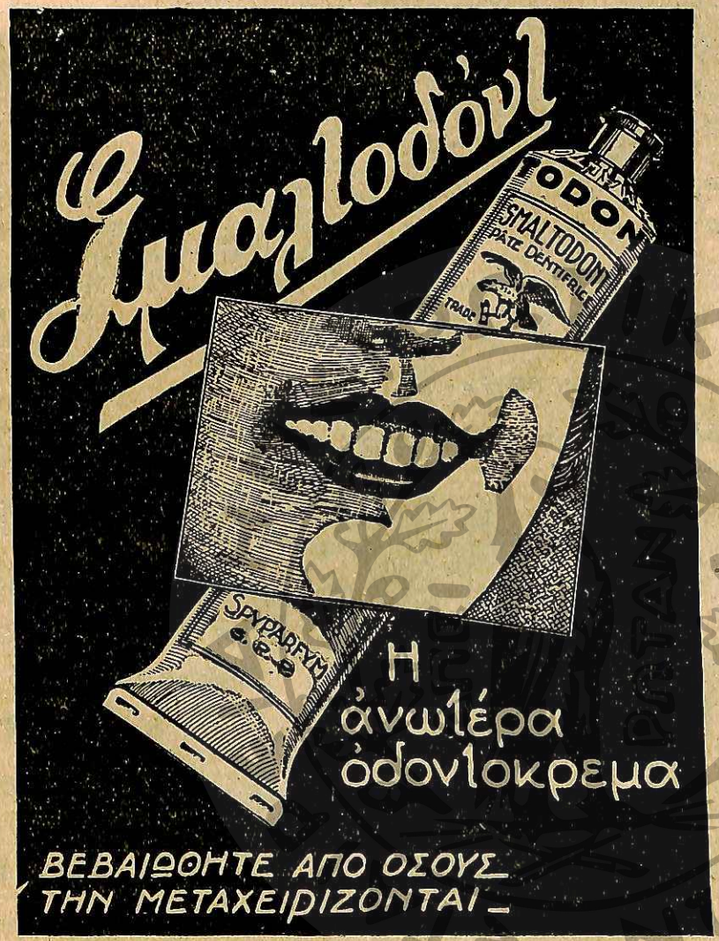
Ἐπὶ τῆς Συντάξεως ΕΛΕΝΗ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου φωτογραφία ***«Τοπίον τῆς Σπάρτης»*** μᾶς παρεχωρήθη εὐγενῶς ἀπὸ τὸν κ. ***Ν. Ζωγράφον.***

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ:

Ἕλλη Ἀποστολίδου
Κωνστ. Δεμερτζῆς
Ἑλ Θεοτόκη-Παρασκευοπούλου
Κατ. Κακούρη
Σοφ. Κενταύρου-Οἰκονομίδου
Ἀντ. Κουντούρη
Πολ. Λάσκαρη
Φ. Λογοθέτη
Σοφ. Μαυροειδῆ-Παπαδάκη
Ἰω. Μπουκουβάλα
Δώρα Μοάτσου
Δημ. Μωραΐτης
Ἀγγ. Παναγιωτάτου
Νίκη Πέρδικα
Ἰουλία Περσάκη
Γ. Πὼπ
Ἑλ. Ρουσοπούλου
Αἰμ. Σάρρου
Α. Σθῶλος
Σοφία Σπανούδη
Ἄννα Σταματελλάτου
Ἁγνὴ Στουδίτου
Ἀθ. Ταρσούλη
Α. Φιλαδελφεὺς

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ
ΣΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ
ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 21-441
ΔΙΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΑΜΩΝ - ΔΕΞΙΩΣΕΩΝ ΚΤΛ.
ΔΩΡΑ ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ Κ' ΕΟΡΤΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΟΡΕΑ 4 Παράκ. 39
10-9-81
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ. 30254

Ρυθμός

ΟΙΚΟΣ ΕΙΔΩΝ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΣ

Ὁ Décorateur τοῦ οἴκου μας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν Σας, ὅπως ὑποβοηθήσῃ οἱανδήποτε καλλιτεχνικὴν διακόσμησιν ἢ διευθέτησιν τοῦ Σπιτιοῦ Σας.

Διαθέτομεν πλουσίαν συλλογὴν ὅλων ἐν γένει τῶν εἰδῶν ἐπιπλώσεως, ἤτοι: στόφες μεταξωτές, Σιμιλῆ, Γκομπελέν, βελοῦδα, Στόρ, τάπητες Εὐρωπαϊκοὺς καὶ Ἀνατολῆς, χάρτην ταπετσαρίας τοίχων, Λινόλαια Μουσαμάδες, Φελοτάπητες καὶ κάθε εἶδος κατάλληλον δι' ἐπιπλώσεις.

"ΡΥΘΜΟΣ"

ΒΟΥΛΗΣ 22 - ΤΗΛ. 21-339

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ποῦ θέλετε νὰ διατηρήσετε τὴ σιλλουέτα σας, ἐπισκεφθῆτε τὸν οἶκον

KLEANTHI

CORSETS - SOUTIENS

6 ΠΛΑΤ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ (ΚΑΡΥΤΣΗ)

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΙΝΕ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΗΤΙ

Μ'αὐτὸ ἔχετε κοντά σας κάθε στιγμὴ τὸν γιατρό, τὸν φαρμακοποιό, τὸν μπακάλη, τὴ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καί, ὅ,τι ἄλλο χρειασθῆτε.

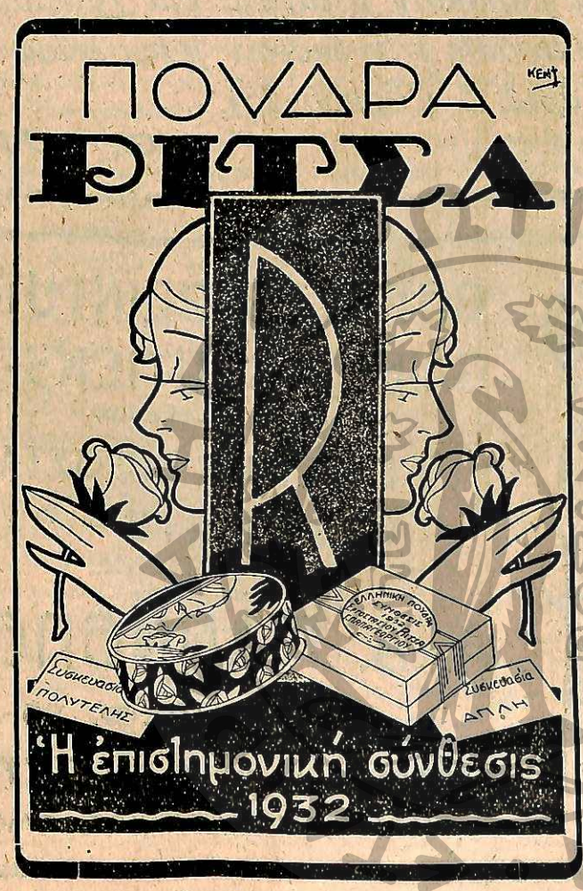

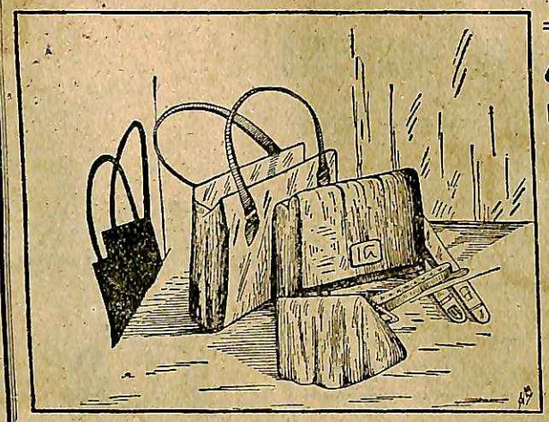
Ζητήσατε λεπτομερεῖς πληροφορίες

ΑΝΩΝ. ΕΛΛΗΝ. ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11

ΠΟΥΔΡΑ ΡΙΤΣΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΔΕΡΜΑΤΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΕΙΔΩΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΔΕΡΜΙΖΑΚΗ & ΚΥΠΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 17 — ΑΘΗΝΑΙ

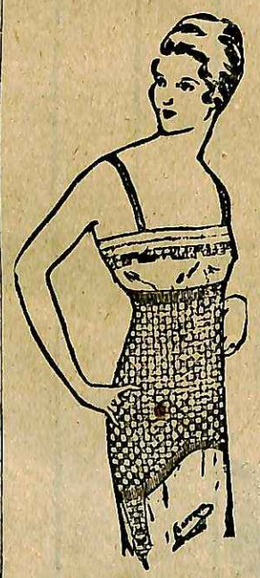
ΒΑΛΙΤΣΑΙ ΣΑΚΚΟΙ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ κ.τ.λ., ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ, ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΑ, ΤΣΑΝΤΑΙ, ΖΩΝΑΙ, ΣΑΚΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Κυρίες μου,

Διὰ μαροκαὶν μεταξωλὰ σλὰ χρώμαλα τῆς μόδας, ἐωισκεφθῆλε τὴν ἔκδεσίν μας, ἐνλὸς τῆς σλοᾶς Ἑρμείου ἀριθ. 5 (Ἑρμοῦ 15).

Θ. ΗΛΙΑΔΗΣ

CORSETS-CEINTURES
GAINES-SOUTIENS-GORGE

ΕΛΑΣΤΙΚΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
CLAVERIE — PARIS

Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25-417
ΑΘΗΝΑΙ — ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15
ΠΛΗΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ, 26

ΕΤΟΣ ΙΑ΄	ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1934	ΑΡΙΘ. 1

ΕΘΝΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Πῶς ωρέωει νὰ μᾶς βρῇ ὁ καινούριος χρόνος

Μὲ τὸν καινούριο χρόνο, στὸν ὁποῖον εἰσήλθαμεν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ μὲ τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τοῦ βίου της, στὸ ὁποῖο μπαίνει μὲ τὸ τεῖχος αὐτὸ ἡ «Ἑλληνίς», μᾶς ἔρχεται στὸ νοῦ τὸ φυσικὸ ἐρώτημα: «Ἐνίκησε ὁ φεμινισμός; Ἠττήθη, ἢ ἔμεινε στάσιμος, διστακτικός;

Αἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώστριαί μας θὰ μᾶς δικαιώσουν ἐὰν ἰσχυρισθοῦμεν, ὅτι ὁ φεμινισμὸς βρίσκει ἀκόμη ἐνδοιασμοὺς στὶς ψυχὲς τῶν περισσοτέρων γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι δὲν ἐπείσθησαν δηλαδὴ πῶς εἶναι κάτι τί γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐὰν καταλάβουν αἱ γυναῖκες, ὄχι μόνον αἱ Ἑλληνίδες, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ὅλου τοῦ κόσμου, ὅτι τὸ γυναικεῖον κίνημα ἀφορᾷ ἐξ ἴσου τὴν ἀτομική, ὅσο καὶ τὴ κοινωνικὴ ζωή, ὅτι ἐνδιαφέρει τοὺς ἄνδρας, ὅσο καὶ τὶς γυναῖκες, θ' ἀνοίξουν τὰ μάτια καὶ τὴ ψυχή τους καλήτερα γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα ποῦ προκύπτουν σήμερα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ὁποία στενάζει ὑπὸ ἕνα καθεστὼς ἄθλιο καὶ μελανό.

Στὴν Ἑλλάδα εἰδικῶς ὁ φεμινισμὸς ἐλαχίστην ἢ σχεδὸν καμμίαν πρόοδον ἔκαμε τὸ 1933. Οὔτε τὸ ζήτημα, ἂν θὰ εἶνε ἐκλέξιμες αἱ γυναῖκες κατὰ τὶς προσεχεῖς δημοτικὲς ἐκλογές, μπόρεσε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν ἀνδρῶν. Πόσο μακρυὰ εἴμαστε ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀπόκτησι τῶν πληρεστέρων μας πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς τελικῆς ἀνεξαρτησίας μας!

Πρόοδος καὶ πολιτισμὸς δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ νοηθῇ, ὅταν τὸ ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος βρίσκεται σὲ θέσι μειονεκτική, οὕτως εἰπεῖν κηδεμονευομένη, ὅταν δὲν τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ γνώμη γιὰ τὰ κοινὰ καὶ νὰ συμβάλλῃ στὴ διαρρύθμισι αὐτῶν γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὁλότητος. Δὲν μπορεῖ νὰ προοδεύσῃ καὶ νὰ ἰδῇ προκοπὴ ἡ ἀνθρωπότης, ὅταν οἱ ἄνδρες ἀναλαμβάνουν ὅλες τὶς εὐθύνες, καὶ αὐτὲς τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν, στὴ ψυχὴ τῶν ὁποίων ἐν τούτοις δὲν μποροῦν νὰ εἰσδύσουν γιατὶ τοὺς λείπει πρὸς τοῦτο τὸ ἔνστικτο.

Ἀκοῦμε συχνὰ νὰ λὲν ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν τὰ ἐφόδια γιὰ νὰ λάβουν μέρος στὸ δημόσιο βίο, ὅτι σὰν ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, θὰ παραμελήσουν τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιά τους. Κανένας νομοθέτης ὅμως, ὅταν ἔδωκε πολιτικὰ δικαιώματα στοὺς ἄνδρας, σκέφτηκε πῶς ὁ ψωμᾶς, μὲ τὸ νὰ ψηφίζῃ, θὰ παραμελήσῃ τὸ φοῦρνο του, ὁ ράφτης τὶς φορεσιὲς ποῦ τοῦ ἀνέθεσαν νὰ ράψῃ, ἢ ὁ γιατρὸς τοὺς ἀρρώστους του. Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ εἶνε γιὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ καὶ καταντοῦν φοβερὲς κοινοτυπίες. Βέβαιον εἶνε, ὅτι ὑπάρχουν κουτοὶ ἄνδρες ὅσο καὶ κουτὲς γυναῖκες, ἔξυπνοι καὶ ἱκανοὶ ἄνδρες ὅσο καὶ ἔξυπνες καὶ ἱκανὲς γυναῖκες, ἠθικοὶ καὶ ἀνήθικοι ἄνδρες—τὸ ἴδιο καὶ αἱ γυναῖκες, μὲ τὴ διαφορὰ πῶς αἱ ἀνήθικες γυναῖκες, νομίζομεν, εἶνε λιγώτερες. Ἡ γυναῖκα ἔχει πιὸ λεπτὴ τὴν ἐπιδερμίδα στὸ ζήτημα τῆς ντροπῆς καὶ δυσκολώτερα θὰ θελήσῃ νὰ μπλέξῃ σὲ μιὰν ὑπόθεσιν ὕποπτη γιὰ νὰ ὠφεληθῇ. Ἔχει περισσότερο τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης, γιατὶ σκέπτεται πιὸ πολὺ τὴν οἰκογένεια, τὰ παιδιά της ποῦ ἀποτελοῦν γι' αὐτὴν μιὰν ὁλότητα.

Τὸ κυριώτερό μας μέλημα πρέπει νὰ ἦνε, νὰ ἐργασθοῦμεν στὸν κύκλο τῶν δυνάμεών μας γιὰ τὴ διατήρησι τῆς εἰρήνης. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ ἐντείνομεν ὅλες τὶς ἐνέργειές μας. Ἂν δια-

τηρηθῇ ἡ εἰρήνη, θὰ μπορέσουν αἱ γυναῖκες νὰ ἐργασθοῦν γιὰ μιὰν ἀναμόρφωσι τῆς κοινωνίας. Πρέπει ὅμως νὰ καταλάβουν ὅτι ἀπὸ τὰ λόγια πρέπει νὰ περάσουν στὰ ἔργα, καὶ ὅτι ἡ ἀδράνεια καὶ νωχέλεια ποὺ δείξαμεν ὡς τώρα γιὰ τὰ ζητήματά μας, πρέπει νὰ βυθισθοῦν στὸ παρελθόν. Αἱ γυναῖκες τῆς πρωτευούσης, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ πρέπει νὰ θελήσουν νὰ μὴ εἶνε πλέον ὄντα δευτέρας τάξεως, ν' ἀπαιτήσουν νὰ εἶνε τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα τῶν πολιτῶν ἴσα γιὰ ὅλους, ἀνεξαρτήτου φύλου.

Κάθε γυναικεία ὀργάνωσις πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποῦ διαθέτει, τὴ πραγματοποίησι τῶν ἀνωτέρω· κάθε γυναικεῖο σωματεῖο πρέπει νὰ προσπαθήσῃ νὰ βάλῃ ἕνα μέλος του σὲ θέσιν ὅπου θὰ μπορῇ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τοῦ σκοποῦ μας. Τὰ σωματεῖα τῶν ἐπαρχιῶν ἴσως ἔπρεπε νὰ ἐπεκτείνουν τὴ δρᾶσι των· κοντὰ στὴ φιλανθρωπία νὰ καταγίνονται καὶ μὲ κοινωνικὰ ζητήματα καὶ νὰ βρίσκονται σὲ στενὴ συνάφεια μεταξύ των καὶ μὲ τὶς ὀργανώσεις τῆς πρωτευούσης.

Γιὰ ν' ἀναμορφωθῇ ὅμως ἡ κοινωνία ὀφείλομεν ν' ἀλλάξωμεν ἐκ βάθους τὶς κληρονομικές μας ἀντιλήψεις. Καλὴ εἶνε ἡ ἀγαθοεργία, ἀλλὰ ψιλότερο αἴσθημα ἀγάπης καὶ ἀλληλεγγύης θὰ δείξωμεν, ἂν θὰ θελήσωμεν νὰ ὑπάρχῃ μιὰ δικαιοτέρα διανομὴ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς ἐργασίας, ὥστε ἡ ἐξάσκησις τῆς ἀγαθοεργίας νὰ καταντήσῃ περιττή. Ἡ νέα κοινωνία προϋποθέτει μιὰ πνευματικὴ ἐξέλιξι, χάρις στὴν ὁποία θὰ καταλάβομεν ὅτι τὰ ὑλικὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἐπέτυχεν ὡς τώρα ὁ κόσμος εἰς βάρος τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, οὔτε τὴν εὐδαιμονία μποροῦν νὰ φέρουν, οὔτε ἐπιτυχῆ εἶνε. Πρέπει νὰ νοιώσομεν, ὅτι ὁ πολιτισμὸς στηρίζεται ἐπάνω στὴ κοινωνικὴ δικαιοσύνη, ὄχι στὴ θεωρία, ἀλλὰ στὴν πράξι, καὶ ὅτι ἡ πράξις αὐτὴ ἀπαιτεῖ μιὰ ριζικὴ μεταβολὴ στὶς ἀντιλήψεις μας καὶ στὸ ἰδεῶδες ποῦ ἔχομε γιὰ τὴν κοινωνία. Ὁ δὲ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ πραγματοποιηθοῦν, ἐξαρτᾶται βέβαια καὶ ἀπὸ τὴν ἱκανότητα καὶ καλὴ θέλησι τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἐνεργητικότητα τῶν γυναικῶν.

Ἡ θέσις τῆς ἐργαζομένης γυναίκας ἐπαπειλεῖται σήμερα παντοῦ, ὄχι μόνον εἰς τὰ κατὰ φασιστικὸν τρόπο κυβερνώμενα κράτη, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα, τὴν κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικὴ χώρα. Τρανὴ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ πρότασις ποῦ ὑπέβαλε στὴ Βουλὴ ὁ βουλευτὴς Σερρῶν κ. Α. Πάλλης νὰ μὴ διορίζονται ἐπὶ τριετίαν, ἀπὸ τοῦ 1934—1937 γυναῖκες ὡς δημόσιαι ὑπάλληλοι. Ἐὰν λοιπὸν δὲν βγοῦν αἱ γυναῖκες ἀπὸ τὴν ἀδράνειά τους, ἐὰν δὲν ἀφίσουν κατὰ μέρος τὴν ἀδιαφορία τους καὶ δὲν φροντίσουν ν' ἀκουσθῇ καὶ ἡ δική τους φωνή, ὄχι μόνον θὰ παραγκωνισθοῦν τελείως στὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ θὰ γίνουν πάλιν θύματα, αὐταὶ καὶ τὰ παιδιά τους, ἐνὸς φοβερωτάτου πολέμου.

Μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης ποῦ τὶς διακρίνει, πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ ἔλθουν σ' ἕνα ἀποτέλεσμα· πρέπει νὰ ξέρουν τί θέλουν καὶ τί μποροῦν νὰ κάμουν. Ἴσως νὰ θελήσουν νὰ μείνουν σπίτι τους καὶ νὰ ζοῦν ὅπως ἔζησαν ὡς τώρα, ἢ νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μελετοῦν τὰ ζητήματα αὐτά. Μποροῦν ὅμως καὶ νὰ θεωρήσουν τὴ στιγμὴ κατάλληλη γιὰ νὰ ἑνωθοῦν σὲ μιὰ μεγάλη μάζα καὶ νὰ δράσουν. Ἐὰν ἀνοίξουν τὸ δρόμο, ὥστε νὰ εἰσακουσθοῦν ἀπὸ τὴν κυβέρνησι, μποροῦν νὰ συμβάλλουν εἰς τὸ νὰ δημιουργηθῇ μιὰ κοινωνία, ὅπου κάθε μέλος θὰ ἔχῃ ἀσφάλεια νὰ ἐργασθῇ καὶ ν' ἀναπτυχθῇ. Μποροῦν νὰ βοηθήσουν εἰς τὸ νὰ γίνῃ μιὰ κοινωνία, ὅπου θὰ προστατεύεται ἡ ὑγιεία, ἡ ἀνεξαρτησία καὶ τὸ εἰσόδημα τῶν μελῶν της, ποῦ δὲν θὰ εἶνε ἐκτεθημένη στοὺς κινδύνους τοῦ ἐγκλήματος καὶ στὶς φρικαλεότητες τοῦ πολέμου. Μπορεῖ νὰ συντελέσουν εἰς τὸ νὰ γίνῃ μιὰ κοινωνία ὅπου ὁ καθένας θὰ δύναται νὰ μορφωθῇ, νὰ τύχῃ μιᾶς ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως, ν' ἀνυψωθῇ διανοητικῶς καὶ νὰ περνᾷ τὶς ὧρες τῆς σχολῆς κατὰ τρόπο πολιτισμένο.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνουν αὐτὰ πρέπει αἱ γυναῖκες νὰ ἑνωθοῦν καὶ νὰ ζητήσουν ἐπιτακτικῶς ὅ,τι εἶνε δίκαιο ν' ἀποκτήσουν.

Ἡ «Ἑλληνὶς» εὔχεται ὅπως τὸ 1934 φέρῃ μιὰ σημαντικὴ πρόοδο σὲ ὅλα τὰ ζητήματα αὐτά.

Ε. Ρ.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

ΥΠΟ ΕΛ. ΣΙΦΝΑΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

Τὸ Τμῆμα Εἰρήνης καὶ Διαιτησίας τοῦ Ε. Σ. Ε. ποὺ ὡς σκοπὸν ἔχει τὸν προπαγανδισμὸν τῆς Εἰρήνης θὰ ἀφιερώσῃ εἰδικὴ στήλη γιὰ τὴ παγκόσμια εἰρηνιστικὴ κίνησι, θὰ κρατῇ ἐνήμερες τὶς ἀναγνώστριες τῆς Ἑλληνίδος, γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Διεθνῆ Εἰρήνην ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν Εὐρωπαϊκὴ πολιτικὴ τὰ τελευταῖα χρόνια. Στὸ Συνέδριο τῆς Στοκχόλμης συζητήθηκαν εὐρύτατα οἱ διάφορες ἀπόψεις γιὰ τὴν Διεθνῆ Εἰρήνη καὶ Διαιτησία, ἀκούστηκαν εὔγλωττοι ρητορικοὶ λόγοι, γράφηκαν ἄρθρα στὰ ἐγκριτότερα φύλλα.. Ὁ ἐξοπλισμὸς ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ πέρνει φοβερὲς διαστάσεις. Ὁ φόβος ἑνὸς καινούργιου πολέμου σπρώχνει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸν πόλεμο, εἶπε ἕνας μεγάλος σοφός... διεθνοῦς φήμης. Ὁ φόβος λοιπὸν δημιουργεῖ τὸν πόλεμο, καὶ αὐτὸς ὁ φόβος γεννιέται συνηθέστατα, ἀπὸ τὴν ἄγνοια τῶν γεγονότων.

Στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε σὲ κάθε χώρα οἱ μεγάλες λαϊκὲς μάζες ἀγνοοῦν ἐντελῶς τί γίνεται σὲ ἄλλες χῶρες, ὑποφέρουν ἀπὸ ξενοφοβία... Οἱ ξένοι εἶναι κακοὶ ὡς «ξένοι» θέλουν νὰ γίνῃ ἕνας ἄλλος πόλεμος τρομερώτερος ἀπὸ τὸν πρῶτο, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν εἰς βάρος τῶν λαῶν, τὰ συμφέροντά τους. Σὲ κάθε ἔθνος ἡ διεθνὴς πολιτικὴ ἐπαναπαύεται στὴν ὑπόθεσι, πὼς «ἡμεῖς» εἴμεθα ἄξιοι ἐμπιστοσύνης, καὶ πὼς δὲν ἐπιθυμοῦμε ἄλλο τίποτε παρὰ μιὰ ἥσυχη καὶ εἰρηνικὴ ζωή... Οἱ «ξένοι» λοιπὸν εἶναι οἱ ἀσπονδότεροι ἐχθροί μας, καὶ κάθε ξένη κυβέρνησι μᾶς παρουσιάζεται ὡς ἐχθρικὴ καὶ φιλοπολεμική.

Δυὸ πολιτεύματα ὑπάρχουν σήμερα στὴν Εὐρώπη ποὺ ἀλληλοσυγκρούονται: Ἡ δικτατορία τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος καὶ ἡ δικτατορία τοῦ Προλεταριάτου. Καὶ οἱ δυό τους ἀπορρέουν ἀπὸ ἐμφύλιες αἱματηρὲς συγκρούσεις. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς πρώτης φαντάζονται πῶς δουλεύουν γιὰ τὸ καλὸ τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ δεύτερη (μιλᾶμε γιὰ τὴ Ρωσσία) γιὰ τὶς λαϊκὲς ἐργαζόμενες τάξεις. Γιὰ νὰ κάνουν τὸ καλὸ καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς δικτατορίες μεταχειρίζονται τὴ βία... ὅπως καὶ τὰ ἔθνη δημιουργῶντας «τὸ δίκαιο πόλεμο». Οἱ δικτατορίες τῶν δύο παρατάξεων θεωροῦν δίκαιο τὸν πόλεμο ἐξοντώσεως τῶν ἀντιπάλων τους. Ἡ Εἰρήνη σχεδὸν ἐξοστρακίζεται, κανένας δὲν τὴν πιστεύει καὶ δὲν παραδέχεται τοὺς θεσμούς της. Τὸ εἰρηνικὸ καθεστὼς εἶναι μία ἀνάπαυλα, γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ ἕνας καινούργιος αἱματηρὸς πόλεμος. Ὅλες οἱ κυβερνήσεις τὸν ὑποθάλπουν, προετοιμάζονται κρυφά, ὑποστηρίζοντας τὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα τῶν ὑπηκόων τους, ὑποβοηθῶντας τὶς νομισματικὲς πτώσεις καὶ τὶς ἀχόρταγες ὀρέξεις τῶν κερδοσκόπων.

Γιατὶ οἱ ταπεινοὶ ἀπόστολοι τῆς Εἰρήνης τὴν ὑποστηρίζουν, γιατὶ παλαίουν, καὶ ἀγωνίζονται; Θέλουν νὰ ἀποδείξουν καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς δημοκράτας ἀκόμη, πῶς ὁ πόλεμος εἶναι μιὰ μάσκα, ποὺ κρύπτει τὶς κακὲς προθέσεις καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν καλλιτέρευσι τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς. Ἂν ἡ Εἰρήνη εἶχεν ὡς μόνο σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τῆς εὐπορούσης τάξεως καὶ ἐξεμεταλλεύετο τοὺς ἀδυνάτους, δὲν θάξιζε βέβαια τὸν κόπο νὰ τὴν ὑποστηρίζῃ κανένας.

Ἡ τελευταία θυσιάζεται στοὺς πολέμους, γιατὶ πιστεύει ἀκράδαντα στὴν ἐπικράτησι τῶν ἰδανικῶν της, στὴν ἀπελευθέρωσι δούλων πληθυσμῶν, στὴν καλλιτέρευσι τῆς ζωῆς τῶν λαϊκῶν μαζῶν, στὴ στερέωσι τοῦ πολιτεύματος. Ἂν ὅμως λείψουν οἱ πόλεμοι, ὅλες αὐτὲς οἱ φοβερὲς πολεμικὲς προετοιμασίες, ποὺ ἀπαιτοῦν ἄφθονο χρῆμα, θὰ παύσουν, ὅλοι θὰ ἐπιδοθοῦν στὰ εἰρηνικὰ ἔργα, ἡ ἄνιση πάλη ποὺ λυγίζει τόσα σώματα καὶ τόσες διάνοιες θὰ κατευναθῇ, καὶ ἡ προσοχὴ τῶν κυβερνώντων θὰ στραφῇ στὴν εὐημερία τῶν λαϊκῶν μαζῶν ποὺ ὑποφέρουν.

Πόσα ἑκατομμύρια ποὺ σκορπίζονται ἄδικα θὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ ἔργα Εἰρήνης, ἄσυλα γιὰ παιδιά, καὶ γιὰ ἀνέργους, σχολεῖα, παιδικοὺς κήπους, ἐργατικὰ εὐήλια σπίτια, καὶ πόσες οἰκογένειες θὰ ἀνακουφίζωνται.

Πολλοὶ εἰρηνισταὶ δὲν καθορίζουν ἀκόμη μὲ σαφήνεια, τὴν ἀφηρημένη ἔννοια τῆς Εἰρήνης. Ἡ λέξις εἶναι γιὰ αὐτοὺς—κενὴ—μοιάζει μ' ἕνα πέπλο ποὺ κρύβει τὴ θυσία τῆς εὐημερίας τῶν λαῶν κάτω ἀπὸ ἐγωϊστικοὺς σκοπούς. Ὅπως πολλοὶ ὑποστηρίζουν τὸν πόλεμον μὲ φανατισμό, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὀφείλουν οἱ Εἰρηνισταὶ νὰ προπαγανδίζουν τὴν Εἰρηνιστικὴ Ἰδέα. Ὅλα τὰ ἔθνη ἐξοπλίζονται. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ πάῃ στὸν κινηματογράφον γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ, τὸ πεζικό, τὸ ἱππικό, τὶς ναυμαχίες, τὸν ἀεροπορικὸ πόλεμο. Ὅλοι τρέχουν πρὸς τὸν θάνατο, τὸν ἀναζητοῦν τὸν εὔχονται.... μόνον οἱ σημαῖες διαφέρουν...

Σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη κίνησι τῶν ἐξοπλισμῶν, οἱ ἀπόστολοι τῆς Εἰρήνης παλαίουν, ἀγωνίζονται. Πολλοὶ δὲν πιστεύουν πιὰ στὴν Εἰρήνην, τὴ φαντάζονται σὰ μιὰ φευγαλέα θεά, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν καὶ ποὺ σβύνει σιγά... σιγά.... μέσα στὸ ἀπέραντο χάος... Ἄλλοι ὅμως ἀκολουθοῦν τὴν Ἱερὴ Δάδα, ποὺ τοὺς δείχνει τὸ μονοπάτι τῆς Εἰρήνης....καὶ ἀνεβαίνουν τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο της, ποὺ θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ στὴ ψηλὴ κορυφὴ τῶν ἰδανικῶν τους.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΕΚΛΟΓΙΜΟΤΗΣ

Δὲν ἀνήκω βεβαίως εἰς τὴν τάξιν τῶν κρινόντων ὅτι ἡ ἀνάμιξις τῶν γυναικῶν εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν δύναται νὰ ἀποβῇ ἐπ' ὠφελείᾳ τοῦ Κράτους ἢ τῆς οἰκογενείας. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιδοκιμάζω τὴν γνώμην τῶν καταφρονούντων τὴν γυναῖκα κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀριστοτέλους, καθ' ἣν «τὸ μὲν ἄρρεν πρὸς τὸ θῆλυ φύσει τὸ μὲν ἄριστον τὸ δὲ χεῖρον, καὶ τὸ μὲν ἄρχειν, τὸ δὲ ἀρχόμενον». Ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν μάλιστα τῆς ἀναμίξιως τῆς γυναικὸς ὡς ὑπευθύνως ἀναγομένης περὶ τὴν διοίκησιν τῶν ὑποθέσεων μιᾶς πόλεως, ὑπῆρξα, δύναμαι νὰ εἴπω, πρόδρομος ἐν τῷ ἀγῶνι. Διότι ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν φρονούντων, ὅτι ἡ γυνὴ πρέπει νὰ εἶναι ἐν παντὶ ἐκλόγιμος. Καὶ εἰς τὰς ἀντιπροσωπευτικὰς τάξεις ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ εἰς τὰς Διοικήσεις ἐν τῇ ῥυθμίσει κοινωνικῶν ὑποθέσεων.

Ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων, καὶ μετὰ τὸν χριστιανισμόν, ἡ θέσις τῆς γυναικὸς ἐξυψώθη παρὰ τῇ δημοσίᾳ συνειδήσει. Διότι καὶ ἡ γυνὴ ἀπηλλάγη τῶν κλοιῶν ἀνελευθέρου ὑπάρξεως καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ φύλου της ἐπρωτοστάτησεν εἰς ἔργα προόδου καὶ ἀρετῆς. Τοῦτο βεβαίως συνέβη καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Ἡ Θεανώ, ἡ Κόριννα, ἡ Τελέσιλλα, ἡ Ὑπατία, πρόκεινται ὡραῖα παραδείγματα. Ἀλλ' ἡ Χριστιανωσύνη ἀπέδειξε τὴν γυναῖκα ἰσαξίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῶν ἔργων της, ὅταν θὰ καταστῇ ἐπίλεκτος. Δὲν ἄφισεν ὅμως τὰς γυναίκας νὰ κρίνωσι περὶ τούτων ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας. Ἐὰν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχον καὶ θεάς, ἔπραττον τοῦτο, ὄχι διὰ νὰ ἐξισώσωσι τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἵνα ἀφ' ἑνὸς μὲν δίδωσι συντρόφους εἰς τοὺς ἄρρενας θεοὺς τεκνοποιούντας, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα καλλύνωσι καὶ τῆς ἀγαμίας τὴν ἀρετὴν μόνον ὡς θεῖον δώρημα ἐπιφυλλασσόμενον διὰ τὰς οἰκούσας τὸν Ὄλυμπον. Ἀπαράλακτα, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς εἶπεν ἐρωτώμενος περὶ γάμου καὶ ἀγαμίας, ὅτι πρέπει οἱ ἄνθρωποι νὰ νυμφεύωνται ἀλλ' ἡ ἀγαμία εἶναι ἰδιαίτερον τοῦ Θεοῦ δώρημα. «Οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον ἀλλ' οἷς δέδοται». Καὶ προσέθηκεν. «Ὁ δυνάμενος χωρεῖν χωρείτω». Ἀλλ' ἡ γυνὴ ἐν τῇ Χριστιανωσύνη ἔγγαμος ἢ ἄγαμος, μήτηρ, ἢ χήρα, ἔτυχε τῆς αὐτῆς ἰσότητος πρὸς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. Ἦρκει μόνον ἡ ἐκλογὴ νὰ γίνεται ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους ἄνδρας πρὸς οὓς πιστεύει ὁ λαός. Πῶς λοιπὸν εἶναι νοητὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν τῷ ἑορτολογίῳ τόσαι γυναῖκες Ἅγιαι καὶ νὰ εὑρίσκῃ ὁ Χριστιανὸς ὡς ἐπιχείρημα τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀριστοτέλους! Διότι οἱ Ἅγιοι δὲν εἶναι κἂν εἰς ἀριθμὸν περισσότεροι ἀπὸ τὰς Ἁγίας Ὁ δὲ λαὸς πιστεύει εἰς τὴν ἁγίαν τὴν ζείδωρον καὶ

τὴν θαυματουργὸν δύναμιν ὅσον καὶ εἰς τῶν μεγάλων Ἁγίων. Παρὰ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον ἡ Ἁγία Ἑλένη. Ἡ δὲ Ἁγία Βαρβάρα εἶναι ἡ ἐν οὐρανοῖς γλυκυτάτη Ἁγία, λατρευομένη μὲ ὅσην καὶ ὁ Ἅγιος Γεώργιος πίστιν καὶ κατάνυξιν. Καθ' ὃν λοιπὸν τρόπον ἡ Ἐκκλησία ἀνέδειξε καὶ ὁ λαὸς ἀπεδέχθη καὶ ἐλάτρευσε γυναῖκας Ἁγίας, δύναται καὶ ἡ Πολιτεία νὰ ἀναδείξῃ καὶ ὁ λαὸς νὰ περιβάλῃ διὰ στοργῆς, θαυμασμοῦ καὶ πίστεως τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἥτις ἐμφανίζεται κατέχουσα ἐφόδια ἴσα πρὸς τὸν πάνοπλον ἄνδρα τὸν κατερχόμενον εἰς τὸν στίβον τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνος. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ἰσχυρότερον καὶ μὴ χρησιμοποιηθὲν μέχρι τοῦδε ἐπιχείρημα ὑπὸ τῶν φεμινιστῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἰσότητος τῆς γυνσικὸς ἐν τῇ Πολιτείᾳ.

Ἀφοῦ λοιπὸν πιστεύομεν εἰς θείαν δύναμιν γυναικῶν, ἀξιοῦσαν πρὸς κτῆσιν καὶ ἀναγνώρισιν ὑπεροχὴν πνεύματος ψυχῆς καὶ καρδίας, θὰ εἴμεθα ἀσυνεπεῖς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀρνούμενοι, ὅτι τὰ δωρήματα ταῦτα δύνανται νὰ ἀποβῶσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῶν θνητῶν, καὶ διὰ τὴν ἐπὶ γῆς ἀνάμιξιν τῆς γυναικὸς εἰς ἔργα Πολιτείας καὶ Κοινωνίας. Αὐτὸ δὲν σημαίνει βεβαίως, δι' ἡμᾶς τοὺς ἔχοντας ἰδέας ἀντιθέτους πρὸς παροχὴν δικαιώματος ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας, ὅτι αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ κληθῶσι καὶ ὡς ἐκλογεῖς. Ἀλλ' εἶναι ἔνδειξις διὰ τὴν ὀρθότητα τῆς πίστεως μας, ὅτι ἡ γυνὴ ἔχει δικαίωμα νὰ ἀξιώσῃ ἵνα λάβῃ δικαιώματα ἐκλογιμότητος ἴσα πρὸς τὸν ἄνδρα.

Χ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ

Καθ' ὅλον τὸν Ἰανουάριο, ὅπως εἶναι γνωστό, γίνεται ἡ ἀναθεώρηση τῶν ἐκλογικῶν καταλόγων, ὅπου μποροῦν νὰ ἐγγραφοῦν ὅσες γυναῖκες ἔχουν τὰ προσόντα ἡλικίας καὶ μόρφωσης ποὺ ὁρίζει ὁ νόμος. Τὰ πιστοποιητικὰ ποὺ χρειάζονται εἶναι τὰ ἑξῆς:

1ον. ***Πιστοποιητικὸ ὅτι ξέρει ἡ γυναῖκα ἀνάγνωση καὶ γραφή.*** Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τὸ ἐκδώσῃ ὁποιοσδήποτε δάσκαλος ἢ δασκάλα. Τὴν ὑπογραφὴ τοῦ δασκάλου αὐτοῦ πρέπει νὰ βεβαιώσει ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ δάσκαλος αὐτὸς ἢ ἡ δασκάλα.

2ον. ***Πιστοποιητικὸ δημοτικότητος.*** Ἂν μία γυναῖκα εἶναι γραμμένη στὸ δημοσιολόγιο τοῦ τόπου της, τότε νὰ ζητήσῃ ἀντίγραφο τῆς ἐγγραφῆς της. Ἂν δὲν εἶναι γραμμένη (ὅπου δὲν εἶναι οἱ περισσότερες γυναῖκες) τότε θὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία δημοτολογίου τοῦ Δήμου νὰ γραφῇ στὸ δημοτολόγιο κάνοντας μίαν αἴτισι σὲ ἁπλὸ χαρτί. Μαζὶ μὲ τὴν αἴτηση αὐτὴ θὰ παρουσιάζει τὸ ἐκλογικὸ βιβλιάριο τοῦ πατέρα της ἂν εἶναι ἀνύπαντρη, ἢ τοῦ συζύγου της ἂν εἶναι παντρεμένη, ἢ θ' ἀναφέρει τὸν ἀριθμὸ τοῦ ἐκλογικοῦ αὐτοῦ βιβλιαρίου καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ μητρώου του.

3ον. ***Πιστοποιητικὸ ἡλικίας.*** Τὴν ἡλικία τῆς γυναίκας πιστοποιεῖ ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας της. Πάντως πρέπει νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ 30 ἐτῶν

4ον. ***Πιστοποιητικὸ κατοικίας.*** Τὸ πιστοποιητικὸ αὐτὸ σύμφωνα μὲ φετεινὴ ἐγκύκλιο ἐκδίδει ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ ἐκλογικῶν βιβλιαρίων. Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ πάῃ αὐτοπροσώπως στὴν ἐπιτροπὴ αὐτὴ μὲ μία φωτογραφία της.

Μὲ τὰ παραπάνω 4 πιστοποιητικὰ καὶ ἄλλες δύο φωτογραφίες οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέλθουν στὸν ἁρμόδιο δικαστὴ ποὺ θὰ ἐδρεύῃ φέτος στὴν Ἀθήνα στὸ Πολυτεχνεῖον, καὶ στὸν Πειραιᾶ στὴ Δημαρχία καὶ θὰ ζητήσῃ νὰ τῆς ἐκδοθῇ τὸ ἐκλογικὸ βιβλιάριο.

Οἱ γυναῖκες ποὺ θὰ ἐγγραφοῦν φέτος δὲν θὰ ψηφίσουν στὶς ἐκλογὲς τῆς 11 Φεβρουαρίου ἐκτὸς ἂν ἀποφασίσῃ ἀλλοιῶς ἡ κυβέρνησι.

ΝΑ ΛΕΙΨΟΥΝ ΟΙ ΠΕΡΙΤΤΟΙ

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς χώρας τῆς μέσης καὶ βορείου Εὐρώπης, τὰ αἴτια τῆς τυφλώσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδέποτε ὀφείλονται εἰς τὸν ἀλκοολισμὸν καὶ τοῦτο, διότι δὲν συνειθίζομεν τὰ δριμύτατα ἐκεῖνα οἰνοπνευματώδη ποτά, τὰ ὁποῖα ἐπιβάλλει εἰς ἄλλους τόπους τὸ ψυχρὸν κλῖμα.

Δὲν ἔπαυσε καὶ ἐδῶ νὰ λατρεύεται πάντοτε ὁ Διόνυσος, ἀλλ' ἡ ἁγνὴ ρετσίνα δίδει, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μόνον ἐκδηλώσεις μικρᾶς ἢ θορυβώδους εὐθυμίας, χωρὶς νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν ὀργανισμὸν τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῶν κυρίως οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Σπουδαῖα ὅμως πλήγματα ἐπιφέρουν διάφοροι ἀσθένειαι, ἰδίως ὅταν ὁ ὀργανισμὸς ἔχει κληρονομικὰς συνεπείας συφιλίδος.

Πόσαι οἰκογένειαι ἔχουν δοκιμάσει τὴν τραγωδίαν ἑνὸς παιδιοῦ των, ποῦ ἐνῷ ἦτο καλά, χαριτωμένο καὶ ἐνεσάρκωνεν ὅλας τὰς ἐλπίδας των διὰ τὸ μέλλον, μετὰ μίαν μηνιγγίτιδα λ. χ. δὲν ἔχασε μόνον τὸ φῶς του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀκοήν του καὶ αὐτὴν τὴν διανοητικήν του διαύγειαν.

Τὰ τυφλὰ παιδιὰ ποῦ εἰσάγονται εἰς τὰς εἰδικὰς δι' αὐτὰ Σχολὰς καὶ ἔχουν πιστοποιητικὰ λοιπῆς ἀρτιότητος, δείχνουν μίαν δίψαν μαθήσεως καὶ εἶναι χαρούμενα καὶ ὑπερήφανα διὰ τὸ διανοητικὸν περιβάλλον καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσάγονται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν των.

Δυστυχῶς ὅμως ὄχι ὅλα.

Μεταξὺ αὐτῶν τῶν παιδιῶν συχνὰ παρουσιάζονται μερικὰ ἄτολμα, ἀδέξια, ἀκάθαρτα, μεμψίμοιρα· δὲν αἰσθάνονται τὴν χαράν, δὲν ἔχουν ἐπιθυμίας, τίποτε δὲν τὰ ἐνδιαφέρει, δὲν ἐννοοῦν τί λέγουν γύρω των, εἶναι μ' ἕνα λόγον ἀξιοδάκρυτα, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόφορα.

Πῶς νὰ τὰ χαρακτηρίσῃ κανείς;

Πάσχουν ἀπὸ ἀνίαν ἢ βλακείαν; Εἶναι ἠλίθια ἢ ἁπλῶς παρουσιάζει βραδύτητα ἡ διάνοιά των καὶ εἶναι ἆρά γε ἐπιδεκτικὰ βελτιώσεως;

Ἀπάντησιν εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀπορίας δύναταί τις νὰ δώσῃ μόνον, μετὰ μακροχρόνιον παρακολούθησιν καὶ ἐξάσκησιν.

Ἀφοῦ διὰ τὰ ὁμαλὰ τυφλὰ παιδιὰ χρειάζονται ὅλως ἰδιάζοντα μέσα διὰ τὴν εἰδικὴν ἐκπαίδευσίν των, δύναταί τις νὰ φαντασθῇ πόσον βραδέως καὶ μὲ πόσην περίσκεψιν, πόσον συστηματικὰ καὶ ὑπομονητικὰ θὰ ἐκπαιδευθῇ αὐτό, τὸ ὄχι μόνον τυφλόν, ἀλλὰ καὶ διανοητικῶς καθυστερημένον, διὰ νὰ παρουσιάσῃ βελτίωσιν καὶ πρόοδον.

Σὰν θεϊκαὶ Ἱέρειαι ἡ Ὑπομονὴ μὲ τὴν Ἀγάπην κοπιάζουν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Γνῶσιν καὶ τὴν Ἐπιμονὴν διὰ νὰ φθάσουν εἰς ἀποτελέσματα συχνὰ ἐκπληκτικά.

Ἕνα τέτοιο τυφλὸ παιδί, 10 σχεδὸν ἐτῶν ποῦ δὲν ἦτο εἰς θέσιν οὐδὲ νὰ φάγῃ κἂν μόνον του, μετὰ ἑνὸς ἔτους ἐξάσκησιν κατώρθωσε, ὄχι μόνον νὰ τρώγῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ πλύνεται καὶ νὰ ἐνδύεται ἐντελῶς μόνον του.

Ἕνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας ἐτραύλιζε μερικὰς ἀκατανοήτους λέξεις, μετὰ διετῆ παραμονὴν εἰς τὸ Σχολεῖον του, ἦτο εἰς θέσιν ν' ἀπαγγέλῃ ποιήματα, τὰ ὁποῖα ἐτόνιζε μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ μὲ καταφανῆ ἀτομικότητα.

Ἐνίοτε ἡ πρόοδος εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ πρώην καθυστερημένος κατὰ τὴν διάνοιαν τυφλὸς νὰ διακρίνεται, μετ' ἐξάσκησιν ὀλίγων ἐτῶν, ὄχι μόνον εἰς τὴν χειροτεχνίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μουσικήν, μὲ μανδολῖνον, πιάνο, βιολὶ ἢ καὶ μὲ πνευστὰ ὄργανα.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὅσον ταχύτερον ἀρχίζει ἡ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, τόσον ἀσφαλέστερα καὶ ἱκανοποιητικώτερα θὰ εἶναι καὶ τὰ ἀποτελέσματα.

Πόσαι βλέπουσαι, ὑγιεῖς, μορφωμέναι, ἐλεύθεραι ὑπάρξεις κοπιάζουν καὶ καταναλίσκουν τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις των ἕως ὅτου κατορθώσουν νὰ ἐπιτύχουν ν' ἀναφανῇ ἕνας ἀμυδρὸς διανοητικὸς σπινθὴρ εἰς τοὺς ἀποκλήρους αὐτοὺς τῆς τύχης, τοὺς ἀποκλεισμένους ἀπὸ τὸν κύκλον ἐκείνων, ποῦ ἔχουν τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιλαμβάνωνται τὴν εὐτυχίαν.

Ἀλλ' ἐδῶ μᾶς προβάλλεται τὸ ἐρώτημα:

Ἀξίζει τὸν κόπον;

Τ' ἀποτελέσματα εἶναι ἀντάξια τόσων μεγάλων θυσιῶν;

Ἂν ἀντιμετωπίσῃ κανεὶς ὑπὸ τοιαύτην ἔποψιν τὸ ζήτημα, συχνὰ εἶναι διατεθειμένος νὰ ἐπιτρέψῃ κάθε σκληρὸν μέτρον ἐναντίον τῶν δυστυχῶν αὐτῶν ***ἑστερημένων***.

Καὶ ἰδοὺ μία νεωτέρα Γερμανία ἐκστρατεύει μὲ πᾶν μέσον πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς παντὸς εἴδους ὑγείας τῆς φυλῆς της.

Ἀλλὰ μήπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ Σπάρτη δὲν ἔρριπτε τὰ ἐλαττωματικὰ παιδιά της εἰς ἕνα βάραθρον, ὥστε ἡ ζοφερά των ὕπαρξις νὰ μὴ διαταράττῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ ἀμαυρώνῃ τὴν λαμπηδόνα τοῦ Σύμπαντος;

Καὶ ὅμως! Ἔκτοτε «ἐπεφάνη ἡμῖν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Ἔκτοτε ὁ Θεάνθρωπος ἤνοιξε νέους ὁρίζοντας ψυχικοῦ κάλλους καὶ οἰκτιρμοῦ.

Ἐτόνισε τὸ «ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε».

Εἶπε τὴν παραβολὴν τοῦ Σαμαρείτου.

Ὡμίλησε μὲ τὴν ἁμαρτωλὴν καὶ ἔπλυνε τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν του.

Τώρα ὅποιος ἔχει ἀληθινὰ ἀνθρωπιστικὰ αἰσθήματα, μόλις κατορθώσῃ ν' ἀντιληφθῇ εἰς τὴν ὄψιν μιᾶς ἐστερημένης ὑπάρξεως τὴν ἐλαχίστην ἀναλαμπὴν κάποιου ἐνδιαφέροντος, ὅποιος βεβαιωθῇ ὅτι ἡ ἀδιαφορία τοῦ πτωχοῦ πλάσματος ὑποχωρεῖ διὰ ν' ἀφήσῃ τὸ ἔδαφος εἰς κάποιαν τρυφερότητα, ὀλίγην ἀγάπην ἢ καὶ χαρὰν ποῦ δίδει τὴν ἰδέαν τῆς εὐτυχίας, ἐκεῖνος δὲν θ' ἀποφασίσῃ νὰ τὸ ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν ἀναγνωρισμένων ὁμαλῶν.

Θὰ τὸ ἀγαπᾷ σὰν δημιούργημά του μὲ τὸ συναίσθημα ὅτι εἶναι ἐκεῖνος ποῦ ἀφύπνισε τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιάν του.

Ὄχι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸ εὐγνωμονῇ, διότι ἐκεῖνο τοῦ παρουσίασε τὴν σπανίαν περίστασιν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ κάτι τι, μίαν ἀλήθειαν:

Τὴν ἀφιέρωσιν τῆς ὑπάρξεώς του πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΣΚΑΡΙΔΟΥ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΡΑΜΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Ἐργαστήρια Κεραμικῆς βρίσκομε στὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ὑπάρχει πρόσφορο ὑλικὸ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν προϊόντων τους. Ὅπως τὰ παλιότερα ἔτσι καὶ τὰ σύγχρονα διακρίνονται σὲ δυὸ κατηγορίες: Σὲ ὅσα χρησιμεύουν γιὰ τὶς καθημερινὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς, καὶ σὲ κεῖνα ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ στολισμὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Εἶναι γνωστὸ ὅτι στὴ γένεσή της ἡ ἀγγειοπλαστικὴ ἦταν ἀποκλειστικὴ γυναικεία ἐνασχόληση ποὺ ἐξυπηρετοῦσε τὶς ἀνάγκες τοῦ σπιτιοῦ. Μὲ τὴν ἐξέλιξη ὅμως τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τέχνης, μεταβιβάστηκε ἀπὸ τὶς γυναῖκες στοὺς ἄντρες. Μολαταῦτα ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη μέρη τῆς Ἑλλάδας ὅπου κατασκευάζονται ἀπὸ γυναῖκες πήλινα ἀγγεῖα ἂν καὶ ἡ κεραμικὴ ἐξελίχτηκε ἀπὸ οἰκιακὴ σ' ἐργαστηριακὴ τέχνη. Σὲ ὅλα ὅμως σχεδὸν τὰ νησιὰ οἱ γυναῖκες εἶναι ἀποκλειστικοὶ βοηθοὶ τῶν ἀντρῶν οἱ ὁποῖοι καταγίνονται κυρίως στὶς βαριὲς δουλιὲς τῆς τέχνης αὐτῆς, ἀφήνοντας συνήθως στὶς γυναῖκες τὸ διακοσμητικὸ μέρος. Ἡ κεραμικὴ μεταβιβάζεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς στὰ παιδιὰ ποὺ παίζοντας ἀπὸ μικρὰ μαθαίνουν νὰ πλάθουν καὶ νὰ σχεδιάζουν τὰ ἀγγεῖα, ἔτσι ποὺ μὲ τὸν καιρὸ γίνονται θαυμαστοὶ δεξιοτέχνες τῆς ἐπεξεργασίας τοῦ πηλοῦ στὸν τροχό.

Τ' ἀγγεῖα ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν καθημερινὴ χρήση εἶναι καμωμένα μὲ κοινὸ ὑλικὸ (κοκκινόχωμα ἢ ἀσπρόχωμα). Τὰ σχήματά τους στερεότυπα καὶ ἁπλᾶ μᾶς θυμίζουν τὰ περισσότερα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ πρότυπα. Ἀπ' αὐτά, ὅσα προορίζονται γιὰ εἰδικὲς ἀνάγκες ἔχουν ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικὸ γάνωμα κίτρινο, γαλάζιο ἢ πράσινο. Πολλά τους, χωρὶς νὰ ἔχουν μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἀξία, ἔχουν ἐντελῶς ξεχωριστὴ ἰδιορρυθμία στὸ σχῆμα καὶ στὸ διάκοσμο, μ' ἁπλοϊκὰ καὶ ἀφελῆ σχέδια αὐθόρμητα, γινομένα μὲ ἄσπρο ἢ χρωματιστὸ πολτό, ὅπως π. χ. τ' ἀγγεῖα τῆς Αἴγινας, Χαλκίδας, Κέρκυρας, Μυτιλήνης κτλ.

Ἐργαστήρια ἀγγειοπλαστικῆς γιὰ κοινὴ χρήση ὑπάρχουν κυρίως σὲ ὅλα τὰ νησιὰ καὶ τὰ πα-

ράλια. Ἀπ' αὐτὰ ξεχωρίζουν γιὰ τὴν πιὸ ἐπιμελημένη κατασκευή τους τὰ κεραμικὰ προϊόντα ποὺ γίνονται στὴν Κέρκυρα, Σκόπελο, Σκῦρο, Αἴγινα, Σίφνο, Σάμο, Μυτιλήνη, Κρήτη, Κύπρο καὶ σὲ ὅλα τὰ Δωδεκάνησα. Ἀλλὰ καὶ στὰ περίχωρα τῆς Ἀθήνας, στὴ Χαλκίδα, Λάρισσα, Τρίκκαλα, ἡ ἀγγειοπλαστικὴ εὐδοκιμεῖ πολύ. Ἐπίσης ὅπως ἄλλοτε στὶς Μηλιὲς τοῦ Βόλου καὶ σήμερα στὴν Αἶνον τῆς Θράκης ἀπ' ὅπου μεταφέρουν στὰ νησιὰ καὶ στ' ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἑλλάδας τὰ μεγάλα πιθάρια (βυτῖνες, μισοβύτινα).

Ἀπὸ τὰ πολιότερα κατασκευάσματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, μὲ ἀληθινὴ πρωτοτυπία καὶ διακοσμητικὸ χαραχτῆρα εἶναι μερικὰ ἀγγεῖα (δοχεῖα καὶ πιάτα) ποὺ κατασκευάζονταν στὴν Πάτμο καὶ στὴ Σκόπελο. Ἦταν καὶ αὐτὰ κατώτερης ποιότητας, γινομένα ἀπὸ κοκκινόχωμα μὲ κίτρινο ἢ γαλάζιο ἢ πράσινο γάνωμα, ἀλλὰ μ' αὐθόρμητα διακοσμητικὰ σχέδια, ὅπως ροζέττες στρογγυλὲς ἢ τρίγωνες, λουλούδια, παλμέττες, ἀνατολίτικα κτίρια, τοπεῖα, βάρκες κτλ. σχεδιασμένα μ' ἀφέλεια καὶ πρωτοτυπία. Τ' ἀγγεῖα αὐτά, ποὺ μᾶς δείχνουν πραγματικὴ καλλιτεχνικὴ διάθεση, μεταχειρίζονταν συχνὰ καὶ γιὰ στολισμὸ στὰ νησιώτικα σπίτια.

Μὲ τὰ νησιώτικα αὐτὰ ἀγγεῖα εἶχαν μεγάλη ὁμοιότητα καὶ μερικὰ κατασκευάσματα ποὺ προσήρχονταν ἀπὸ τὴ Μ. Ἀσία καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸ Τσανακαλέ, γινομένα συνήθως ἀπὸ Ἕλληνες τεχνῖτες. Χρησίμευαν κι' αὐτὰ γιὰ στολισμὸ τοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶχαν μεγάλη διάδοση στὰ νησιά. Ἔφεραν πολύχρωμα σχέδια καὶ συχνὰ ἀνάγλυφες παραστάσεις.

Ἀγγεῖα προωρισμένα ἀποκλειστικὰ γιὰ στολισμὸ τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν καὶ τὰ ***λαήνια*** τῆς δυτικῆς προελεύσεως ποὺ κατασκευάζονταν στὸ Πεζάρο καὶ στὸ Μπορτονόνε τῆς Ἰταλίας, καθὼς καὶ στὴ Μασσαλία. Συνηθίζονταν πολὺ στὰ ἑλληνικὰ μέρη, ἰδιαίτερα στὰ νησιὰ καὶ εἶχαν μεγάλη διάδοση στὴν ἀνατολικὴ Μεσόγειο, στὰ παράλια τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τὴ βόρειο Δαλματία.

Ἄλλα γνωστότατα καὶ ἀξιολογώτατα ποὺ εἶχαν τὴν πιὸ σημαντικὴ θέση στὸ διάκοσμο τοῦ σπιτιοῦ ἦσαν τὰ φημισμένα Ροδίτικα καὶ μερικὰ Μικρασιατικά. Ἀπ' αὐτὰ — ποὺ κατέχουν περίβλεπτη θέση σήμερα σὲ ὅλα τὰ μουσεῖα— ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ σὲ νησιώτικα σπίτια. Ἡ ροδιακὴ ἀγγειοπλαστικὴ ἔφθασε σὲ μεγάλο βαθμὸ τελειότητος γιατὶ ἡ μεταφύτευσις τῆς ἀνατολίτικης τέχνης στὴ Ρόδο βρῆκε τεχνῖτες μ' αἰσθητικὴ παράδοση καὶ συνείδηση. Τὰ δημιουργήματά της, ἂν καὶ ἀνάγονται στὴ μουσουλμανικὴ τέχνη, ἔχουν μολαταῦτα ἀναμφισβήτητα καὶ τὴ σφραγίδα τῆς ἑλληνικῆς ἔκφρασης καὶ διαμόρφωσης. Στὴν ἀποκρυστάλλωση τοῦ ρυθμοῦ της διακρίνομε καθαρὰ διασταύρωση στοιχείων μὲ μουσουλμανικὸ καὶ ἑλληνικὸ πνεῦμα.

Ἀπὸ τὰ σύγχρονα κατασκευάσματα τῆς ἀγγειοπλαστικῆς ποὺ προορίζονται γιὰ διακόσμηση, ἀξιολογώτερα εἶναι τῶν Ἑταιρειῶν «Κιουτάχεια» καὶ «Κεραμεικὸς» ποὺ εὐδόκιμα λειτουργοῦν τὰ τελευταῖα χρόνια.

Τὰ προϊόντα τῆς Κιουτάχειας, σημαντικὰ ἀπὸ κάθε ἄποψη, μὲ γενικὴ ὁμοιομορφία στὴν ἀπόδοση, δὲν μποροῦν, ὅπως τὰ παλαιότερα ροδιακά, ν' ἀναχθοῦν ἀποκλειστικὰ στὰ δημιουργήματα τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου. Κρατοῦν τὴ σφραγίδα τῆς ἀνατολίτικης καταγωγῆς τους τόσο στὴ διακόσμηση ὅσο καὶ στὴν τεχνοτροπία. Πάντως ὅλες οἱ προσπάθειες καταβάλλονται ἐξακολουθητικὰ πρὸς μιὰ ἑλληνικώτερη ἐξέλιξή τους.

Τὰ δημιουργήματα τοῦ Κεραμεικοῦ, ποὺ ἱδρύθηκε μὲ σκοπὸ νὰ ὑποστηρίξει καὶ ἀναπτύξει τὴν ἑλληνικὴν ἀγγειοπλαστική, ἔχουν πλατύτερο στάδιο δημιουργίας καὶ ἐξέλιξης. Ἡ ἠθική του ὑποστήριξη σὲ διάφορες βιοτέχνες καὶ ἡ ὤθηση ποὺ ἔδωκε στοὺς καλλιτέχνες γιὰ νὰ στρέψουν τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους πρὸς τὴ σοβαρὴ ἀγγειοπλαστικὴ τέχνη, ἀξίζουν τὸν μεγαλύτερο ἐθνικὸ ἔπαινο. Τὰ κατασκευάσματά του εἶναι τὰ τελειότερα ἑλληνικά, ἀνώτερα σὲ ποιότητα καὶ τεχνικὴ ἐκτέλεση, κ' αἰσθητική. Δυστυχῶς τὸ μικρὸ σχετικὰ χρονικὸ διάστημα τῆς λειτουργίας τοῦ Κεραμεικοῦ δὲν ἐπέτρεψε ἀκόμη γιὰ νὰ ἐπιδείξει ἔργα ποὺ θὰ ὁδηγοῦν στὸν κύκλο τῆς δικῆς του σφραγίδας καὶ τοῦ ρυθμοῦ. Τὰ πιὸ σημαντικὰ καὶ ἐξαιρετικὰ ἔργα του εἶναι δημιουργήματα προσωπικῆς καλλιτεχνικῆς φύσεως; ὅπως εἶναι τὰ ἀριστοτεχνικὰ ἔργα τῶν κ. κ. Μορζοβάνωφ, Βαλσαμάκη κτλ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ παραπάνω μεγάλα ἐργαστήρια ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μικρότερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀναφέρομεν τὰ κυριώτερα καὶ πιὸ ἐνδιαφέροντα καθὼς τῶν κ. κ. Προκοπίου στὴν Ἀθήνα, Γιαννούλη στὸν Πειραιᾶ καὶ Κουρτζῆ στὴ Μυτιλήνη. Καθένα ἀπ' αὐτὰ ξεχωρίζει στὴ τεχνοτροπία καὶ στὸ διάκοσμο.

Τ' ἀνάγλυφα δοχεῖα μὲ τὶς βαθιὲς χρωματιστὲς ἀποχρώσεις τοῦ κ. Προκοπίου, ἔχουν καλαίσθητη καὶ σεμνὴ ἐμφάνιση. Ἡ φύση ὅμως τῆς τεχνοτροπίας τους, ὅπως μᾶς παρουσιάζεται, ἐμποδίζει τὸν κατασκευαστή τους νὰ ἐξελιχτεῖ σὲ ἀνώτερο βαθμὸ δημιουργίας.

Τὸ ἴδιο μπορεῖ περίπου νὰ εἰπωθεῖ καὶ γιὰ τ' ἀγγεῖα ποὺ παρουσιάστηκαν τελευταῖα ἀπὸ τὸν κ. Γιαννούλη, γινομένα μὲ μονόχρωμα εἰδικὰ σμάλτα. Καὶ τῶν ἐργαστηρίων αὐτῶν ἡ συμβολὴ εἶναι μεγάλη στὴν ἀνάπτυξη τῆς ἀγγειοπλαστικῆς μας τέχνης.

Τὰ ἔργα τῶν ἐργαστηρίων Σκοπέλου καὶ Μυτιλήνης ἔχουν ἄλλη ἔκφραση καὶ ἀπόδοση βγαλμένα ἀπὸ τεχνῖτες λαϊκῆς ἀγγειοπλαστικῆς. Στὰ σκοπελίτικα, ὁ τεχνίτης τους, θαυμαστὸς δεξιοτέχνης τοῦ τροχοῦ, κατορθώνει νὰ παρουσιάζει μὲ τὰ ἰδιαίτερα ὑλικὰ ποὺ τοῦ προσφέρει ὁ τόπος, λεπτότατες ἀπομιμήσεις ἀγγείων ἐντελῶς ἀπαράλλαχτες στὶς φόρμες μὲ τ' ἀρχαῖα ἑλληνικὰ πρότυπα. Ἀποφεύγει κάθε διακόσμηση, ἀναδείχνει μόνο τὴν ἐξαιρετικὴ καὶ μοναδικὴ γιὰ τὸν τόπο μας τέχνη του στὸν ξύλινο τροχό, καὶ κατασκευάζει συχνὰ τόσο μικροσκοπικὰ ἀγγειοπλαστικὰ ἔργα ποὺ προξενοῦν κατάπληξη. Γενικὰ ἐξεταζόμενα τὰ ἔργα τοῦ σκοπελίτικου αὐτοῦ ἐργαστηρίου, τοποθετοῦνται στὰ ἐξαιρετικὰ κομψοτεχνήματα τὰ γινομένα μὲ πηλό, ποῦ θέλγουν καὶ εὐχαριστοῦν τὸ μάτι, παρόμοια τῶν ὁποίων κατασκευάζουν Ἰταλοὶ τεχνῖτες γιὰ ἀναμνηστικὰ τῆς Πομπηΐας κτλ. Ἔχουν ἰδιαίτερο προορισμὸ χωρὶς ν' ἀνταποκρίνονται στὶς βαθύτερες ἀπαιτήσεις τῆς ἀγγειοπλαστικῆς.

Τὰ κατασκευάσματα τοῦ ἐργαστηρίου Μυτιλήνης ἔχουν τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς πρωτόγονης καταγωγῆς τους. Ἡ κατασκευή τους καθὼς καὶ οἱ διακοσμήσεις τους ἔχουν τὴ φρεσκάδα τῆς αὐθόρμητης τέχνης. Σ' αὐτὰ συνίσταται ὅλο τους τὸ θέλγητρο ποὺ βρίσκεται στὸ σωστό του δρόμο γιὰ μιὰ μελλοντικὴ ἐξέλιξη.

Τέλος καθεμέρα ἀναφαίνονται καινούργιες προσπάθειες καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι αὐξάνουν. Καλλιτέχνες συστηματικὰ καταγίνονται, διαπρέπουν ἐξαιρετικὰ καὶ ἀπὸ κάθε ἄποψη δυναμώνει ἡ ἀγγειοπλαστική μας δίνοντας κάθε ἐλπίδα γιὰ μιὰ σύντομη ἀνάπτυξη καὶ τελειοποίηση.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗ

Ο ΣΠΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΝΙΑΡΗ

Στὴ χώρα τῶν Σφακιῶν, μισὴ ὥρα πρὶν ἀπ' τὸ Γιαλὸ τῆς Ἁγιὰ — Ρουμέλης, μέσα σ' ἕνα γρεμὸν ποὺ ἀπ' τὰ Λευκὰ ὄρη πέφτει ἀπότομα πάνω ἱστὸ δρόμο, βρίσκεται μιὰ σπηλιά, ποὺ ὡς τὰ σήμερα τρομάζει τοὺς διαβάτες. Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον περάσει ἀπὸ μπροστὰ στὶς μικρὲς αὐγές, τὶς ὧρες ποὺ οἱ σπηλιὲς σφαντάζουν! Χαλασμὸς κόσμου μέσα, τὰ σφαίνταχτὰ ξυπνὰ καὶ τρεχάματα ἁπαλά, καὶ οἱ πατιές, ὅσο κι' ἀνάλαφρες, σκόνες γεμίζουν τὴ σπηλιά.

Γι' αὐτὸ κι' οἱ Σφακιανοὶ τὴν ὀνόμασαν: «ὁ σπήλιος τοῦ Σκονιάρη». Κι' εἶν' ὁ Σκονιάρης τὸ μεγάλο τὸ στοιχειὸ ποὺ θέλει δικιά του τὴ σπηλιὰ καὶ ρίχνει σκόνες σ' ὅσους μποῦν μέσα καὶ τοῦ ταράξουνε τὴ μοναξιά.

Λένε πολλὰ γι' αὐτοὺς ποὺ διάβηκαν ἀπ' ὄξω κι' ἀκόμα πιὸ πολλὰ γι' αὐτοὺς ποὺ στὴν παλληκαριά τους ἀψήφισαν τὰ σφαντάχτὰ καὶ μπήκανε κι' ὡς μέσα. Μὰ σὰν τοῦ Ξηρουχομανούσου τὴν ἱστορία δὲν εἶν' ἄλλη, γιατὶ αὐτὸς εἴτανε ἀπὸ γενιά, κ' εἴτανε τοῦ Μανούσου γυιὸς—Δασκαλογιάννης—κι' εἶχε τὴν παλληκαριὰ νὰ μπῆ μονάχος νύχτα στὴ σπηλιά.

Ἀπ' τὴν Ἀνώπολη εἶχε ξεκινήση νὰ πάῃ στῆς ἀδερφῆς του, στὴν Ἁγιὰ Ρουμέλη. Μπροστὰ ἀπὸ τὴ σπηλιὰ βρῆκε τὴ ρεματιὰ πλημμυρισμένη. Γιοφύρι κανένα κι' οὔτε καὶ κανένα πέρασμα στὸ φαράγγι. Ἔτσι ἀναγκάστηκε, ἀψηφώντας τὴ φήμη τῆς σπηλιᾶς, νὰ κονέψη μέσα.

Μάζωξε πεῦκα ξερά, ἄναψε φωτιά, διπλογονάτισε. Τὸ μπαστοῦνί του κούφιο εἶχε στὴν μιὰν ἄκρη τὸ λουλὰ κ' ἔκανε καὶ γιὰ τσιμπούκι. Τὸ ἄναψε κι' ἄρχισε νὰ καπνίζη....

.....Ὥρα πολλὴ ὁ Ξηρουχομανοῦσος κάπνιζε καὶ συλλογιότανε. Συλλογιότανε τὸν Τοῦρκο ἀπού δὲν εἶχε ξεμισεμό... Ἄχ! καὶ νὰ μπόριε νἄδινε φωθιὰ στὴν Τουρκιὰν ὁλάκερη, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, νὰ σώση τὴ Ρωμιοσύνη. Συλλογιότανε τὸ παλληκάρι τὸ Γιάννη τὸ Δάσκαλο, ποὺ τὸν ἐγδάρανε οἱ παλιότουρκοι μὲς στὸ σαράγιο τοῦ πασᾶ. Καὶ τοὔρθε στὸ νοῦ τὸ παράπονο τοῦ παλληκαριοῦ:

«—Ἄχ ποῦ στ' ἐσεῖς οἱ φίλοι μου κι' ἐσεῖς
[οἱ γι' ἐδικοί μου,
Καὶ τοῦ πασᾶ μ' ἀφήκατε νὰ πάρη τὴ ζωή μου;»
Καὶ θυμήθηκε ἀκόμα, ὁ Ξηροχομανοῦσος, καὶ τὸ Βλάχο τὸ Μιχάλη «τὸ Βλάχο, ὅπού σὰ θεριὸ ς' τσοὶ δρόμους ἐπορπάθιεν», Κι' αὐτὸν οἱ ἀναθεματισμένοι δεμένο μὲ τὰ καραβόσκοινα τὸν ἀνεβάσανε στοῦ σεραγιοῦ τὴ σκάλα, κι' ἔπειτα στὸ μεϊντάνι ὀχιὼ σπαθιὲς τοῦ παίξανε καὶ τοῦ κόψαν τὸ κεφάλι.

Ἔβραζε τὸ αἷμα τοῦ Ξηρουχομανούσου γιὰ ἐκδίκηση. Τάβαλε μὲ τὴ Φραγκιά, τάβαλε μὲ τὸ Μόσχοβη, τάβαλε μὲ τὸ Θεό, ποὔβλεπε τὸ ἄδικο καὶ τὸ δεχότανε.....

.....Σιγὰ—σιγὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ στήλιου ἕνα δεύτερο τσιμποῦκι κατέβηκε ὡς στὴ φωτιὰ κι' ἕνα χέρι ἁπλώθηκε, πῆρε ἕνα κλαδὶ ἀναμένο κι' ἄναψε Τὸ τσιμποῦκι ἔπειτα ἀκολούθησε τὸν ἴδιο δρόμο καὶ χάθηκε πάνω στὰ σκοτεινὰ τοῦ σπήλιου.

Ὁ Ξηροχομανοῦσος δὲν ξαφνίστηκε. Εἶπε χαμογελώντας μὲ τὸ νοῦ του: «Ἂς καπνίσει τὸ τσιμποῦκι του καὶ τὸ σφανταχτό...». Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ συλλογιέται. Αὐτὴ τὴ φορὰ πῆγε πιὰ ὁ νοῦς του στοὺς ζωντανούς, στὶς μικρότερες ἀδελφάδες του, στὶς κοπελιὲς ποὺ μεγαλώνανε κ' ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐβρεῖ ὠμορφονιοὺς ἀπού νὰ μοιάζουν στὴν ἀντρειὰ τῶν Δασκαλογιάννηδων.

Πῆγε ὁ νοῦς του στὴν Ἀνώπολη, κι' ἀπὸ κεῖ στὴν Αγιὰ Ρουμέλη κι' ἀπὸ κεῖ πάλι ξαναγύρισε στὸ Γιάννη τὸ Δάσκαλο.....

Τὸ τσιμποῦκι τοῦ σφανταχτοῦ ἀργοκατέβηκε ξανά. Αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ ἀπότομα ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ τὴ φωτιά. Τοῦ Ξηρουχομανούσου τοῦ κακοφάνηκε, μὰ ἀφῆκε πάλι νὰ πάρη δαυλί, κ' εἶπε μονάχα μέσα του:

—Νὰ μὲ μανίση θέλει ἐδά, ἐτσὰ ποὺ δὲ μιλῶ.

Σὲ λίγο πάλι γιὰ τρίτη φορὰ τὸ τσιμποῦκι ἀπὸ τὴ σκοτεινιὰ πάνω κατέβηκε πὰ στ' ἀναμένα δαυλιά. Κι' εἴτε γιατὶ εἶχε ὑποψιαστεῖ τὴν ἀδημονία τοῦ χωρικοῦ, εἴτε γιατὶ ἔβιαζε ἡ ὥρα κ' ἔπρεπε μὲ τὸ πρῶτο φῶς τῆς μέρας νὰ κρυφτῆ. αὐτὴ τὴ φορὰ πιὸ ἀπότομα καὶ πιὸ νευρικὰ σκάλισε τὴ φωτιά, πέταξε στὶς τέσσερις ἄκρες τῆς σπηλιᾶς τὰ μισαναμένα κλαριὰ καὶ γέμισε τὸν κόσμο στάχτη καὶ ἀποκαΐδια.

—Μωρὲ Σκονιάρη. Γιάντα μοῦ πασπατεύγεις τὴ φωθιά; εἶπε ὁ Ξηρουχομανοῦσος.

Κ' ἔδωσε μιὰ μὲ τὸ τσιμποῦκι του στὸ τσιμποῦκι τοῦ σφανταχτοῦ καὶ μαζὶ ὅλα τὰ κλαριά, ἀναμένα καὶ σβυστά, τινάχτηκαν, καὶ στάχτες, δαδιά, κάρβουνα κι' ἀποκαΐδια σκορπίστηκαν γύρω .....

Ἀπ' τἄνοιγμα τῆς σπηλιᾶς ἔμπενε μιὰ λωρίδα φῶς Σηκώθηκε ὁ Ξηρουχομανοῦσος, τίναξε τὶς σκόνες ἀπ' ἐπάνω του, ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους γιὰ νὰ στερεώσει καλύτερα τὴν κάπα του καὶ βγῆκε ὄξω.

Μακρυὰ τὸ πέλαγο ἄστραφτε κάτω ἀπ' τὰ χάδια τοῦ ἥλιου, κι' ἀπ' τὶς βελόνες τῶν πεύκων κυλοῦσαν ποῦ καὶ ποῦ μερικὲς σταλαματιές. Θάταν ἐ περασμένη ἡ ὥρα.

—Σάμπως νὰ τὸν πῆρα καὶ λιγάκι, συλλογίστηκε ὁ Ξηρουχομανοῦσος καὶ τράβηξε γιὰ τὸ γιαλὸ τῆς Ἁγιὰ—Ρουμέλης.

Φαίνεται πὼς ἄλλοι θἄχανε πρωτοδιαβεῖ γιατί, πάνω ἀπ' τὸ φαράγγι, βρῆκε ριγμένα κλαδιὰ καὶ πέτρες ποὺ εὐκολύνανε τὸ πέρασμα.

ΔΩΡΑ ΜΟΑΤΣΟΥ

Η ΥΠΑΡΞΙΣ ΜΑΣ, ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ, ΤΙ ΜΑΣ ΦΥΛΑΤΤΕΙ Η ΜΟΙΡΑ

Πρὸ πολλῶν χιλιετηρίδων ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώριζεν ὡς μόνην σχεδὸν ἐπιστήμην τὴν ἀστρολογίαν, τὴν ἐπιρροὴν δηλ. τῶν ἀστέρων, τῶν διαφόρων ζῳδίων ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων. Στοὺς παληοὺς ἐκείνους καιροὺς βρίσκομεν βαθύτατες γνώσεις τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς· ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται αἱ προφητεῖαι, αἱ παγκοσμίως ἀναγνωρισμέναι, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀκλόνητον ἀλήθειαν παρεδέχθησαν καὶ αἱ μετέπειτα γενεαί. Ὡς μόνην βάσιν γιὰ τὰ προλεγόμενά τους οἱ προφῆται, οἱ μάντεις ἐκεῖνοι εἶχαν τὴν ἀστρολογία. Γι' αὐτὸ εἶνε ἀπορίας ἄξιον, πῶς μία ἐπιστήμη ποῦ στὴν ἀρχαιότητα ἀπησχόλησε τόσο σπουδαίως τὴν ἀνθρωπότητα, μπόρεσε σιγὰ σιγὰ νὰ περιπέσῃ εἰς λήθην. Ἐνῶ ὁ Ζῳδιακὸς κύκλος ἐθεωρεῖτο τότε μία δύναμις ποῦ εἶχε ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἔννοια τοῦ ζῳδίου ὡς καθορίζοντος κατὰ τὰς ἀστρολογικὰς δοξασίας τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν σώζεται πλέον παρ' ἡμῖν παρὰ εἰς μερικὲς παροιμιώδεις ἐκφράσεις. Λέμε λ.χ. «τὄχει τὸ ζῳδιό μου», ἢ «τὸ ξέρω τὸ ζῳδιό μου» ἢ «γεννήθηκε οὲ κακὸ ζῳδιο». Αἱ ἐκφράσεις αὐτὲς εἶνε λείψανα παλαιοτάτων δοξασιῶν ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχασαν δι' ἡμᾶς σήμερον τὴν σπουδαιότητά των, κρύπτουν ὅμως πάντως μέσα τους μιὰ μεγάλη ἀλήθεια, ὅπως ὅλαι αἱ παραδόσεις.

Κάμνοντες τὸ ὡροσκόπιόν των, οἱ ἄνθρωποι δὲν ζητοῦν μόνον νὰ μάθουν τί τοὺς ἐπιφυλάττει τὸ μέλλον, ἀλλ' ἐξάγουν καὶ πλῆθος ὑποδείξεις γιὰ τὶς ὑποθέσεις των, γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὸ χαρακτῆρα των, γιὰ τὶς εὐτυχεῖς καὶ δύσκολες ἡμέρες, ποῦ ὅλα μαζὺ ἀποτελοῦν πολύτιμον ὁδηγὸ γιὰ κάθε σκεπτόμενον ἄνθρωπον. Τὸ νὰ φοβούμεθα ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὰ ὅσα μᾶς προορίζει ἡ ζωὴ εἶνε ἀκατανόητο. Γνωρίζοντες ὅσα τυχὸν μᾶς ἀποκαλύπτει ἡ ἀστρολογία μποροῦμε ν' ἀποφύγωμε μιὰ κακὴ ἐπιρροή, μποροῦμε νὰ ὠφεληθοῦμεν ἀπὸ τὶς καλὲς εὐκαιρίες ποῦ μᾶς παρουσιάζονται, καὶ ποῦ ἄλλως θὰ περνοῦσαν ἀπαρατήρητες.

Γι' αὐτὸ νομίζομεν ὅτι θὰ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀγα-

πηταὶ ἀναγνῶστριαι, νὰ γνωρίσετε μερικὰ ἀπὸ τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ ποῦ συνοδεύουν τὰ ὑπὸ ὡρισμένα σημεῖα τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου γεννηθέντα πρόσωπα, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀναζητῶσαι τὸ δικό σας ζῴδιο, θὰ βρῆτε πολλὰ σημεῖα ποῦ θὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ κατωτέρω.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Ζῳδιακὸς κύκλος διαιρεῖται εἰς δώδεκα σημεῖα ἢ ζῴδια ἢ δώδεκα οἴκους τοῦ ἡλίου, καθ' ὅσον ὁ ἥλιος, κατὰ τὴν φαινομενικήν του περὶ τὴν γῆν κίνησιν διατρέχει αὐτὰ διαδοχικῶς, διαμένων ἕνα μῆνα περίπου ἐντὸς ἑκάστου.

Τὸ πρῶτο ζῴδιο τοῦ Κύκλου αὐτοῦ εἶνε ὁ Κριός, ἀρχίζει μὲ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν καὶ δεσπόζει τοῦ διαστήματος μεταξὺ 21 Μαρτίου ἕως τὴν 20ὴν Ἀπριλίου συμπεριλαμβανομένην.

Τὰ ὑπὸ τὸ ζῴδιον αὐτὸ γεννηθέντα πρόσωπα ἀγαποῦν νὰ ἄρχουν, νὰ εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιχειρήσεων, δηλ. νὰ εἶνε προϊστάμενοι, καὶ ὄχι ὑφιστάμενοι. Ἀγαποῦν τὴν ἀλλαγήν, εἶνε ἐνθουσιώδεις, δεσποτικοὶ κ' ἔχουν μεγάλη δύναμη θελήσεως. Ὡς ἐκ τῆς κυριαρχίας τοῦ Ἄρεως ἐπὶ τοῦ Κριοῦ, αἱ διανοητικαί των ἰδιότητες καὶ τὰ μαχητικά των ἔνστικτα εἶνε εἰς ἄκρον ὀξέα. Ἐξ ἄλλου ὅμως τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶνε συνήθως εἰλικρινεῖς, ἀνοικτόκαρδα, φιλόδοξα, ἔξυπνα, ρέπουν ὅμως ἐνίοτε πρὸς φαντασιοπληξίες.

Ἀπὸ τὴν 21 Ἀπριλίου ὡς τὴν 20 Μαΐου ὁ ἥλιος βρίσκεται εἰς τὸν ***Ταῦρον***: Ὅσοι γεννῶνται ὑπὸ τὸ ζῴδιον αὐτὸ εἶνε συγκρατημένοι, πρακτικοί. ὑλισταί, ἐπίμονοι, δραστήριοι, ὑπομονητικοί, φανατικῶς ἐργατικοὶ καὶ συντηρητικοί Εἶνε ἄξιοι ἐμπιστοσύνης, τίμιοι καὶ ἱκανοὶ νὰ καθέξουν οἱανδήποτε θέσιν ποῦ ἀπαιτεῖ ἀξιοπρέπειαν καὶ αὐτοπεποίθησιν. Ἐξ ἄλλου ἀγαποῦν τὶς ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις.

Τὸ τρίτο ζῴδιον εἶνε οἱ ***Δίδυμοι***: 21 Μαΐου ὡς 20 Ἰουνίου: Οἱ ἄνθρωποι ποῦ γεννῶνται ὑπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀγαποῦν τὶς ἐπιστημονικὲς ἐρεῦνες κ' ἐνδιαφέρονται γιὰ παιδαγωγικὰ ζητήματα. Ἀγαποῦν ν' ἀναλύουν τὰ αἰσθήματά τους ἐξ οὗ γίνονται κάπως ὑλισταί, ἢ θρησκόληπτοι, ἢ καὶ σκεπτικοί, ἐνδοιαστικοί. Ἔχουν τὴν τάσιν ν' ἀσχολοῦνται μὲ διάφορα πράγματα συγχρόνως, ἀρχίζοντες καινούριο ἔργο χωρὶς νὰ ἔχουν φέρει τὸ προηγούμενο σὲ καλὸ τέλος. Ἐξ αὐτοῦ εἶνε πολλάκις ἀσταθεῖς καὶ ἀναποφάσιστοι, ἐνίοτε εὐερέθιστοι, νευρικοὶ καὶ ἀνήσυχοι, μὴ δυνάμενοι νὰ συγκεντρωθοῦν. Ἀφ' ἑτέρου ἔχουν ταχεῖαν ἀντίληψιν, ἐξυπνάδα καὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνθρωποι δράσεως.

Ἤδη εἰσέρχεται ὁ Ἥλιος εἰς τὸν ***Καρκῖνον***: 21 Ἰουνίου ἕως 21 Ἰουλίου. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ζῳδίου αὐτοῦ ἐκδηλοῦται εἰς τὸ νὰ εἶνε οἱ γεννηθέντες στὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἄνθρωποι συνεσταλμένοι, ἐπιφυλακτικοί, πολὺ εὐαίσθητοι ἀλλὰ κ' ἐπίμονοι· εἶνε οἰκονόμοι, συντηρητικοί, ρωμαντικοί, ἔχουν ζωηρὰν φαντασίαν, βραδεῖαν ἀντίληψιν ποῦ τοὺς κάνει ἐνίοτε εὐθίκτους. ἀνήσυχους κ' εὐμετάβλητους.

Τὸ πέμπτον ζῴδιον εἶνε ὁ ***Λέων***: 22 Ἰουλίου ἕως 21 Αὐγούστου. Ὅσοι γεννῶνται στὸ διάστημα αὐτὸ ἔχουν δύναμιν χαρακτῆρος, ἐξουσιάζουν τὸν ἑαυτόν τους, εἶνε δραστήριοι καὶ ἱκανοὶ νὰ διατάσσουν· εἶνε φιλόδοξοι, μεγαλόκαρδοι καὶ πιστοί. Συνήθως εἶνε φύσεις συμπαθητικαί, χαρούμεναι καὶ ζωηραί. Τὸ κυριώτερό τους χαρακτηριστικὸ εἶνε ἡ σταθερότης· ὅσοι γεννήθηκαν ὑπὸ τὸ ζῴδιο αὐτὸ εἶνε ἄξιοι ἐμπιστοσύνης.

Ἔρχεται κατόπιν ἡ ***Παρθένος***: 22 Αὐγούστου ἕως 21 Σεπτεμβρίου. Ὅσοι γεννῶνται ὑπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔχουν πρακτικὸ νοῦ, σύνεσι κ' εὐθυκρισία, εἶναι νοήμονες κ' ἐργατικοί. Πρὸς τούτοις εἶναι ἤρεμοι, φρόνιμοι, ἔχουν πεποίθησι στὸν ἑαυτό τους. Δὲν ἀγαποῦν τὶς ἐκκεντρικότητες, οὔτε νοιάζονται γιὰ δόξα καὶ γιὰ τὸν θαυμασμὸ τῶν ἄλλων.

Ὁ ἥλιος μπαίνει τώρα στὸ ***Ζυγὸ***, 22 Σεπτεμβρίου ἕως 22 Ὀκτωβρίου Μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ὑπὸ τὸ ζῴδιον αὐτὸ βρίσκομεν πρόσωπα ποῦ ἀγαποῦν μὲ πάθος τὴ δικαιοσύνη, ποῦ εἶναι εὐαίσθητα, ραφινάτα, φιλόδοξα. μεγαλόκαρδα, ποῦ ἀγαποῦν τὶς διασκεδάσεις καὶ εἶναι καλλιτέχναι.

Ὄγδοον ζῴδιον εἶναι ὁ ***Σκορπιός***: 23 Ὀκτωβρίου ἕως 21 Νοεμβρίου. Οἱ γεννηθέντες ὑπ' αὐτὸν ἔχουν χαρακτῆρα σταθερό, ἀξιοπρεπῆ, εἶναι μετριοπαθεῖς, συγκρατημένοι, ἐπίμονοι, ἔχουν δὲ συχνὰ μαγνητικὴν δύναμιν. Τὸ ζῴδιον αὐτὸ ἐγκλείει πιὸ πολλὴ δύναμιν ἀπὸ τ' ἄλλα. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασί του εἶναι ἐνίοτε πονηροὶ καὶ κακόβουλοι, ὅταν ἡ ἠθική τους δὲν εἶναι ἀκεραία, ἔχουν ἰσχυρὰ πάθη κι' ἐνίοτε εἶναι ἀγρίως ζηλότυποι. Συμβαίνει ἐπομένως νὰ εἶναι ἀπαιτητικοὶ καὶ φιλύποπτοι Ἀφ' ἑτέρου ὅμως τοὺς βρίσκομεν ἀξιοπρεπεῖς, δραστήριους καὶ ἰσχυροὺς ποὺ πνίγουν τὰ αἰσθήματά τους καὶ θέτουν τὴν πραγματικὴν ἀξίαν πάνω ἀπὸ τὶς προτιμήσεις των.

Ἕπεται ὁ ***Τοξότης***: 22 Νοεμβρίου ἕως 20 Δεκεμβρίου. Ὅσοι γεννῶνται ὑπ' αὐτὸν εἶναι αἰσιόδοξοι, εὔθυμοι, εὐαίσθητοι κ' ἔχουν κάποια προφητικὴ δύναμι, εἶναι δραστήριοι, ἐπιχειρηματίαι, τίμιοι καὶ διαχυτικοί. Βρίσκουν εὔκολα ἕνα ἀδύνατο σημεῖο στὸν ἀντίπαλό τους, ἀφ' ἑτέρου ὅμως εἶναι εἰλικρινεῖς, φιλελεύθεροι, φιλόσοφοι καὶ θεοσεβούμενοι στὶς σκέψεις καὶ στὶς ἀρχές των.

Τὸ δέκατο ζῴδιον εἶναι ὁ ***Αἰγόκαιρως***: 21 Δεκεμβρίου ἕως 19 Ἰανουαρίου. Οἱ ὑφιστάμενοι τὴν ἐπιρροήν του εἶναι φιλόδοξοι, ἰδεολόγοι, οἰκονόμοι, καρτερικοί, συγκρατημένοι καὶ βαθεῖς. Δὲν εἶναι διαχυτικοὶ καὶ προσπαθοῦν νὰ ἦναι εἰλικρινεῖς.

Ὁ ἥλιος ἤδη εἰσέρχεται στὸν ***Ὑδροχόον***: 20 Ἰανουαρίου ἕως 18 Φεβρουαρίου. Ὅσοι γεννῶνται ὑπ' αὐτὸν εἶναι ἤμεροι, μετριόφρονες, ὑπομονητικοί, πιστοί, εὐσπλαχνικοί. Ἀγαποῦν τὴ φῦσι, τὴ μουσική, τὶς τέχνες, τὴ φιλολογία. Γενικῶς εἶναι ἄνθρωποι τίμιοι, καλῆς θελήσεως, ἔχουν διαίσθησι γιὰ ὡρισμένα πράγματα, εἶναι μελετηροὶ καὶ ζητοῦν νὰ εἰσ-

δύσουν στὰ μυστήρια τῆς φύσεως. Συμβαίνει ὅμως νὰ ἦναι καὶ ἐγωϊσταί, ἀσταθεῖς, ἰδιότροποι.

Τὸ δωδέκατο καὶ τελευταῖο ζῴδιον εἶναι οἱ **Ἰχθεῖς:** 19 Φεβρουαρίου ἕως 20 Μαρτίου. Οἱ ἐρχόμενοι στὸν κόσμο στὸ διάστημα αὐτὸ εἶναι ἀνοικτόκαρδοι, ἔχουν εὐρεῖαν ἀντίληψιν, φῦσιν εὐαίσθητον καὶ ρέπουσαν πρὸς τὸν πνευματισμόν. Δὲν εἶναι οὔτε δραστήριοι οὔτε πολὺ θετικοί, ἀλλὰ καρτερικοί, πειστικοὶ καὶ συγκινοῦνται εὔκολα. Μὲ τὴ παραμικρὴ ἀναποδιὰ τείνουν νὰ μεγαλοποιοῦν καὶ νὰ ὑπερβάλλουν τὶς φροντίδες τους. Ἐπειδὴ οἱ ἰχθεῖς ἀποτελοῦν διπλὸ ζῴδιον συναντῶμεν στὰ πρόσωπα αὐτὰ ἐνίοτε ἀντίθετα χαρακτηριστικά, πρᾶγμα ποὺ καταβιβάζει τὴν ἀξίαν των. Βλέπομεν κάποτε ἀνθρώπους ποῦ φαίνονται νὰ μὴ ἔχουν ἀτομικότητα, καὶ σὲ δεδομένη περίστασι νὰ εἶναι πρόθυμοι ν' ἀναλάβουν οἱανδήποτε εὐθύνην, ἀρκεῖ ὁ σκοπὸς νὰ ἦναι ψιλὸς καὶ χρήσιμος.

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΠΩΣ ΕΦΤΑΣΕ ΩΣ ΕΚΕΙ

Ἀκούστηκε ἀπὸ βαθιὰ ἡ πόρτα. Κανείς τους δὲ σάλεψε.

— Ἡ πόρτα, μουρμούρισε ὁ ἄντρας. σὰ χτύπησε γιὰ δεύτερη φορά. Ἡ Λευκὴ δὲν ἔδειξε νἄκουσε, μήτε ἄνοιξε τὰ μάτια. Ξανακούστηκαν τρία δυνατὰ ἀπανωτὰ χτυπήματα. Τινάχτηκε μονομιᾶς ὀρθός, ἄνοιξε τὴ πόρτα τοῦ ντουλαπιοῦ ποὺ εἶταν σκαμμένο στὸν παχὺ τοῖχο κ' ἔσυρε ἕνα βαρὺ μπαοῦλο ἀπὸ μέσα. Ὕστερα, μὲ τὰ νύχια ἀνασήκωσε τὸ κομμάτι τῆς πατωσιᾶς. Εἶταν τόσο καλὰ καὶ τεχνικὰ πριονισμένο, ποὺ κανενοῦ τὸ μάτι δὲ θἄσπερνε τὴν κοψιά. Ἀπὸ κάτω φάνηκε ἕνα σκοτεινό, βαθὺ χάσμα.

Μ' ἕνα γοργό, σίγουρο πήδημα χώθηκε μέσα. Μετά, ἔσυρε ἀπάνω του τὸ κομμάτι τοῦ πατώματος. Ἡ Λευκὴ σηκώθηκε βογγώντας ἀπ' τὸ κρεβάτι κ' ἔβαλε τὰ δυνατά της, γιὰ νὰ σπρώξῃ πάλι τὸ μπαοῦλο στὴ θέση του. Ἔπειτα, ἔκλεισε τὸ ντουλάπι μὲ τὸν παλιό, χονδρὸ μάνταλο.

Ἔξω ἀκόμα χτυποῦσαν.

Στάθηκε μιὰ στιγμὴ νὰ πάρει τὴν ἀναπνοή της. Κοίταξε τὸ μωρὸ ποῦ σάλευε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κουρέλια του, ἔσκυψε, τοῦ σκέπασε προσεχτικὰ τὸ πρόσωπο καὶ βγῆκε.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε χωρὶς ν' ἀνοίξει.

— Ἐγώ.

— Ποιὰ εἶσαι ἐσύ;

— Ἡ Μαριόγκα μαθές. ἡ παραπλαγινή . . . σὲ καλό σου παιδάκι μου, τί ρωτᾶς ἔτσι;

Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ ἡ γυναίκα ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό. Τί εἶταν αὐτὸ ποὺ βλέπανε τὰ μάτια της, φάντασμα ἢ ἄνθρωπος; Τῆς κοπέλλας τὸ μοῦτρο ἀλλαξομυσιδιασμένο. Τὰ μάτια βουλιαγμένα, ρουφηγμένα τὰ μάγουλα. Καὶ μέσα σ' ὅλα, μισόγυμνη, μ' ἕνα παλιό, τρύπιο σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ ρυχμένο στὶς πλάτες.

— Τί ἔπαθες, καλὲ Λευκή, τί ἔχεις, κορίτσι μου; ρώτησε συγχισμένη ἡ Μαριόγκα, κ' ἡ φωνή της ἔτρεμε.

— Τί θέλεις; ἔκαμε ἐκείνη σὰ νὰ μὴν ἄκουσε.

— Ἔφερα τὸ ψωμί σου, ἔχεις ὀχτὼ μέρες νὰ τὸ πάρεις. Δὲ μὲ φώναζες νὰ σοῦ τὸ φέρω ἐγὼ ἀφοῦ δὲν μποροῦσες, Μιὰ πόρτα εἴμαστε . . . Τί ἔχεις γρίπη; . . . Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μιαουρίζει σὰ μωρό;

Ἡ Λευκὴ ἔβγαλε τὸ χέρ' ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα, πῆρε τὸ ψωμὶ κ' ἔκλεισε μεμιᾶς.

— Δὲν ἔχω παράδες, φώναξε ἀπὸ μέσα. Σὰ γίνω καλὰ σοῦ τὶς δίνω.

Βαστώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸν τοῖχο, σύρτηκε πάλι ὡς τὴ χαμηλοτάβανη καμαρίτσα ποὺ εἶταν ἀπ' τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν εἶχε παρὰ ἕνα μόνο καγκελόφραχτο παραθυράκι σὰ φυλακῆς. Γι' αὐτὸ ἀπ' ὅλη τὴ σπιταρόνα διάλεξαν τούτη ἐδῶ καὶ στριμώχτηκαν. Κανένα μάτι δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς δεῖ ἐκεῖ.

Τὸ μωρὸ πάνω στὸ κρεβάτι ἔκλαιγε μὲ ψιλή, ἀδύνατη φωνίτσα. Κάθησε, τὸ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ ξεχάστηκε. Ἀπὸ κάτω ἀνέβηκε ἕνα πνιγμένο μουρμουρητό. Ξανασηκώθηκε. Σφίγγοντας τὰ δόντια, βάλθηκε νὰ σέρνει τὸ βαρὺ μπαοῦλο μὲ τὰ χοντρά, μπρούντζινο καρφιά.

— Ποιὸς εἶτανε; ρώτησε μόλις ἔβγαλε τὸ κορμί του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα. Τὰ μαῦρα, γουρλωμένα μάτια τὴν κοίταζαν γιομᾶτα κακία καὶ ὑποψία. Ἡ στρατιωτικιά παλιά, μαντύα ποὺ φοροῦσε, εἶχε γεμίσει ὅλο ἀράχνες. Στὰ μπερδεμένα, μακριὰ μαλλιά του, μπλέχτηκαν κλωστές, σκόνες, ξυλάκια. Εἶχε τὸ φοβισμένο μάτι ζώου ποὺ βγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά του καὶ δὲν εἶναι σίγουρο τί θ' ἀντικρύσει.

— Ποιὸς χύπτησε μωρή; θὰ μηλήσεις; εἶπε, καὶ σήκωσε ἀγριεμένος τὴ γροθιά του.

— Ἡ κυρία Μαριόγκα . . . .

— Τί ἤθελε;

— Ἔφερε τὸ ψωμί.

— Τί σοῦ εἶπε, τί τῆς εἶπες;

Δὲν ἀπήντησε, μήτε γύρισε καθόλου νὰ τὸν δεῖ καθὼς μιλοῦσε.

Ἐκεῖνος πῆρε τὸ ψωμὶ τ' ἀκούμπησε στὰ γόνατα, ἔκοψε καὶ κάθησε σταυροπόδι κατάχαμα, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὶς πλάτες.

Τὸ μωρὸ γρίνιαζε.

— Κάμε το νὰ σωπάσει, εἶπε σιγανά, γιατὶ θὰ τὸ πνίξω καμίαν ὥρα. Ξαῖρε το.

Ἔβγαλε τὸ στῆθος της κ' ἔδωσε τὸ νεογέννητο νὰ βυζάξει Ἄρπαξε τὴ ρόγα κι' ἄρχισε νὰ βυζαίνει βιαστικά, γρήγορα, ἀγκομαχώντας ἀπ' τὴ προσπάθεια. Σὲ λίγο τὴ παράτησε. Ἔπιασε νὰ κλαίει πιὸ δυνατά.

— Δὲν τὸ ποτίζεις τίποτε νὰ ψοφήσει, νὰ πάει λέω γώ . . . . Τί τὸ θέλεις; μούγκρισε πάλι ὁ ἄντρας.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ συλλογιστεῖς πιὸ πρίν, ἔκαμε ἐκείνη, καὶ στὸ κατάχλωμο πρόσωπό της γράφτηκε τὸ μῖσος.

Ἀνασηκώθηκε μὲ κόπο κ' ἔβρεξε ἕνα κουρέλι στὸ νερό. Τὄβαλε στὸ στόμα τοῦ μωροῦ. Ἐκεῖνο γελασμένο, ἄρχισε πάλι νὰ βυζάνει βιαστικά.

Ἄκουσέ με, εἶπε μὲ ἀπόφαση, καὶ τυλίχτηκε στὸ παλιὸ σκέπασμα τοῦ τραπεζιοῦ. Θὰ κατεβῶ νὰ τοῦ βράσω κάτι. Μὴ τυχὸν καὶ τὸ πειράξεις . . . Μὴν τ' ἀγγίξεις . . . γιατὶ ξαῖρε το, θὰ βγῶ καταμεσίς τοῦ δρόμου νὰ τὰ φωνάξω ὅλα. Ὕστερα θὰ τραβήξω στὴν ἀστυνομία νὰ σὲ μαρτυρήσω.

— Δὲ θὰ τὸ προλάβεις, γιατὶ θὰ σοῦ πατήσω μιὰ στὸ καρύδι . . .

— Ἄδικα φοβερίζεις . . . δὲ θὰ κάνεις τίποτα . . . Ἔχεις τὴν ἀνάγκη μου.

Χωρὶς ἐμένα θὰ ψοφήσεις σὰν τὸν ποντικὸ στὴ φάκε. Ἂν δὲν εἴτανε ἡ ἀνάγκη θὰ μὲ εἶχες ξεπαστρέψει, ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε.

— Ναί . . . Θἄτανε καλλίτερα . . . θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὰ βάσανα, δὲ θὰ σἔβλεπα, δὲ θὰ σἄκουα.

Μιλοῦσαν σιγά. Εἶχαν πάρει τὴ συνήθεια, τρία χρόνια νὰ μιλοῦν ἔτσι πνιχτὰ ἀναμεταξύ τους, ἀπ' τὸ φόβο μὴν ἀκουστοῦνε. Καὶ τώρα οἱ φωνὲς τῶν δύο τρέμανε χαμηλές, πνιγμένες μίσος.

Μετρήθηκαν μὲ μιὰ ματιά Ἀντικρυστοί. Τὸ ἴδιο μακρύ, χλωμὸ πρόσωπο Τὰ ἴδια μεγάλα, πεταγμένα μάτια. Τὰ ἴσια κατάμαυρα μαλλιά. Ἀκόμα τὸ σχῆμα τῶν κορμιῶν τους ἔδειχνε πῶς χύθηκαν σὲ ὅμοιο καλούπι.

— Κ' ἔπειτα, τί ἔχεις νὰ χάσεις πιὰ ἂν φανερωθεῖς; Τί; εἶπε ἐκείνη, κ' ἡ φωνὴ βγῆκε σφυρίζοντας ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια. Πᾶς πιά, τέλειωσες . . . τὴ ζωή σου τὴν ἔχασες ἔτσι κι' ἀλλιῶς.

— Ἐγώ, ἐγώ;

— Ναί, ἐσύ. Ξαῖρε το . . . δὲν εἶσαι πιὰ ἄνθρωπος. Εἶσαι ἕνα ψόφιο πρᾶμα . . . Ὁ τάφος σου εἶναι αὐτὸ ἐδῶ τὸ καμαράκι . . . δὲ θὰ βγεῖς πιὰ ζωντανὸς ἀπ' αὐτοῦ μέσα . . . Τέλειωσες . . . δὲν ὑπάρχεις.

Κόπηκε· δὲν εἶχε δύναμη νὰ πεῖ τὰ ὅσα κοχλάζαν μέσα της.

Ἡ τρομάρα πὼς αὐτὰ ποὺ τοὔλεγε μποροῦσε νἄναι ἀλήθεια, τοῦ παρέλυσε τὸ κορμί. Οἱ σφιγμένες γροθιὲς χαλάρωσαν, τὰ δόντια ξεμάγγωσαν.

Διάβασε τὴν ἀγωνία στὰ μάτια του καὶ πῆρε δύναμη.

— Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος, ἐσὺ θὰ εἶσαι πιὸ νεκρὸς ἀπ' αὐτουνοὺς ποὺ λυώσανε . . . Σὰ θὰ πατήσεις ἔξω, τὸ φῶς τῆς μέρας θὰ στὸ δείξει . . . Τότε μπορεῖ ν' ἀντισταθεῖς γιὰ μιὰ στιγμή . . . μόνο ἔτσι, ποὺ νὰ καταλάβεις τὴν κατάντια σου . . .

— Σώπα! οὔρλιασε.

Ἡ κραυγή του γέμισε τὸ καμαράκι καὶ χτύπησε στὸ τζάμι ὅπως μιὰ γροθιά. Εἶδε γύρω του φοβισμένος. Ὁ παλμὸς τοῦ πόνου ποὺ χύθηκε ἀπ' τὰ σωθικά του τὸν τρόμαξε.

Ζάρωσε . . .

— Φοβᾶσαι ἀκόμη . . . εἶπε πάλι ἐκείνη μὲ περιφρόνηση κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγεῖ . . . Ἂν σὲ πιάνανε στὴν ἀρχή . . . μπορεῖ νὰ ζοῦσες τώρα . . .

— Φεύγα, φεύγα! ἔκαμε ἀγριεμένος κι' ὥρμησε ἐπάνω της.

— Δὲ σὲ φοβοῦμε . . . Ἂν εἶσουν ἄνθρωπος . . . ἂν σοῦ εἶχε μείνει ψυχή, τότης—χαμήλωσε τὴ φωνὴ καὶ κοίταξε κατὰ τὸ κρεββάτι—ὅταν ἔκαμες αὐτὸ τὸ φοβερό . . . θ' ἀνέβαινες ἐπάνω . . . θἄνοιγες ἕνα παράφυρο . . . καὶ θὰ τέλειωνες . . . Δὲν τὄκαμες. Εἶσαι ἕνα σκουπίδι.

Κατέβηκε κοντυλώντας τὰ σκαλιὰ νὰ πάει γιὰ τὴ κουζίνα. Στὸ τελευταῖο κάθησε νὰ συνεφέρει. Εἶχε ξοδέψει ἔτσι μονομιᾶς ὅλη τὴ δύναμή της, τὴν ἔχτρα, τὴν κακία. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ ἔτρεμε.

Ἤθελε νὰ βράσει λίγες πατάτες, τὸ μόνο πρᾶμα ποὺ τῆς βρίσκονταν καὶ νὰ δώσει τὸ χυλό τους ἀντὶ γάλα στὸ μωρό.

Καθισμένη ἀντίκρυ στὸ τζάκι, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα ἀπ' τὸν καπνό, συλλογίστηκε πάλι τὴ δυστυχία της.

Γιατὶ νὰ τοῦ ἀνοίξῃ; Γιατὶ νὰ τὸν κρύψει ἔτσι βαθιὰ τότε ποὺ ἦλθε λιποτάχτης ἀπ' τὸν πόλεμο!

Ποιὸς νὰ τῆς τὄλεγε καὶ νὰ τὸ πίστευε πῶς θἄφθανε στὴν ἀνάγκη νὰ καταριέται τὴ στιγμὴ πὄκρυψε τὸν ἀδελφό της! Καὶ μόνο μιὰ φορά; Χιλιάδες!...

Τί εὐτυχία ἂν εἶχε σκοτωθεῖ ἐκεῖ, σὰν τόσους ἄλλους Θὰ εἶχε νὰ τὸν κλαίει, νὰ τὸν θυμᾶται ἀδελφόν, ὅπως εἴτανε πρίν. Ὄχι ἔτσι . . . Καὶ πάλι ἂς ἔφταναν αὐτὰ ποὺ τράβηξε τρία χρόνια στὴ σειρά, μέρα τὴ μέρα, στιγμὴ στὴ στιγμή, καὶ ἂς μὴ γίνονταν ἡ ἁμαρτία . . .

Κάθε φορά, ὅταν ἀναθυμιούνταν τὴ νύχτα ποὺ χύμηξε μουγγρίζοντας ἐπάνω της σὰν τὸ θεριό, ἡ καρδιά της σταματοῦσε.

Ποιανοῦ ὁ νοῦς θὰ τὄβαζε πὼς τὸ λεπτὸ παιδὶ ἐκεῖνο, τὸ μορφωμένο, κατάντησε ἔτσι! Ἕνα ἀγρίμι! Ἕνα ζῷ, χωρὶς σκέψη ἄλλη, παρὰ νὰ φάει καὶ νὰ κρυφτεῖ μὴν τύχει καὶ τὸν βροῦνε!

Τὸ μυαλό της βρέθηκε γερό. Δὲν τῆς ἔφυγε. Βάστηξε τὸ αἴσχος, τὴ φρίκη, τὸ μίσος τὸ ἀπέραντο. Ἔπειτα μετὰ τὴν ἁμαρτία, τὸν ἀγῶνα νὰ τοῦ ξεφεύγει. Τῆς νύχτας τὴ λαχτάρα, ὅταν ἔνιωθε τ' ἄγρυπνο

μάτι ποὺ τὴν παραμόνευε, γιομάτο ὑποψία. Κάποτες —φρίκη— κάτι πιὸ συχαμερὸ ἀκόμα.

Ὅταν πρωτόρθε ἄρρωστος, βρώμικος, ἐλεϊνός, δὲν ἤξαιρε τί νὰ κάμει. Προσπαθοῦσε, ὅσο μποροῦσε, νὰ ὁμορφαίνει τὴ ζωὴ τοῦ τυφλοπόντικα ποὺ ἀπὸ τὸ φόβο μὴ λάχει κάνουν ἔρευνα καὶ δὲν προλάβει νὰ κρυφτεῖ· φρόντιζε αὐτὴ γιὰ ὅλα. Ἂς εἶταν κ' ἀμάθητη. Ἡ ἀνάγκη ὅλα τῆς τὰ διασκάλεψε.

Γιὰ τὸν καπνό του μόνο, πήγαινε παράχωρα, μὴν τὴ δεῖ κανένας γνώριμος καὶ ὑποπτευτεῖ. Ἔπειτα, τί θυσίες γιὰ τὸ φαγί! Τοῦ ἔκρυβε τὴν ἀκρίβεια, τὰ μαρτύρια τοῦ κόσμου, μὴν τ' ἀκούει καὶ τρομάζει.

Πόσες φορὲς ἔμνησκε νηστικὴ γιὰ νὰ δόσει κάτι παραπάνω ἐκεινοῦ. Νὰ μὴν τὸν νιώσει νὰ πεινᾶ!

***

Ὕστερα, μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ τὰ χρόνια, τσακισμένη ἀπὸ τὴν πεῖνα, τὰ βάσανα, τὴ φτώχια, εἶπε μέσα της:

— Ἂν δὲν τὸν εἶχα ἐδῶ, ἐγὼ μονάχη μου θὰ νοίκιαζα τὸ σπίτι, θἄφευγα νὰ δουλέψω κ' ὄχι ἔτσι νἄμαι σκλάβα, δεμένη πίσω του . . .

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη πόδιωξε ντροπιασμένη τὴ σκέψη αὐτή, τὸν ἀποξένωσε. Τὸν εἶδε σὰν ἐχθρὸ ἀνίκανο τίκρου της. Σὲ κάθε κακομεταχείρισή του ἡ τυραννία καινούργια, ἡ σκέψη πάλι ἔρχονταν: Ἂν δὲν τὸν εἶχα, θἄμουν λεύτερη . . . Δὲ θὰ μοιραζόμουν τὸ ψωμί μου, θὰ τὄτρωγα μονάχη.

Κ' ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ τὴν ὑποπτεύεται. Ὅλο θαρροῦσε πὼς κάτι τοῦ ἔκρυβε. Τοῦ μπῆκε ἡ ἰδέα ὅτι κρατοῦσε τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὰ πράματα ποὺ πουλοῦσε τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ἀκόμη πῶς δὲν τοῦ ἔδεινε νὰ φάγει.

Ὅλα τοῦ φταίγανε, ὅλα! Κ' ἡ ἀφορμὴ γιὰ ὅλα αὐτὰ κατάντησε νὰ εἶναι ἐκείνη. Ἡ μεγάλη, ἡ πρώτη αἰτία τῆς δυστυχίας του ξεχάστηκε. Τὴν παραμέρισε ὁ καιρός. Μείναν ἡ ἀθλιότητα, ὁ ξεπεσμὸς καὶ χιλιάδες μικρὲς ταπείνωσες, μαζωμένες ὅλες, σὲ μίαν ἔχτρα γιὰ τὴν ἀδελφή.

Ἔτσι ἔφταξε τὸ σκοτεινό, χαμηλοτάβανο καμαράκι νὰ περισφίγγει μέσα του δύο πλάσματα ὕποπτα ἐχθρικὰ καὶ πεινασμένα. Δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ ὑποφέρουν τὸ ἕνα τ' ἄλλο.

Ἐντός τους ἔβραζε ἡ κακία. Καὶ τότε σὰ μείναν ὁλόξενοι μεταξύ τους, ἔγινε τὸ κακό.

Ἕνα χτῆνος ἐξαγριωμένο ὥρμησε σὲ μιὰ γυναῖκα ἐπάνω, σὲ μιὰ ξένη, ἕτοιμο νὰ τὴ σπαράξει ἂν τοῦ ἀντιστεκότανε.

Τώρα, τὸ ἴδιο χτῆνος φοβέριζε πὼς θὰ πνίξει τὸ παιδὶ μὴ λάχει κ' οἱ κλάψες του τὸ προδόσουν.

Ἐκείνη δὲ θὰ τἄφηνε αὐτὸ τὰ γίνει. Ποτές! Δὲν εἶχε γάλα νὰ τὸ θρέψει, μὰ θἄκαμνε ὅ,τι μποροῦσε. Φτάνουν οἱ ἁμαρτίες τους.

***

Ἔπρεπε νὰ κοιτάξει πὼς θὰ ζούσανε.

Ἔκαμε καιρὸ νὰ συνεφέρει ὥστε νὰ βγεῖ στὸν κόσμο.

Ἀπὸ τὸ περιβόλι μάζωνε χόρτα καὶ τρώγαν μὴν πεθάνουν τῆς πείνας κ' οἱ τρεῖς. Μὲ τὸ ζουμί τους ἔτρεφε τὸ μωρό.

Τὴ μέρα ποὺ βρέθηκε ἔξω κ' εἶδε τὸ γλυκὸ φῶς, τοὺς ὁλοκάθαρους δρόμους, τὰ σπίτια μὲ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, ἔνοιωσε πιὸ μαύρη τὴ δυστυχία της. Θἄθελε νὰ χτυπήσει τὶς πόρτες στὴ σειρά. Νὰ διαλαλήσει τὸν πόνο της. Ἴσως νὰ ξαλάφρωνε.

Ὅλες δὲν ἔχουμε νὰ φᾶμε, θἄλεγε στὶς γυναῖκες. Ἐσὺ ποὺ ἔπιασες ἀγαπητικὸ τὸν κουτσὸ ψαρά, μόνο γιὰ μιὰ χουφτιὰ ψάρια, εἶσαι εὐτυχής. Ἡ ἄλλη ποὺ δέχεται, σὰ βραδυάζει, τὸν Κοῦρδο τὸν ξυλὰ μὲ τὰ σαλβάρια καὶ τὴ γκρίζα γενειάδα, τὴ ζουλεύω!

Δὲν εἶναι τίποτα αὐτό . . . Ἂς λείπουνε οἱ ἄντρες σας στὸν πόλεμο Ἂς κλαῖτε κάθε νύχτα ποὺ πέφτετε νὰ κοιμηθεῖτε κι' ἂς παρακαλεῖτε νἄναι ζωντανοί. Καμμιά σας δὲν ξαίρει τί θὰ πεῖ καημός!

Ἡ πεῖνα; Τὴ γνωρίζω. Τὶς ξαίρω τὶς νύχτες ποὺ ξυπνᾶς μὲ τ' ὄνειρο ἑνὸς φαγιοῦ . . . Ξαίρω τὸ σφίξιμο τῶν ματιῶν γιὰ νὰ συνεχιστεῖ τ' ὄνειρο . . . Τὸν ἐφιάλτη ἑνὸς γλυκοῦ . . . Τὴ λαχτάρα νὰ πλυθεῖς μὲ λίγο κἂν σαποῦνι, ν' ἁπλώσεις τὰ χέρια σου, τὰ παγωμένα, στὴ γλυκειὰ πυρὰ ἑνὸς μαγκαλιοῦ.

Τὰ ξαίρω ὅλα, ὅλα . . .

Τὰ ροῦχα ποὺ γενήκανε κλωστές. Τὸ κρεβάτι μὲ δίχως σεντόνι, τὴν κάλτσα μὲ χωρὶς πατούνα . . .

Εἶδαν τὰ μάτια μου, ὅ,τι εἴδανε καὶ τὰ δικά σας. Ξαίρω τὸ τριγύρισμα στὸ ἀδειανό, σαραβαλιασμένο σπίτι, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάτι θἄβρεις ἀκόμα νὰ πουλήσεις. Κάτι ποὺ νὰ ξεγδάρεις ἀκόμα γιὰ νὰ κάψεις.

Βυθίστικα στὴ φτώχεια σὰ σὲ ὑγρό, βαθὺ πηγάδι . . . Γνώρισα τὸν πυρετὸ τῆς πείνας . . .

Τ' αὐτιά μου ἄκουσαν βρωμόλογα, βρισιές . . . Ἐγώ, ἡ Λευκή, ἡ κόρη τοῦ δασκάλου ποὺ μεγάλωσα καθισμένη δίπλα του στὴν ἕδρα, μὴ μὲ πειράξουνε τ' ἄλλα παιδιά . . .

Καὶ πάλι, ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνουνταν μικρὰ μπροστὰ στὴ συμφορά μου.

Ἡ ἔννοια τοῦ παιδιοῦ ποὺ στράγγιζε ὅσο πήγαινε τὴ βασάνιζε μερόνυχτα. Τὸ μοῦτρο του ξά.ωσε σὰν σκουληκιασμένο στιφοκύδωνο. Δὲν εἴτανε γιὰ ζωή, τὸ καταλάβαινε.

Ἔπρεπε νὰ τὸ βαφτίσει, μὴν τῆς πεθάνει ἔτσι καμίαν ὥρα καὶ γένει κ' ἄλλη ἁμαρτία.

Τί νἄλεγε στὸν κόσμο . . . Πῶς νὰ τὸ παρουσίαζε! Φοβούνταν τὰ μικρά, διαπεραστικά, μάτια τοῦ παπᾶ ποὺ θὰ τὸ βλέπανε Ἂν πήγαινε ἡ σκέψη του!

Ἡ ψυχή της φτερούγιζε νὰ φύγει, μόνο ποὺ τὸ ἀναλογίζουνταν. Τἄξαιρε . . . Τὰ χείλη της δὲ θὰ σμίγανε ποτὲς νὰ ὁμολογήσει. Ὄχι, καὶ νὰ τὴ σφάζανε . . .

Πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ βγεῖ μία μέρα νὰ τὸ πάει στὴν ἐκκλησιά. Τρόπος δὲν εἴταν ἄλλος. Δὲν πρόλαβε. Ἕνα ἀπόγεμα τὸ μωρὸ ἔκαμε νὰ κλάψει. Ἀντὶς φωνὴ βγῆκε ἡ ψυχούλα του ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ στόμα.

Τὴ νύχτα τὸ τύλιξε σ' ἕνα μπόγο κόκκινο ποὺ εἴταν τὰ προικιά της ἄλλοτες.

— Εἶμαι ἡ μάννα, ἡ θειὰ κι' ὁ νεκροθάφτης τοῦ παιδιοῦ μου, εἶπε σ' ἐκεῖνον καθὼς ἔβγαινε Ἐπάνω σου ἡ ἁμαρτία!

Μέσα στὴν ταραχή της οὔτε ἄκουσε ἂν ἀπάντησε. Μόνο ποὺ ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Μπορεῖ καὶ νὰ αἰσθάνθηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ποιὸς ξαίρει . . .

Ἔσκαψε στὴ γωνίτσα τοῦ περιβολιοῦ κάτω ἀπ' τὴ μεγάλη βυσσινιά. Νὰ τὸ ραντίζουν τ' ἄνθη της τὴν ἄνοιξη.

Ἡ λιπαρή, νωπὴ γῆ δὲν τὴ βασάνισε. Ἄνοιξε χωρὶς λόβολη τὰ σπλάγχνα νὰ τὸ κρύψει μέσα της τὸ μωρὸ στικό.

Σήκωσε τὸ δέμα καὶ φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ κερένιο προσωπάκι.

Τὰ δάκρυά της τὄλουσαν βάφτισμα τέλειο καὶ ἀνεμένο.

— Παιδάκι μου, μωρό μου, συχώρα με, ἐνεργὰ καὶ τὸ ἀπόθεσε στὸ χῶμα.

Σὰν τέλειωσε, κάθησε δίπλα ἐκεῖ, νὰ τοῦ κρατήσει συντροφιὰ τὴν πρώτη νύχτα. Μὴν παραπονεθεῖ μονάχο.

ΤΑΤΙΑΝΑ Δ. ΣΤΑΥΡΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΟ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Οἱ νεώτερες προσπάθειες γιὰ τὸ παιδί.

Τὸ θέατρο τοῦ παιδιοῦ στὴν Ἑλλάδα

Ὅπως τὴν ἐποχὴ τῆς Ἰταλικῆς Ἀναγεννήσεως τὸ σύνολον τῶν μοναδικῶν τότε περιστάσεων δημιούργησε τὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ μέσα σ' αὐτὴν ἤκμασαν ἡ γραφικὲς τέχνες, ὅπως τότε κυριάρχησαν στὸ κύκλο τῶν καλῶν τεχνῶν γλυπτικὴ καὶ ζωγραφική, μεγάλοι δὲ καὶ μικροὶ ἀνέπνεαν μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῶν λαμπρῶν σχημάτων, ἔτσι καὶ σήμερα τὸ σύνολο πάλι τῶν περιστάσεων καὶ διαφόρων μηχανικῶν ἐφευρέσεων συνέτειναν νὰ γίνῃ ἡ σύγχρονη ἐποχή μας κατ' ἐξοχὴν ἐποχὴ τοῦ θεάματος, νὰ κυριαρχεῖ τὸ «θέαμα» καὶ νὰ γίνῃ ἀνάγκη σχεδὸν ἀπαραίτητη γιὰ μεγάλους καὶ μικρούς.

Σ' ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη τοῦ κόσμου ποῦ ἔχουν νοιώσῃ πόσο πιστὰ τὸ παιδὶ ἀκολουθεῖ τὸ ρυθμὸ τῆς ἐποχῆς του, ἔχουν στοργικὰ φροντίσει γιὰ τὸ θέατρο τοῦ παιδιοῦ. Κάθε χρόνο τὶς μέρες τῶν Χριστουγεννιάτικων καὶ Πρωτοχρονιάτικων γιορτῶν, ποῦ τόσες φροντίδες καταβάλλονται γιὰ τὴ χαρὰ τοῦ Παιδιοῦ, ἀρχίζουν καὶ ἡ παιδικὲς θεατρικὲς παραστάσεις. Στὴν Ἀγγλία σ'ὅλα τὰ μεγάλα θέατρα Lyceum, Palladium, Gauty κ. ἄ. δίδονται καθημερινὲς παραστάσεις μὲ παιδικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα δίπλα στοὺς μικροσκοπικοὺς ἠθοποιοὺς τῶν παιδικῶν θιάσων, δὲν ἀπαξιοῦν νὰ παίζουν τοὺς ρόλους τῶν μεγάλων, ἠθοποιοὶ ἀξίας καὶ φήμης. Ἀνεβάζουν συνήθως διασκευὲς ἀπὸ παραμύθια τοῦ Andersen καὶ τοῦ Grimm, τὸ γνωστότατο ἔργο «Peter Pan and Wendy» τοῦ περίφημου Ἄγγλου συγγραφέως James Barrie ποῦ τὸ ἔγραψε εἰδικὰ γιὰ παιδικὸ θέατρο, τὸ «Water Babies» τοῦ Charles Read καὶ ἄλλα. Στὴ Γερμανία ἡ Renée Stobrawa ποῦ διευθύνει ἕνα ἀπὸ τὰ παιδικὰ θέατρα τοῦ Βερολίνου, ζωντανεύει γιὰ τὰ Γερμανόπαιδα τὰ παραμύθια τοῦ Grimm ποῦ τόσες φορὲς τὰ νανούρισαν. Ὁ «Κοντορεβιθούλης», ἡ «Κοκκινόσκουφη», τὸ «Hänsel und Gretel», χρόνια τώρα παίζονται καὶ βρίσκουν πάντα τὴ πιὸ θερμὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὸ λιλιπούτειο κοινό. Στὴ Ρωσσία ποῦ ἔχει γίνει ἡ σοβαρότερη ὡς σήμερα ἐργασία γιὰ παιδαγωγικὸ θέατρο, ἡ ἐμπνευσμένη γυναίκα Natalia Satz διευθύνει ὅλες τὶς παιδικὲς σκηνὲς ποῦ τὸ μπολσεβικικὸ καθεστὼς ἵδρυσε καὶ στὴ μικρότερη πόλι τῆς Ρωσσίας. Δὲν εἶναι τυχαία ἡ σύμπτωσις ὅτι σὲ γυναικεῖα χέρια ἐμπιστεύεται, σ' ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη, ἡ διεύθυνσις τῶν παιδικῶν θιάσων. Ξέρουν πῶς μονάχα ἡ λεπτὴ διαίσθησις τῆς γυναίκας εἶναι ἱκανὴ νὰ βρῇ τὸ παλμὸ ποῦ δονεῖ τὶς παιδικὲς ψυχές.

Στὴν Ἑλλάδα γιὰ πρώτη φορὰ ἱδρύθη πέρυσι ἀπὸ τὴν κ. Ἀντιγόνη Μεταξᾶ, παιδικὸ θέατρο μὲ τὸ σκοπὸ νὰ χαρίσῃ στὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα τὸ κατάλληλο γιὰ τὴν ἡλικία τους θέαμα. Τὴν εὐγενικειὰ αὐτὴ προσπάθεια τὴ χαιρετίσαμε ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ μὲ τὸ μεγαλύτερον ἐνθουσιασμό, καὶ μὲ τὸ ἴδιο ἀμείωτο ἐνθουσιασμὸ παρακολουθοῦμε τὴ λαμπρὰ ἐξέλιξι τῆς ἐμπευσμένης σοβαρᾶς ἐργασίας της. Μέσα σ' ἕνα χρόνο, χωρὶς καμμιὰ ἐπιχορήγησι, χωρὶς κατάλληλα παιδικὰ ἔργα, χωρὶς σκηνικὰ εἰδικὰ καὶ ἀπαραίτητα, γιὰ ἀνέβασμα παιδικῶν ἔργων καὶ παραμυθιῶν, χωρὶς ἠθοποιούς, ἡ κ. Ἀντιγόνη Μεταξᾶ κατώρθωσε μὲ τὸ πολυσύνθετο ταλέντο της, νὰ ἐξουδετερώσῃ πολλὲς δυσκολίες. Διεσκεύασε παραμύθια, καὶ ἔγραψε παιδικὰ ἔργα ἄξια κάθε προσοχῆς γιὰ τὸ εἶδος τους, καὶ ἐσχημάτισε λιλιπούτειο θίασο ποῦ δίνει πιὰ τακτικὰ παραστάσεις τὰ Κυριακάτικα πρωϊνὰ στὸ θέατρο Ἀργυροπούλου, μὲ παιδικὰ ἔργα καὶ μὲ παραμύθια ποῦ κάνουν τοὺς μικροσκοπικοὺς θεατὰς νὰ βλέπουν θαμπωμένοι πῶς ζωντανεύουν «τὰ παραμύθια τῆς Γιαγιᾶς». Πρέπει νὰ δῇ καινεὶς τὸ ξέσπασμα τῆς παιδικῆς χαρᾶς γιὰ τὴ τύχη τῆς καλῆς Πεντάμορφης, τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς ἄδολης ψυχούλας τους γιὰ τὴ δίκαια τιμωρία τῆς κακιᾶς μητριᾶς, νὰ δῇ τὸ πόνο μέσα στὰ

ματάκια τους γιὰ τὸ πτωχὸ πεινασμένο ὀρφανὸ ποῦ βλέπουν στὴ σκηνή, γιὰ νὰ νοιώσῃ, ὅτι τὸ θέατρο, «τὸ μεγάλο αὐτὸ σχολεῖο ἠθῶν» μπορεῖ μὲ τὸ ζωντανό του μάθημα νὰ ξυπνήσῃ στὴν ἄπλαστη ψυχὴ τὸ αἴσθημα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς συμπόνιας εὐκολώτερα ἀπὸ τυπικὲς συμβουλὲς καὶ δογματικὲς ἠθικὲς διδασκαλίες. Ἡ μεγάλη ἐντύπωσις ποῦ δημιουργεῖ στὴ παιδικὴ φαντασία ἕνα καλὸ παιδικὸ ἔργο, ὅταν βρίσκεται στὰ χέρια ἀνθρώπου ποῦ ἔχει συναίσθησι τῆς λεπτῆς καὶ σοβαρᾶς αὐτῆς ἐργασίας, εἶναι τὸ καλύτερο μέσο νὰ τέρψῃ καὶ νὰ διαπαιδαγωγήσῃ τὸ παιδὶ καὶ τὸ «Θέατρο τοῦ Παιδιοῦ» ἱδρύθηκε μὲ τὸ σκοπὸ αὐτό, καὶ συγχρόνως μὲ τὸ ἰδανικὸ νὰ χαρίσῃ μελλοντικὰ στὴν Ἑλληνικὴ Σκηνὴ νέους ἠθοποιοὺς μὲ ἄρτια καλλιτεχνικὴ μόρφωσι. Στὴ Σχολὴ τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου, τὶς μέρες καὶ ὧρες ποῦ τὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν μαθήματα σχολικά, οἱ μικροὶ ἐκτελεσταὶ διδάσκονται σκηνικὴν τέχνην καὶ ἀπαγγελία ἀπὸ τὴν κ. Ἀντιγόνην Μεταξᾶ καθηγήτρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὠδείου, μουσικὴ ἀπὸ τὴν κ. Καλλέργα Γώγα τῆς Hochschule τοῦ Βερολίνου, χορὸν ἀπὸ τὴν κ. Tilde de Wajda καθηγήτρια τῆς ρυθμικῆς καὶ τοῦ χοροῦ. Ἐπίσης μαθαίνουν νὰ στέκονται, νὰ ἐκφράζουν τὰ διάφορα συναισθήματα, γνωρίζονται ἀπὸ κοντὰ μὲ ὡραῖα καὶ διδακτικὰ ἔργα, συνειθίζουν νὰ ἀγαποῦν τὸ διάβασμα καὶ τὴ μελέτη, καὶ ξανοίγουν τὸ μυαλό τους σὲ εὐρύτερους ὁρίζοντας. Ὅλα δὲ αὐτὰ γίνονται μὲ τέτοιο παιδαγωγικὸ σύστημα, ποῦ τὰ παιδιὰ δὲν ἀντιλαμβάνονται κἂν ὅτι κάνουν κάτι σοβαρό. Ἔτσι ἀποφεύγεται ὁ κίνδυνος νὰ τὰ δοῦμε νὰ χάνουν τὴν ἀγγελικὴν χάρι τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἀποφεύγεται ἐπίσης ἡ πνευματικὴ κόπωσις ποῦ μπορεῖ νὰ σταματήσῃ τὴν πνευματικὴ ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ.

Βεβαίως ὅλα τὰ παιδάκια τῆς παιδικῆς αὐτῆς θεατρικῆς ὀργανώσεως δὲν προορίζονται γιὰ τὸ θέατρο, μορφώνονται ἁπλῶς. Ὅσα ὅμως θελήσουν νὰ γίνουν ἀργότερα ἠθοποιοί, ἔχουν ὅλα τὰ μέσα νὰ βάλλουν βάσεις τέτοιες θεατρικῆς καὶ γενικῆς μορφώσεως, ποῦ σήμερα κατέχουν μόνον ἐκλεκτοὶ καλλιτέχναι τοῦ διεθνοῦς θεάτρου. Ἡ μόνιμη αὐτὴ θεατρικὴ ὀργάνωσις τοῦ Παιδικοῦ Θεάτρου μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δώσει ὥθησι στοὺς νέους ἰδίως συγγραφεῖς μας νὰ γράψουν ἔργα μὲ ἀτμόσφαιρα γνώριμη στὰ ἑλληνόπουλα, θὰ προκηρύξῃ διαγωνισμὸ παιδικῶν θεατρικῶν ἔργων, καὶ τὰ καλλίτερα ἔργα ποῦ θὰ ἐγκρίνει ἐπιτροπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ γνωστοὺς λογίους καὶ καλλιτέχνας, πλὴν τῶν χρηματικῶν βραβείων, ποῦ θὰ τοὺς δοθοῦν, θὰ παίζονται στὴ σκηνὴ τοῦ «θεάτρου τοῦ Παιδιοῦ». Ἐλπίζομε πῶς τὸ κράτος πέρνοντας παράδειγμα ἀπὸ τ' ἄλλα πολιτισμένα κράη τῆς Εὐρώπης θὰ θελήσῃ νὰ φανεῖ στοργικὸ στὴν εὐγενικὴ αὐτὴ προσπάθεια.

ΚΑΤΕΡΙΝΗ Ι. ΚΑΚΟΥΡΗ

Τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα τὰ φοροῦν οἱ ἄνθρωποι σὰν τὶς γοῦνες, οἱ μὲν πρὸς τὰ μέσα καὶ οἱ δὲ πρὸς τὰ ἔξω.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Σοφίας Μαυροειδῆ—Παπαδάκη. Ὧρες Ἀγάπης. Ἔκδοση «Φλάμμα» 1934.— Ἕνα κομψοτυπωμένο βιβλίο μὲ τὸ δελεαστικὸ τίτλο «Ὧρες Ἀγάπης» τῆς κ. Σοφίας Μαυροειδῆ—Παπαδάκη μᾶς χαρίζει ὁ νέος χρόνος μὲ τὴν ἀνατολή του. Μέσα στὴν πληθώρα τῶν ποιητικῶν συλλογῶν ποὺ οἱ περισσότερες τόσο λίγη σχέση ἔχουν μὲ τὴν ἀληθινὴ ποίηση, οἱ Ὧρες Ἀγάπης ἔρχονται σαν μιὰ ὄαση ἀνακουφιστική.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα κι' ὅλας τραγούδια τῆς συλλογῆς ἀναγνωρίζομε τὴ γνήσια ποιητικὴ φλέβα ἐκείνης ποὺ τὰ δημιούργησε. Ἡ Ἀγάπη ἡ αἰώνια καὶ παντοδύναμη στὶς διάφορες μορφὲς καὶ ἐκδηλώσεις της, διαπνέει ὅλο τὸ ἔργο καὶ τραγουδιέται ἀπὸ τὴν νέα ποιήτρια μ' αἴσθημα βαθειὰ ἀνθρώπινο, ἁπλό, εὐγενικό, χωρὶς ἐπιτηδευμένες ἐξάρσεις καὶ ὑπερβολές.

Σὲ περιμένω, ἀγάπη μὴν ἀργήσεις
Ἔτσι σιγαλοπάτητα, ὅλο χάδι
σ' ἀκρονύχια πατῶντας, κάποιο βράδυ
καὶ τὴ δικιά μου πόρτα νὰ χτυπήσῃς
. . . . . .
. . . . . .
Ἔλα γιατὶ τὰ νιάτα φτερουγοῦνε
καὶ τί φριχτὸ ναρθεῖς ἀργὰ σὰ θάναι!
(στίχοι ἀπὸ τὴν «Ἐπίκληση»)

Μὲ τὴ νεογέννητη ἀνοιξιάτικη φύση ποὺ χαμογελᾶει στὰ ἔκθαμβα μάτια τῆς ποιήτριας, ἡ ψυχή της κι' ὀδυνηρούς.

Λαχτάρες ἀνεξήγητες βαθιάμου
ἀθώρητο ἕνα χέρι ἔχει ξυπνήσει
μιὰ προσμονὴ καινούργια, ἕνα μεθύσι,
μιὰ γλύκα κι' ἕνας πόνος στὴν καρδιά μου.
(στίχοι ἀπὸ τὴν «Ἄνοιξη»)

Ἡ νοσταλγία, ἡ μεταμέλεια κι' ὁ πόνος γιὰ τὴ μεγάλη στιγμὴ ποὺ ἔκρουσε τὴ θύρα τῆς ψυχῆς της κι' ὅμως αὐτὴ δὲν ἄνοιξε, ἀπὸ μίαν ἀνεξήγητη δειλία ποὺ νοιώθουν οἱ ἀληθινὰ ἐρωτεμένοι σὲ τέτοιες ὧρες, ἐκφράζεται μὲ συγκινητικὴ εἰλικρίνεια μέσ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς στοίχους.

Κ' εἴχαμε τρυφερὲς ψυχὲς καὶ πλοῦσες
καὶ τῆς ἀγάπης τἄφταστα τὰ μύρα
μέσα σ' αὐτὲς θ' ἀνάβρυζαν πλημμύρα

ἂν δὲ σιωποῦσα ἐγὼ καὶ σὺ ἂν μιλοῦσες.
Κ' ἐν ὅλο πίκρα ἡ μαύρη τούτη ζήση
κι' εἶχε ἡ χαρὰ στὴν πόρτα μας χτυπήσει . . .

Τὸ «Καλοσώρισμα» τὸ «Στὴν Ἀγάπη» τὸ «Ξανακύλισμα» ἀπὸ τὰ ὡραιώτερα, καθὼς καὶ τὰ «στὸ Φάληρο» «οἱ Ἀλῆτες» ὁ «Ἀπολογισμὸς», ξεχωρίζουν ἀνάμεσα στῆς πρώτης σειρᾶς τὰ τραγούδια σοννέτα

γραμμένα μὲ ἄψογη ἀρχιτεκτονικὴ φόρμα καὶ μὲ συγκρατημένον ὡς ἐκεῖ ποὺ πρέπει λυρισμό.

«Ἡ Δασκάλα» ποὺ ἀνοίγει τὴ δεύτερη σειρὰ τῶν τραγουδιῶν, ὀρθώνεται μὲσ' ἀπὸ τοὺς γεμάτους πρωτοτυπία ρεαλισμὸ καὶ πικρὰ νοσταλγία στίχους σὰν μία τραγικὴ ἠρωΐδα ποὺ τῆς ἔταξε ἡ μοῖρα νὰ θυσιάζει τὰ ὄνειρα καὶ τὰ ἰδανικά της καὶ νὰ μαραίνεται σκλαβωμένη ὅλη της τὴ ζωὴ στὴν ἕδρα τοῦ σχολείου γιὰ νὰ θρέψῃ τὴ φτωχή της οἰκογένεια καὶ γιὰ νὰ πληρώσουν «χρέη παλιά».

Ἔχει σβιστεῖ στὸ πρόσωπο της
κάτι τῆς νιότης ὁμορφιὰ
Κ' ὅσα διδάσκει στὸ σχολειό της
δὲν τὰ πιστεύει ἐκείνη πιά.

Ἡ αἰώνια ἀνθρώπινη τραγωδία τῆς καταπιεστικῆς βιοπάλης ποὺ καταπνίγει τὰ μεγάλα ψυχικὰ σκιρτήματα καὶ νεκρώνει τὶς ἀνώτερες πίστεις.

Κι' ὅμως στὴν ἕδρα της ἐκείνη
γιὰ λευτεριὰ γιὰ δικαιοσύνη
διδάσκει πάντα καὶ κηρύττει
μὲ ραγισμένη τὴ φωνὴ
π' ὅλο καὶ βγαίνει πιὸ βραχνὴ
ἀπὸ τὸ χρόνιο φαρυγγίτη.

Τὸ «Ἰδιαίτερο μάθημα» εἶναι μιὰ χαριτωμένη σάτυρα τοῦ ψευτοσνομπισμοῦ ποὺ χαρακτηρίζει ὡρισμένες κυρίες τῶν σαλονιῶν καὶ τὸ ρηχό τους χαρακτῆρα. Ἡ «Ἀθηνᾶ σύννους» προβάλλει σὰν πλαστικὸ ἀνάγλυφο στοχαστικὰ σμιλωμένο καθὼς καὶ ἡ «Εἰδωλολατρία» ἀπὸ τὴν τετάρτη σειρά, ποὺ τὴν διαπνέει «κάποιων παλιῶν καιρῶν ἀχτιδοβόλημα».

Ἐκεῖνα ποὺ μοῦδωσαν τὴν ἐντονώτερη συγκίνηση ἀνθρώπινη καὶ καλλιτεχνικὴ μαζὶ εἶναι τὰ τρία τῆς τελευταίας σειρᾶς «Στὸν Πατέρα μου» «Πρωτοβρόχια» καὶ «Τὸ μικρό μου τὸ χωριό». Ἕνα γλυκὸ ἀλλὰ καὶ πονεμένο μαῦρο λόγι τῆς ξενητεμένης κόρης ποὺ γυρίζει στὸ χωριὸ καὶ δὲ βρίσκει πιὰ τὸν ἀγαπημένο της πατέρα.

Σὰν ἄλλα χρόνια φέτος δὲ μὲ δέχτηκες
πρῶτος φτασμένος στοῦ χωριοῦ τὴν ἄκρη.
Μάταια τὰ μάτια νὰ σὲ δοῦν κουράστηκαν
τοῦ δρόμου ξαγναντεύοντας τὰ μάκρη.

Εἰκόνες τοῦ χωριάτικου σπιτιοῦ, εἰκόνες ἀπ' τὴ φύση μὲ σκηνὲς ἀγροτικὲς γεμᾶτες χρῶμα ἑλληνικὸ κι' ὅπου μιὰ εὐγενικὴ μελαγχολία σὰν πέπλο διάφανο ἁπλώνεται ἀπ' τῆς ποιήτριας τὴν ψυχή, μᾶς μιλοῦν τὴν ὑποβλητικώτερη ποιητικὴ γλῶσσα καὶ μᾶς κάνουν νὰ νιώθωμε ἐκεῖνο τὸ ψυχικὸ εὐχάριστο τάραγμα ποὺ ξυπνάει τὸ συναισθηματικό μας κόσμο ποὺ πάντα τὸν κυβερνοῦνε οἱ δύο πιὸ αἰώνιοι νόμοι, τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Πόνου. Αὐτὰ τὰ ποιήματα ποὺ ἀνέφερα εἶναι, κατὰ τὴ γνώμη μου, τὰ καλύτερα τῆς συλλογῆς, καὶ μέσ' αὐτὰ χαιρετίζομε ἕνα καινούργιο γυναικεῖο ταλέντο γεμάτο μελλοντικὲς ὑποσχέσεις ποὺ δὲ θ' ἀργήσουν νὰ γίνουνε πραγματικότης.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τατιάνα Σταύρου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔμειναν, Ἀθήνα 1933.—Ἕνα βιβλίο ποὺ περιγράφει τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀγριάδα τοῦ πολέμου χωρὶς νὰ μᾶς ματαφέρῃ σὲ καμμία μάχη, σὲ κανένα νοσοκομεῖο, σὲ κανένα μέτωπο.

Ἡ περιγραφὴ περιορίζεται νὰ μᾶς δείξῃ τὶς γυναῖκες. τὰ παιδιά, τοὺς γέρους, τοὺς ἀναπήρους στὴν Πόλη καὶ στὰ χωριὰ τοῦ Βοσπόρου. Πεθαίνουν ἀπὸ πεῖνα, φτιώχεια καὶ κακομοιριά, γιατὶ οἱ ἄντρες λείπουν στὸν πόλεμο Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν γιατὶ ἔγινε ὁ πόλεμος αὐτὸς καὶ γιατὶ νὰ ὑποφέρουν ἔτσι ἀφοῦ ὅλοι τους εἶναι Ἕλληνες καὶ οἱ ἄντρες πολεμοῦν στὸν Τουρκικὸ στρατό. Δὲν ἔχουν κἂν τὸ ἐθνικὸ φρόνημα ποὺ συντηροῦσε γυναῖκες ἄλλων κρατῶν γιὰ λίγον καιρό. Γιαυτὸ ὁ παραλογισμὸς τοῦ πολέμου φαίνεται ἀκόμη πιὸ χτυπητός. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἠρωΐδες τῆς κ Σταύρου γιὰ μιὰ μερίδα ψωμί, γιὰ λίγη ζάχαρη ἀναγκάζονται νὰ παραδοθοῦν σὲ Τούρκους ἀστυφύλακες ἢ ἰσχυροὺς καὶ κοντὰ στὴ πεῖνα τους ἔχουν καὶ τὴν περιφρόνηση στὸν ἑαυτό τους.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀξιόλογο ὅταν συλλογιστεῖ κανεὶς ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἐμφάνιση μιᾶς ἄγνωστης ὡς τώρα στὸ μεγάλο κοινὸ συγγραφέως Ὑπόσχεται ὅτι τὰ ἑπόμενά της ἔργα θὰ εἶναι ἀκόμη καλύτερα. Ἐμεῖς ὡς γυναῖκες αἰσθανόμαστε περιφάνεια γιὰ κάθε νέο ταλέντο ποὺ μᾶς παρουσιάζεται καὶ θὰ ἤθέλαμε ὅλες οἱ γυναῖκες νὰ διαβάσουν τὸ θαυμάσιο αὐτὸ βιβλίο. Ἕνα ἀπὸ τὰ συναρπιστηκώτερα διηγήματα ἀπὸ τὴ συλλογὴ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δημοσιεύει σήμερα ἡ «Ἑλληνὶς» μὲ τὴν εὐγενῆ συγκατάθεσι τῆς συγγραφέως.

«Ὅταν ἡ μητέρα θελήσῃ», ὑπὸ ***Ἰοῦς Δέτσικα—Καλαστύπη.*** Ἔκδοσις Ἡλ. Ν. Δικαίου, Ἀθῆναι 1933. Εἰς τὸ ἄρτι ἐκδοθὲν τομίδιον ἡ συγγραφεὺς πραγματεύται τὴν ψυχολογίαν τῆς μητέρας καὶ τὴν ἰσχὺν ποὺ ἔχει ἡ μητρικὴ στοργὴ ἐπάνω στὰ παιδιά της. Εἶναι μία ὡραία μελέτη ποὺ ἀξίζει νὰ διαβαστῇ ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες μητέρες σ' τὶς ὁποίες ἀφιερώνεται.

Τὸ Παιδικὸ Θέατρο ὑπὸ ***Ἀντιγόνης Μεταξᾶ.*** Τόμος πρῶτος.— Στὸ κομψὸ αὐτὸ τομίδιο, ἡ κ. Ἀντ. Μεταξᾶ δημοσιεύει 6 παραμύθια διασκευασμένα ἀπ' αὐτὴν γιὰ τὸ Παιδικὸ Θέατρο. Ἡ ἐργασία τῆς κ. Μετακᾶ ὡς θὰ ἰδοῦν αἱ ἀναγνώστριαί μας, ἀπὸ τὸ δημοσιευόμενον εἰς τὸ τεῦχος αὐτὸ ἄρθρον, εἶναι ἀξία παντὸς ἐπαίνου.

Ἐξεδόθη: ***Ἀριστοτέλους: Τὰ Πολιτικά,*** Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ***Παν. Ι. Θεοδωροπούλου.***— Τὸ ἔργον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὴν μνήμην τῆς συζύγου του ***Ἄννας,*** τῆς γνωστῆς φιλανθρώπου ἱδρυτρίας τοῦ ***Μεροπείου,*** ὑπὲρ τοῦ ὁποίου καὶ πωλεῖται. Ἡ «Ἑλληνίς», ἡ ὁποία πάντοτε μετὰ μεγάλης συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως παρηκολούθησε τὴν δρᾶσιν τῆς ἐκλιπούσης εὐσεβοῦς καὶ ἐναρέτου γυναικός, ἀναδημοσιεύει μετὰ συγκινήσεως τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ συζύγου της ἔχουσαν ὡς ἑξῆς:

Ἀφιεροῦται εἰς Ἐκείνην, ἥτις ἐπὶ 32 περίπου ἔτη ὑπῆρξε πολύτιμος καὶ ἀχώριστος σύντροφος συμμερισθεῖσα πάσας τὰς χαρὰς καὶ τὰς λύπας τοῦ βίουμου.

Εἰς Ἐκείνην, ἥτις μετὰ τὸν πρόωρον θάνατον τῆς μονογενοῦς μας Μερόπης ἱδρύσασα μετ' ἄλλων εὐγενεστάτων Κυριῶν τὸν εὐαγοῦς σκοποῦ Σύλλογον «Μερόπειον» διέθετεν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπὶ δέκα ὀκτὼ ἔκτοτε ἔτη νύκτας καὶ ἡμέρας τὴν πολυμερεστάτην εἰς μορφωτικὰ ἔργα ἱκανότητά της καὶ κατηνάλισκε τὴν ἀνεξάντλητον δραστηριότητά της.

Εἰς Ἐκείνην, ἥτις φέρουσα τὴν θλῖψιν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τὴν νόσον ἐν τῷ σώματι, εὗρισκε παρηγορίαν καὶ δύναμιν ἀνεγείρουσα τὸ ὑγιεινὸν τριώροφον διδακτήριον καὶ τὸν ὡραῖον Ναὸν τοῦ Συλλόγου, ἐφ' ὧν μετέδιδεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων τὴν ἀστείρευτον ἀγάπην καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ἰδικῆς της γενναίας ψυχῆς.

Εἰς Ἐκείνην, ἣν δὲν ἰσχυσε νὰ ἀπομακρύνῃ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀφειδοῦς σπατάλης τῶν τελευταίων δυνάμεών της οὐδ' ὁ ὀδυνηρότατος πρὸ 28 μηνῶν ἀκροτηριασμὸς τοῦ ποδός.

Εἰς Ἐκείνην καὶ τὰς ἀγαθὰς συνεργάτιδας αὐτῆς, αἵτινες ἀπὸ τοῦ παραδείγματός της ἐμπνεόμεναι, διετήρησαν πάντοτε ἀμείωτον καὶ ζωηρὰν τὴν πρὸς τὸ κοινὸν ἔργον τοῦ Συλλόγου ἀφοσίωσιν ἀκλόνητον τὴν ἐμπιστοσύνην, ἰσχυρὰν δὲ καὶ ἀδιάλειπτον τὴν πρὸς ἀλλήλας ὁμόνοιαν.

Εὐλαβὴς καὶ ἐγὼ μνήμων τοιούτων εὐγενῶν συναισθημάτων ἐκδήλων εἰς ἐξαίρετα ἔργα μενομένων ἀφιερῶ καὶ δωρῶ ὑπὲρ τοῦ προσφυοῦς εἰς Ἐκείνην Μεροπείου τὴν παροῦσαν μετάφρασιν, πρὸς ἀποπεράτωσιν τῆς ὁποίας πολύτιμον συνδρομὴν καὶ ἐνίσχυσιν μοὶ παρέσχεν ἡ ἀγάπη της καὶ ἡ γαλήνη καὶ ἡ εὐκοσμία τοῦ βίου μας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν τιμῶσα τὶς γυναῖκες. Κατὰ τὴν πανηγυρικὴν συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν τῆς 28ης Δεκεμβρίου ἀπενεμήθησαν βραβεῖα καὶ εἰς τρεῖς γυναῖκες.

Ἡ κ. ***Καλλιόπη Στεφανοπούλου*** ἔλαβε τὸ ἐξ 6.000 δρχ. βραβεῖον τοῦ Σταφιδικοῦ Ὀργανισμοῦ γιὰ τὴ μελέτη της περὶ τῆς καλητέρας χρησιμοποιήσεως τῆς σταφίδος.

Τὸ ἐξ 1350 λιρῶν βραβεῖον Ἀλεξ. Μαυρογένους εἰς μνήμην Μαντοῦς Μαυρογένους διενεμήθη μεταξὺ τῶν κ. κ. ***Ἐλ. Κεσίσογλου,*** ποῦ ὡς νοσοκόμος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔδειξε καὶ εἰς τὸ μέτωπο καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ὑπηρεσίαν, σπανίαν αὐτοθυσίαν, καὶ ***Ἐλ. Κριεζῆ*** χήρας καὶ μητέρας τεσσάρων τέκνων, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ ὑστερήματός της βοηθεῖ ἀνέκαθεν τοὺς πτωχούς, συνδράμει τοὺς πάσχοντας καὶ παρηγορεῖ τοὺς δυστυχεῖς.

Ἡ «Ἑλληνὶς» ἀναγράφει μὲ ὑπερηφάνεια τὰ ὀνόματα τῶν τριῶν αὐτῶν γυναικῶν.

Σεμνὰ κ' ἐπιβλητικὰ ἑορτάσθησαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Γρ. Καμπούρογλου στὸν Παρνασσὸ τὰ 80 χρόνια τῆς ἀπαραμίλλου συγγραφέως Ἀρσινόης Παπαδοπούλου. Μετὰ τὸν κ. Ἱππ. Καραβίαν, πρόεδρον τοῦ Παρνασσοῦ, ποῦ εἰσηγήθη τῆς ἑορτῆς, ὡμίλησαν αἱ κ. κ. Γιαννιοῦ, Τριανταφυλλίδου, Κώττα, Ζωγράφου καὶ Πέρδικα γιὰ τὸ ἔργο τῆς τιμωμένης λογογράφου ἡ δὲ κ. Δρακοπούλου τὰ καλήτερα διηγήματά της. Ἡ Ἑλληνίς, ἔγραψε πρὸ διετίας λεπτομερῶς περὶ τῆς φιλολογικῆς καὶ ἐθνικῆς δράσεως τῆς ἐκλεκτικῆς συγγραφέως, ποὺ ἀφιέρωσε ὁλόκληρη τὴ ζωή της εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας. Ἐκ μέρους τοῦ Ἐθν. Συμβουλίου τῶν Ἑλληνίδων παρέστη εἰς τὴν ἑορτὴν ἡ πρόεδρος αὐτοῦ κ. Ραλλοῦ Γεωργαντᾶ καὶ ἡ σύμβουλος κ. Β. Λέκα.

Αἱ γυναῖκες ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων των. Τὸν Νοέμβριον ἔγινε στὸ Λονδῖνο μιὰ μεγάλη συνέλευσις γυναικῶν ὅλων τῶν τάξεων κ' ἐπαγγελμάτων γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἐντονώτατα ἐναντίον τῆς αὐξανομένης τάσεως ὅπως σταλοῦν στὰ σπίτια τους αἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμεναι ἔγγαμοι γυναῖκες. Ἡ πρόεδρος κ. Pethik-Lawrence εἶπεν, ὅτι ὅπως ἄλλοτε, ἐμποδίζονται πάλιν αἱ γυναῖκες στὴν Ἀγγλία καὶ σὲ ἄλλες χῶρες νὰ διαχειρίζονται τὴν περιουσία των Αὐτὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς λόγος τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν παντρεμένων γυναικῶν. Δὲν εἶνε, ὅπως νομίζουν μερικοί, ἕνα παροδικὸ μέτρο, ποῦ ἔχει σκοπὸ νὰ πρόφασις γιὰ νὰ νικήσουν τὴν ἀντίστασι. Εἶνε μιὰ ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς θέσεως τῆς παντρεμένης γυναίκας, θ' ἀκολουθήσῃ ἡ ἀποπομπὴ τῶν γυναικῶν ἀπ' ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, πλὴν ἀπὸ τὰ ὀλιγώτερον ζηλευτὰ καὶ τὰ πιὸ ἄθλια μισθοδοτούμενα. Στὴ Γερμανία, αἱ παντρεμένες καὶ μὴ γυναῖκες ἀπεβλήθησαν ἀπ' ὅλες τὶς θέσεις κ' ἐστάλησαν στὰ σπίτια τους, μὲ τὴν πρόφασιν, ὅτι ὁ μόνος λόγος ὑπάρξεως γι' αὐτὲς εἶνε νὰ φέρνουν παιδιὰ στὸν κόσμο. Αἱ ἀντιδραστικαὶ αὐταὶ ἰδέαι, λέγει ἡ πρόεδρος, μεταδίδονται σὰν ἐπιδημίαι καὶ πέραν τῶν συνόρων....

Ὁ λόρδος Burckmaster καὶ ἡ λαίδη Astor ὑπέβαλαν διαμαρτυρίαν καὶ τὴν ὑπεστήριξαν «ἐναντίον τῶν ἐνεργειῶν τῆς κυβερνήσεως», τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐργοδοτῶν, ποῦ παύουν τις γυναῖκες μόνον καὶ μόνον γιατὶ εἶνε παντρεμένες» καὶ ζητοῦν αἱ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμεναι ἔγγαμοι γυναῖκες τὰ ἴδια δικαιώματα ὅπως καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους πολίτας: Γιατὶ νὰ στερήσωμεν τὴν γυναῖκα τοῦ ὑψηλοτέρου της καθήκοντος, νὰ ἐργασθῇ γιὰ τὰ παιδιά της; Γιατὶ νὰ ἦνε τοῦτο προνόμιο μόνον τῶν ἀνδρῶν; Ἡ λαίδη Ἄστορ ἐπετέθη κατὰ τῆς κυβερνήσεως, τοῦ μεγαλειτέρου ἐργοδότου τῶν γυναικῶν, γιὰ τὴν ἀξιοθρήνητη στάσιν ἀπέναντί τους. Αἱ περισσότερες γυναῖκες ποῦ πᾶν στὰ ἐργοστάσια, τὸ κάνουν γιὰ νά σώσουν τὸ σπίτι τους ἀπὸ τὴ δυστυχία.

Ἡ διαμαρτυρία ἔγινε παμψηφεὶ δεκτή.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ζαχαροπλαστείου «Πατριαρχικόν» κ. Ἀντώνιος Ἀκζώτης εἶχε τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ ἑορτάσῃ τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν του μὲ τὴν διανομὴν γλυκισμάτων σὲ παιδιά.

Κατόπιν συνεννοήσεως μὲ κυρίας Ὀργανώσεων προστασίας τοῦ παιδιοῦ 2.000 παιδιὰ ἐπῆραν ἕνα κουτὶ γλυκὰ μέσα στὸ ὁποῖον μὲ λίγα λόγια ἔλεγε πῶς κατώρθωσε ὁ ἴδιος μὲ τὴ θέλησι καὶ τὴν ἐργασία νὰ πιτύχῃ στὴ ζωή.

«Ἀφοῦ τὰ παιδιὰ πάρουν τὰ γλυκά» εἶπε ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, τὸν Ὑπουργὸν τῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως κ Μακρόπουλον, τὸν Δήμαρχον κ. Σ. Μερκούρην καὶ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν κ. Π. Νιρβάναν «θὰ παρακαλέσω τὶς κυρίες νὰ τὰ συνοδεύσουν στὸ Τάφο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ νὰ καταθέσουν τὸ στεφάνι ποὺ θὰ τοὺς δώσω γιατὶ αὐτὰ ὅλα τὰ φτωχὰ θὰ ἔχουν χάσει στοὺς πολέμους κανένα δικό τους».

Αἱ φεμινιστικαὶ ἐφημερίδες τῆς Δανίας δημοσιεύουν μὲ ἱκανοποίησι τὴν εἴδησι τοῦ διορισμοῦ τῆς κ. Ἐλίζας Ussing, ὡς δικαστοῦ στὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῆς Κοπενχάγης. Ἐπίσης ἔλαβε γιὰ πρώτη φορὰ γυναῖκα θέσιν δικαστοῦ στὴ Λιθουανία, ἡ κ. M. Brazylé.

Ἡ Νορβηγικὴ Ναυτικὴ Ἑταιρία «Haugesund» διευθύνεται, ὡς μανθάνομεν, ἀπὸ δύο γυναῖκες, τὶς κυρίες Brummenaes καὶ Torgensen. Ἡ ἑταιρία ἔχει ἓξ πλοῖα 23550 τόννων Τὶς ἐπισκευὲς ἐπιβλέπουν αἱ διευθύντριαι αὐτοπροσώπως, ἐκράτησαν δὲ μὲ στιβαρὰ χέρια τὴν ἐπιχείρησί τους καὶ στὴ δύσκολη μεταπολεμικὴ ἐποχή.

Γυναῖκα διευθύντρια νοσοκομείου. Τὸ Γαλλικὸν Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς τοποθέτησε γιὰ πρώτη φορὰ γυναῖκα ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς νοσοκομείου Ἡ κ. Bigard ποῦ διωρίσθηκε διευθύντρια τοῦ Θεραπευτηρίου τοῦ Vaugirard, εἶνε καθ' ὅλα ἀξία νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν αὐτήν. Ἔχει δίπλωμα πολιτικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐπὶ ἑξαετίαν ἐχρημάτισε μέλος τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῶν δημοσίων νοσοκομείων.

Ἡ κ. Gertrud Woker διωρίστηκεν ἔκτακτος καθηγήτρια τῆς φυσικο-βιολογικῆς χημείας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βέρνης

Γιὰ πρώτη φορὰ κατέλαβε στὴν Ἀμερικὴ γυναῖκα ἀνωτάτη θέσι στὰ ταχυδρομεῖα τῶν Ἡν. Πολιτειῶν. Ἡ κ. Nellie Donohoe διωρίστηκε διευθύντρια τοῦ ταχυδρομείου τῆς Oakland. μὲ μισθὸν 7000 δολλαρ.

Ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ δράσις τῶν γυναικῶν τῆς Φινλανδίας. Ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐξέδωκε τὸ Ἐθν. Συμβούλιον τῆς Φινλανδίας τεῦχος ποῦ δίδει σαφῆ εἰκόνα τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς δράσεως τῶν γυναικῶν τῆς χώρας αὐτῆς. Τὰ διάφορα γυναικεῖα σωματεῖα διωργάνωσαν μεταξὺ ἄλλων ἕνα κοινὸ βοηθητικὸ ἔργο γιὰ τὶς ἄνεργες γυναῖκες τῶν λαϊκῶν τάξεων.

Τὸ σκίτσο ποῦ στὸ τεῦχος τοῦ Δεκεμβρίου ***συνώδευσε*** τὸ διήγημα τῆς κ. Ταρσούλη «Τὰ Χριστούγεννα τῆς Δέσπως» εἶνε ἔργον αὐτῆς τῆς συγγραφέως.

Μανθάνομεν ὅτι κατὰ τὸν προσεχῆ μῆνα συνέρχεται στὰς Βρυξέλλας μεγάλη Διεθνὴς Διάσκεψις, ἡ ὁποία λέγεται ὅτι θὰ ὀργανωθῇ ὑπὸ τῶν Διεθνῶν Ἑνώσεων ὑπὲρ τῆς Κ.Τ.Ε. Σκοπὸς τῆς Διασκέψεως εἶνε:

α) νὰ ἐκφρασθῇ ἐκ νέου ἡ πίστις πρὸς τὴν Κ.Τ.Ε. καὶ πρὸς τὸ Διεθνὲς Σύστημα, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει.

β) Νὰ ζητηθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς κυβερνήσεις ν' ἀναλάβουν τὴν ὑποχρέωσιν δι' ἑνὸς ὁριστικοῦ συμφώνου νὰ προβοῦν εἰς σημαντικὴν μείωσιν τῶν ἐξοπλισμῶν των καὶ νὰ ἐγγυηθοῦν τὴν ἀσφάλειαν καὶ δικαιοσύνην ὅλων τῶν λαῶν.

Εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλληνίδος» ἐλήφθησαν περιλήψεις τῶν ἐργασιῶν τῆς Κ. Τ. Ε. τοῦ 1933 ἐπὶ τῶν ἑξῆς θεμάτων: Πολιτικὴ κίνησις. Διάσκεψις ἀφοπλισμοῦ. Ζητήματα διαιτησίας καὶ οἰκονομολογικά. Προστασία μειονοτήτων. Πνευματικὴ συνεργασία. Κοινωνιολογία καὶ τεχνικὴ συνεργασία Κινηματογραφικά,

Στὸ Λύκειον Ἑλληνίδων ἔδωκε ἐπιτυχῆ συναυλίαν ἡ καλλιτέχνις τοῦ πιάνου δὶς Ἰόλη Μπουκουβάλα. ἐκτελέσασα πολὺ ἐνδιαφέρον πρόγραμμα.

Τὸ Θέατρον Ἀνδρεικέλων ποῦ διοργανώνει ἡ Διαρκὴς Ἔκθεσις Ἑλλ. Προϊόντων στὸ Ζάππειον ἀνέλαβε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ γνωστὴ λογογράφος δὶς Λιλίκα Νάκου, βοηθουμένη ἀπὸ τὰς δας Βυζαντίου καὶ Πάντου.

Ξεφυλλίζοντας τὸ σχολικὸ περιοδικὸ ποῦ ἐκδίδουν αἱ μαθήτριαι τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τῆς κ. Μήνας Ἀηδονοπούλου μᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσι τ' ὁλοζώντανο πνεῦμα καὶ ἡ χάρις μὲ τὴν ὁποίαν τὰ μικρὰ αὐτὰ κοριτσάκια διατυπώνουν τὶς ἰδέες των. Ἰδιαιτέρως ἐπροσέξαμεν ἕνα ἀρθρίδιον ἐπιγεγραμμένο «Ἀλληλοβοήθεια». Μὲ πόσο τάκτ νοιώθει ἡ γράφουσα ***πῶς πρέπει*** τὰ εὐνοούμενα ἀπὸ τὴν τύχη παιδιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ φτωχότερα. Σωστὴ παιδικὴ ἀδελφοσύνη, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεται ἡ κάθε μιά μας.

Γυναῖκες γιατροὶ στὴν Ἰαπωνία. Στὴν Ἰαπωνία ὑπάρχουν σήμερα 1500 γιατρίνες ποῦ ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμά τους. Αὐτὴ εἶναι μία κολοσσιαία ἐξέλιξις δεδομένου ὅτι ἡ πρώτη Ἰαπωνέζα γιατρὸς ἐνεφανίσθη μόλις τὸ 1885 καὶ ὅτι πέρασαν κατόπιν 7 χρόνια ὡς ποῦ νὰ μεμιᾶς μιὰ δεύτερη τὸ τολμηρὸ παράδειγμα. Θάρρος χρειάζονταν πολὺ γιατὶ αἱ γυναῖκες τῆς Ἰαπωνίας εἶχαν νὰ παλαίσουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὶς Εὐρωπαῖες κατὰ τῆς ἀντιδράσεως γιὰ τὴ σπουδὴ τῶν γυναικῶν.

ΜΟΔΕΣ

Τὰ καπέλλα ἐξακολουθοῦν νὰ διακρίνονται γιὰ τὴ ποικιλία τῶν σχημάτων. Ὑπάρχουν δύο κατηγορίαι: ἡ μία κρύβει τὸ μισὸ μέτωπο, ἐπίσης τὸ ἕνα μάτι. Ἡ ἄλλη ἀφίνει τὸ μέτωπο ὅλως διόλου ἀνοιχτὸ καὶ τοποθετεῖ τὸ καπέλλο πίσω πίσω.

Μ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ποικιλία δὲν ἐπιτρέπεται σὲ καμμιὰ γυναίκα νὰ φορῇ καπέλλο ποῦ νὰ μὴ τῆς πηγαίνῃ. Γιὰ ὑλικὰ μεταχειριζόμεθα τὰ καστόρια, τὰ βελοῦδα, χονδρὲς κορδέλλες, γκρὸ-γκραὶν κ. λ. Στὰ μοντέλα μας, τὸ πρῶτο καπελλάκι εἶναι βαθειὰ χωμένο στὸ μέτωπο. Εἶναι ἀπὸ γκρὶ καστόρι μὲ μιὰ ὡραία τσάκιση στὴ κορυφή, καὶ γκαρνίρεται μὲ μαῦρο γιαλιστερὸ σειρῆτι.

Τὸ δεύτερο κατ' ἀντίθεσιν εἶναι τοποθετημένο στὴ κορυφή. Ἔγινε ἀπὸ μαῦρο καστόρι καὶ τὸ μπὸρ εἶναι κομμένο σὰν πέταλα λουλουδιῶν. Ὡς μόνη γαρνιτούρα ἔχει μιὰ καρφίτσα ἀπὸ στράς.

Τὸ τρίτο καπελλάκι μας εἶναι καμωμένο ἀπὸ κορδέλλα γκρὸ-γκραὶν χρώματος μπλέ Φοριέται πολὺ χωστὰ καὶ εἶναι κομψότατο. Τὸ ἄλλο δίπλα φοριέται κι' αὐτὸ πολὺ πίσω, ἀλλ' ἔχει κ' ἕνα βελάκι ποῦ σκιάζει ὀλίγο τὸ μέτωπο γιὰ νὰ κρύβῃ τὶς ἔννοιες. Εἶναι καμωμένο ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Π. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Πρόλογος. Εἰσαγωγή. Μετάφρασις. Κείμενον. Σημειώσεις Σελίδες 1028 εἰς μέγα ὄγδοον. Πωλεῖται ὑπὲρ τοῦ **Μεροπείου** εἰς αὐτὸ (Διον. Ἀρεοπαγίτου 31), εἰς τὸ τυπογραφεῖον Βιτσικουνάκη (Ἀριστείδου 6) καὶ εἰς ὅλα τὰ ἐνταῦθα Βιβλιοπωλεῖα.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Πατὲ μὲ σηκῶτι γιὰ τὸ τσάϊ.— 1 σηκῶτι χοιρινό, 1 πατάτα, 1, κρομμῦδι, 1 ρίζα σέλινο, πιπέρι, ἁλάτι, μπαχάρι. Ὅλα αὐτὰ βράζουν καλὰ μὲ ὀλίγο νερό. Ὅταν βράσουν, προσθέτετε ἀρκετὴ ψίχα ψωμιοῦ γιὰ ν' ἀπορροφήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο ὑγρό. Ἔπειτα τὰ περνᾶτε ὅλα μαζὺ ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος 4 φορὲς τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης νὰ γίνῃ φίνο σὰν ἁλλοιφή. Τότε προσθέτετε 1 πακέτο βούτυρο φρέσκο ἀνακατεύετε καλὰ καὶ ξαναπερνᾶτε ἀπὸ τὴ μηχανὴ τοῦ κρέατος ἄλλες 2 φορὲς διὰ νὰ εἶναι σὰν ἁλοιφή. Ἐὰν δὲν ἐπιτύχατε νὰ εἶναι ἐντελῶς λυωμένο περᾶστε το ἄλλη μία φορά.

Σερβίρετε σ' ἕνα βάζο καὶ προσφέρετε μὲ φρυγανιὲς στὸ τσάϊ σας. Ε. Γ.

Σουφλὲ ἀπὸ ψάρι.—Ἐὰν μᾶς περίσσεψε βρασμένο ψάρι, μποροῦμε νὰ κάμωμεν ἕνα σουφλέ.

Ὑλικά: τὸ ψάρι, 2 αὐγά, μία σάλτσα μπεσαμέλ. (Χρόνος κατασκευῆς: 20 λεπτά).

Πέρνομεν τὰ ὑπολείμματα τοῦ ψαριοῦ, τὴ μπεσαμὲλ καὶ τὰ βράζομεν γιὰ λίγα λεπτά. Τὰ τραβοῦμεν ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ προσθέτομεν τοὺς κροκούς, τὰ χτυπημένα ἀσπράδια, βάζομεν τὸ ὅλο σ' ἕνα καλὰ βουτυρωμένο ταψάκι καὶ τὸ ἀφίνομεν λίγη ὥρα νὰ ψηθῇ στὸ φοῦρνο. Εἶναι νοστιμώτατα καὶ στὴ γεῦσι καὶ στὴν ὄψι.

Δικὲρ ἀπὸ πορτοκάλλια. Εἰς ἕνα βάζο χωριτικότητος 2 ὀκ. βάζετε 1 ὀκᾶ καθαρὸ οἰνόπνευμα, 3 πορτοκάλλια καὶ 3 λεμόνια ὁλόκληρα καὶ ½ ὀκ. ψιλὴ βρεμένης καὶ τὸ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο ἐπὶ 39 ἡμέρες. Διϋλίζετε τὸ ὑγρὸ καὶ τὸ γεμίζετε σὲ μποτίλλιες.

Γιὰ νὰ καθαρίζονται οἱ γοῦνες ποῦ ἔχουν τυχὸν λυγδώσει, πέρνομεν πίτυρα ἢ πολὺ ψιλὰ πριονίδια τὰ ὁποῖα ζεσταίνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἀνακατώνοντες ὁλόενα γιὰ νὰ μὴ κολλήσουν στὸν πάτο. Τ' ἁπλώνομεν πολὺ ζεστὰ ἐπάνω στὴ γοῦνα καὶ τρίβομεν ἀρκετὰ ὥστε τὸ ὑλικὸ νὰ μπῇ καλὰ μέσα στὸ τρίχωμα καὶ ν' ἀπορροφήσῃ κάθε λίπος καὶ ἀκαθαρσία. Ἐπαναλαμβάνομεν δύο τρεῖς φορὲς τὸ ἴδιο καὶ στὸ τέλος τινάζομεν καλὰ τὴ γοῦνα γιὰ νὰ πέσουν ὅλα τὰ πίτυρα ἢ πριονίδια.

Μελιτζανόπηττα: 1½ ὀκᾶ μελιτζάνες. 5 αὐγά, 25 δρ. τυρὶ τριμένο (ἢ φέτα), 50 δρ. βούτυρο, λίγο μοσχοκάρυδο, 100. Βράζεις τὶς μελιτζάνες μὲ ἁλάτι, τὶς λύωνεις, προσθέτεις τὰ αὐγά, τὸ τυρί, τὸ βούτυρο καὶ τὸ μοσχοκάρυδο, στρώνεις τὰ μισὰ φύλλα ἀπὸ κάτω τὴ γέμιση στὴ μέση καὶ τὰ ἄλλα μισὰ ἀπὸ πάνω, τὸ βουτυρώνεις ὅπως συνήθως καὶ στέλνεις στὸ φοῦρνο.

ΑΡΕΤΗ

Ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης τῶν σύκων. Ἕνα σῦκο κομμένο στὴ μέση ἐπιταχύνει τὸ ὡρίμασμα τῶν σπηριῶν τῶν λεγομένων «καλογήρων». Ἐὰν δὲν ἔχομεν φρέσκα σῦκα, μποροῦμεν νὰ μεταχειριστοῦμε καὶ ξηρά. Ἐπίσης ὀφελοῦν καὶ κατὰ τῶν ἐγκαυμάτων.

Γιὰ τὰ κρυοπαγήματα συνιστοῦν νὰ πλύνουν τὰ χέρια μὲ ἁλμυρὸ ἢ ἁπλῶς μὲ παγωμένο νερό. Ὅταν στεγνώσουν καλὰ πρέπει νὰ τριφτοῦν μὲ σπίρτο τῆς κάμφορας.

Γιὰ τὰ σκασμένα ἄκρα τῶν χειλέων, ποὺ εἶνε πάθησις μεταδοτική, συνιστοῦν βάμμα ἰωδίου, ἢ μιὰ διάλυσι νιτρικοῦ ἀργύρου 1:20.

Κατὰ τῆς κατορροῆς συνιστοῦν εἰσπνοὲς μὲ χλωροφόρμιο, αἰθέρα, οἰνόπνευμα, μέντα καὶ ἐσέντσα γλυκανίσου εἰς ἴσα μέρη.

Γιὰ νὰ διατηρήσετε τὰ χέρια σας ἅσπρα καὶ μαλακά, πρέπει νὰ τὰ πλύνετε μὲ χλιαρὸ νερὸ ὅπου θὰ ρίξετε μιὰ φούχτα κόλλα ἢ πίτυρα καὶ κατόπιν νὰ τ' ἀλείψετε μὲ κάποιο λίπος.

Συντήρησις ἀδιαβρόχων καὶ ἄλλων ἐνδυμάτων ἀπὸ καουτσούκ: Θὰ τὰ κρεμάσετε σὲ μέρος σκοτεινὸ καὶ ὑγρό. Ἐὰν στὰ χέρια φορᾶτε γάντια ἀπὸ καουτσοὺκ δὲν πρέπει νὰ πιάνετε καυστικὲς οὐσίες οὔτε πετρέλαιο, οὔτε βενζίνη ἐπίσης ἀποφεύγετε τὴν ἐπαφὴ μὲ λάδι ἢ λίπος.

Μὴ φοβεῖστε νὰ φορεῖτε τὰ ἐκ καουτσοὺκ ἐνδύματα, ἡ χρῆσις τὰ ὠφελεῖ, καὶ ἂν θὰ τὰ φυλάξετε γιὰ κάμποσον καιρὸ θὰ τὰ διατηρήσετε ἐντὸς πούδρας ἀπὸ τάλκην.

Λεκέδες ἀπὸ μελάνη τρίβονται μὲ ὀξαλίδα (ξυνιθρα) κατόπιν σαπουνίζονται καὶ ξεπλένονται μὲ καθαρὸ νερό.

Καλὸ μέσο γιὰ τὸ βῆχα εἶνε νὰ βράσωμε κισσὸ σὲ νερό, προσθέτομεν ἄλλο τόσο γάλα, λίγη ζάχαρη, καὶ τὸ πίνομεν πολὺ ζεστό.

Γιὰ τὴ δίψα τῶν ἀρρώστων. Πᾶρτε 2—3 μῆλα, κόψτε τα εἰς κομματάκια χωρὶς νὰ τὰ ξεφλουδίσετε, βράστε τα ¼ τῆς ὥρας εἰς ½ ὀκᾶ νερὸ περίπου. Περᾶστε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ σοιρότηρι καὶ ἀφίστε νὰ κρυῶσῃ ὡς ποῦ νὰ ἔχῃ τὴν θερμοκρασία τοῦ δωματίου τοῦ ἀρρώστου· δώσετέ το νὰ τὸ πιῇ χωρὶς ζάχαρι.

Οἱ τρίχες στὶς βούρτσες στερεώνονται, ὅταν ἀφοῦ τὶς πλύνωμε τὶς βουτήξωμε γιὰ λίγα λεπτὰ σὲ ἀμμωνία ἢ σὲ ξεῖδι. Πρέπει νὰ στεγνώσουν στιὸν ἀέρα, μακρυὰ ἀπ' τὴ φωτιά.

Νοικοκυρικὴ μόρφωσις. Παραπονούμεθα πῶς ἡ δουλιὰ τοῦ σπιτιοῦ εἶνε σκληρή. Μά, μήπως σκεφθήκαμε ποτὲ νὰ τὴ βελτιώσωμε. Μήπως μᾶς ἐνώνει ὅλες ἡ ἐπιθυμία ν' ἀνυψώσωμε τὸ ἐπίπεδο τῆς ἐργασίας μας. Βεβαίως ὄχι! Κι' ἀντὶ νὰ ἐπικρίνωμεν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὡς πρὸς τὴν νοικοκυρωσύνη της, ἔπρεπε νὰ κάμωμεν ἕνα κοινὸ ἀγῶνα.

Εἶνε δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο νὰ ἐκτελῇ ἡ κάθε μιά μας τὴν δουλιὰ τοῦ σπιτιοῦ *ἄριστα*. Ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μόνο τὸ ὑλιστικὸ μέρος τῆς νοικοκυρωσύνης πρέπει νὰ ξέρωμε καλὰ καμμιὰ εἰκοσιριὰ τέχνες, ποῦ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι θ' ἀποτελοῦσε ἡ κάθε μιὰ ἕνα ξεχωριστὸ ἐπάγγελμα. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ μένῃ ἡ κάθε μιὰ στὴ γωνιά της καὶ νὰ βασανίζονται, δὲν θὰ ἦταν πιὸ ἐνδιαφέρον νὰ ζητούσαμεν ὅλες μαζὺ τὴν λύσι τῶν προβλημάτων ποῦ μᾶς παρουσιάζονται καθημερινά;

Ἀπὸ τότε ποῦ οἱ ἄνδρες κατάλαβαν ὅτι τὴν τέχνη ποῦ ξέρουν δὲν πρέπει νὰ τὴν μεταχειρίζονται μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους κ' ἔπαψαν νὰ κρύβουν τὴν πεῖρα τους σὰν κατιτὶ μυστικό, ἀπὸ τότε προώδευσεν ὁ κόσμος μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα.

ΛΟΥΚΙΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ν. Π. Θεσσαλονίκην. Ἐὰν διαβάσετε προσεκτικὰ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Tardieu ἡ «Ψῆφος τῶν Γυναικῶν» ποῦ δημοσιεύσαμεν στὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου, θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁ Γάλλος πολιτικὸς ἰσχυρίζεται, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε δημοκράτης ἢ ὄχι. Δείχνει ὅμως κυνισμὸν ἐκεῖνος ποῦ λέγει μὲν πῶς εἶνε δημοκράτης, βρίσκει ὅμως σωστὸ νὰ στερεῖται τὸ ἥμισυ τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ δικαιώματος νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη του. Τὸ νἀποκλείωνται τῆς ψήφου ὡρισμένοι ἄνθρωποι μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ψηφίσουν κακῶς εἶνε ἡ καθ' ἑαυτὴ ἄρνησις τῆς δημοκρατίας Τὸ πρόβλημα ὀφείλει νὰ λυθῇ ὁλοκληροτικῶς διὰ τῆς παροχῆς τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι. Τὰ μισὰ μέτρα δὲν ἔχουν πιὰ τὸν τόπο τους. Τὸ ρεῦμα τῆς κοινῆς γνώμης πρέπει νὰ γίνῃ ἀρκετὰ ἰσχυρὸ γιὰ νὰ νικηθῇ ἡ συστηματικὴ κακὴ θέλησις ἐκείνων ποῦ εἶνε ὑπὲρ τῶν περιωρισμένων μόνον δικαιωμάτων.

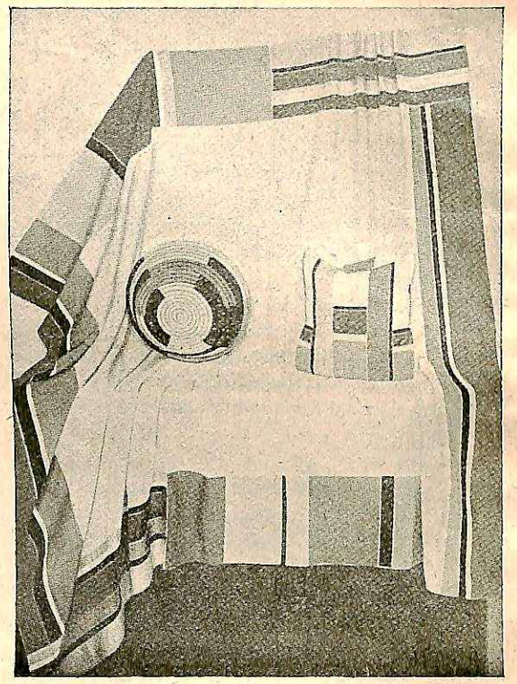
Δεσπ. ***Π. Α. Β.*** Ἐνταῦθα. Διωρθώσαμεν τὴν διεύθυνσίν σας. Εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Α. Μ. Ἐνταῦθα. Καὶ βεβαίως πρέπει νὰ κάμῃ γυμναστικὴ ἡ γυναῖκα, ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κοπιάζῃ, ἰδίως ὅταν εἶναι ἡλικιωμένη. Λίγες ρυθμικὲς κινήσεις μπρὸς σὲ ἀνοιχτὸ παράθυρο, μερικὲς βαθειὲς ἀναπνοές, ἕνα περίπατο τὴν ἡμέρα μὲ βῆμα ταχτικό. Τώρα γιὰ τὴ κόρη σας, τὸ καλύτερο σπὸρ εἶνε τὸ κολύμπι. Τὸ κουπὶ κουράζει τὴ καρδιά.

Κ. Λ. Κόρινθο. Ἑλληνιστὶ ἡ φρᾶσις «τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα», σημαίνει κατιτὶ τὸ ἀδύνατο. Γαλλιστὶ ὅμως τὸ γάλα, ὄχι τοῦ πουλιοῦ, ἀλλὰ τῆς κόττας (lait de poule) ὑπάρχει, ἢ μᾶλλον γίνεται ὡς δυναμωτικό. Παρασκευάζεται ὡς ἑξῆς: Σὲ 150 δραμ. βρασμένο γάλα λυώνομε 30 δραμ ζάχαρι, χτυποῦμε 2 κροκούς, τοὺς προσθέτομε μαζὺ μὲ 2 κουταλιὲς τῆς σούπας ἀνθόνερο. Τὸ ξαναβράζομε σὲ σιγανὴ φωτιὰ νὰ δέσῃ λίγο καὶ τὸ πίνομε ζεστό.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Σᾶς φέρνομεν σήμερα ἕνα ὡραῖο σχέδιο γιὰ τραπεζομάντηλο τοῦ τζαγιοῦ, καὶ ἕνα κόζυ καὶ καλαθάκι ἀπὸ πλεχτὴ ψάθα. Τὰ δύο πρῶτα εἶναι ἐργασμένα ἀπὸ ἄσπρο λινὸ καὶ ἡ μπορτούρα γίνεται ἀπὸ λινὸ σὲ μπλέ, κιτρινοκόκκινο καὶ μαῦρο. Ὅλες οἱ οἱ ραφὲς θὰ γίνουν μὲ τὴ μηχανή. Τὸ καλαθάκι πλέκεται ἀπὸ ψάθα κιτρινοκόκκινη, μπλέ, μπὲζ καὶ καφὲ σκοῦρο. Τὰ τρία αὐτὰ ἀντικείμενα εἶναι κατάλληλα γιὰ ἐξοχικὸ σπίτι ἢ βεράντα.

Ἐὰν ἔχωμε τζάκι στὴ σάλα μας καὶ μᾶς λείπει ἕνας μεγάλος καθρέπτης τοῦ τοίχου, ποῦ θὰ τὸν τοποθετούσαμε ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, μποροῦμε νὰ τὸν ἀντικαταστήσωμε μ' ἕνα ὡραῖο παληὸ κέντημα ἢ ὑφαντό. Μέσα στὸ ὕφασμα αὐτὸ κρεμοῦμεν ἕνα μικρότερο καθρέφτη ἢ καὶ μιὰ ὥμορφη εἰκόνα.

Ἡ ἐπέκτασις τῶν προνομίων τῶν γυναικῶν εἶνε ἡ γενικὴ ἀρχὴ ὅλων τῶν κοινωνικῶν προόδων.

Fourrier

Αἱ γυναῖκες ἀγαποῦν ἐκεῖνο ποῦ λάμπει, ὄχι ἐκεῖνο ποῦ ἀντανακλᾶ.

Romain Rolland

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἡ ἐκλεκτή μας συνεργάτις κ. Ἀθηνᾶ Ταρσούλη ὡμίλησε στὸ Λύκειον Ἑλληνίδων περὶ τῆς ***Καλαμάτας καὶ τῶν γύρω της Μοναστηρίων***. Ἡ κ. Ταρσούλη διηγήθηκε μὲ τὴ γνωστή χάρι τὶς ταξειδιώτικές της ἐντυπώσεις, κ' ἔδειξε πλῆθος φωτεινῶν εἰκόνων-πρᾶγμα ποῦ ἔκαμε τὴν ὡραίαν διάλεξιν ἀκόμη πιὸ παραστατική. Τὸ πολυπληθὲς κοινὸν ἐπέρασε στὸ Λύκειο, μιὰν ὥρα πραγματικῆς ἀπολαύσεως.

Ὁ διαπρεπὴς Κύπριος λόγιος καὶ πολιτικὸς κ. Ν. Λανίτης, ὡμίλησε στὸ Λύκειον Ἑλληνίδων, περὶ τεσσάρων Ἑλληνίδων τῆς Κύπρου. Μὲ πολλὴν εὐφράδειαν ἐξιστόρισε τὸν βίον τῆς Ἑλένης Παλαιολόγου, ἡ ὁποία ἔγινε σύζυγος τοῦ βασιλέως Ἰωάννου Β' τῆς Κύπρου, κατόπιν ἀνέφερε τὴν κόρην της Καρλόττων, τὴν Μαρίαν Συγκλητικὴν καὶ τέλος τὴν Ἐλισσάβετ Λωμάκου τῆς ὁποίας υἱὸς ἦτο ὁ μεγάλος Γάλλος ποιητὴς Ἀνδρέας Σενιέ.

Ὁ Σύνδεσμος γιὰ τὰ Δικαιώματα τῆς Γυναίκας διοργανώνει στὴν αἴθουσα τῶν Ἐμποροϋπαλλήλων μαθήματα γιὰ τὴ πολιτικὴ ἀγωγὴ τῶν γυναικῶν. Πρώτη ὁμιλήτρια εἶναι ἡ πρόεδρος τοῦ νομικοῦ τμήματος τοῦ Ε. Σ. Ε. κ. Ἀγνὴ Ρουσσοπούλου - Στουδίτου, ἡ ὁποία εἰς δύο μαθήματα θ' ἀναπτύξῃ τὸ θέμα «τὶ εἶναι πολιτεία».

ΣΤΗΛΗ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΕΘΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Εἰς τὰς 28 Δεκεμβρίου τὸ «Τμῆμα Προστασίας Παιδιοῦ» τοῦ Ε. Σ. Ε τῇ συμπράξει καὶ τοῦ τμήματος «Ὑγιεινῆς» ἔδωσαν εἰς τὸ Ζάππειον μιὰ ὡραία Πρωτοχρονιάτικη ἑορτὴ στὰ ἄπορα παιδιά, γιὰ τὰ ὁποῖα καὶ ἐργάζεται.

300 παιδάκια ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸν συνοικισμὸν Ἀσυρμάτου καὶ ἀπὸ τὰ Πετράλωνα συνοδευόμενα ἀπὸ τὰς διδασκαλίσσας καὶ τοὺς διδασκάλους των γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ ἑορτάσουν τὴν ἡμέραν αὐτὴ καὶ νὰ χαιρετήσουν τὸν καινούργιο χρόνο καὶ ἐξεκίνησαν ἄλλα μὲ χαλασμένα παπούτσια καὶ ἄλλα μὲ τσόκαρα—μάλιστα παιδάκια τοῦ σχολείου ποὺ πηγαίνουν μὲ τσόκαρα!

Τὰ πόδια μαρτυροῦσαν τὴν φτώχεια καὶ τὴν δυστυχία καὶ τὸ προσωπάκι τους τὴν εὐτυχία, γιατὶ ἡ ὄψις τους ἦταν φωτισμένη καὶ χαρούμενη ἀπὸ τὴν εὐτυχισμένη ἔκφραση ποὺ ἔχει κανεὶς ὅταν ξεύρει ὅτι κάτι καλὸν τὸν περιμένει! Ἔτσι χαρούμενα καὶ ἡμερομένα ἀπὸ τὴν εὐχάριστη αὐτὴ ἀναμονή, περνοῦσαν ἀπὸ τὰς αἰθούσας τῆς Ἐκθέσεως δυὸ-δυό, γοργὰ καὶ ἐλαφρὰ καὶ ἔσπευδαν νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φασουλῆ, τὴν ὁποίαν εὐγενῶς παρεχώρησεν ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἐκθέσεως κ. Μπαβαβέας, μιὰ εὐγενὴς καὶ φιλάνθρωπος ψυχή.

Ἕνα ἁπλὸ κῦμα ψιθυρισμοῦ ἀκούστηκε στὴν αἴθουσα τοῦ Φασουλῆ ὅτον τὰ παιδάκια εἶδαν ἔξαφνα δίπλα στὴν σκηνή, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παρακολουθοῦσαν τὰς περιπετείας τοῦ Φασουλέτου Ροβινσῶνος, νὰ κάθεται ὁ Ἅγιος Βασίλειος περιτριγυρισμένος ἀπὸ πολύχρωμα πατέτα καὶ ὡραῖες μπομπονιέρες καὶ τότε ἐξέσπασαν σὲ ζωηρὰ τραγούδια, τὰ ὁποῖα διέκοψεν ἡ ἐμφάνισις τοῦ Φασουλέτου ἐπὶ σκηνῆς. Μὲ κέφι καὶ μὲ γέλοια παρηκολούθησαν τὴν παράστασι καὶ εἰς τὸ τέλος προσέφεραν μιὰ καλλιτεχνικὴ μπομπονιέρα γιὰ ἀνάμνησι στὸν Φασουλῆ, ὁ ὁποῖος χορεύοντας ἐτραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ τὸν Ἁγιοβασίλη καὶ ἡ μεγάλη αἴθουσα ἀντήχησε ἀπὸ χαρούμενες παιδικὲς φωνές.

Μὲ ἀπαράμιλλη τάξι ἐπέρασαν τὰ παιδιὰ κατόπιν εἰς τὴν κυκλικὴν αὐλὴν τοῦ Ζαππείου ὅπου ὁ Γεν. Διευθυντὴς κ. Μπαβαβέας εἶχε φροντίσει νὰ τοποθετηθοῦν ἐπάνω σὲ τραπέζια σκεπασμένα μὲ Ἑλληνικὲς σημαῖες τὰ παιχνίδια τὰ ὁποῖα προσέφεραν διάφοροι ἐκθέται γιὰ τὰ παιδάκια τῇ εὐγενεῖ πρωτοβουλίᾳ τοῦ ἰδίου, καὶ τὰ πλούσια μὲ γλυκὰ πακέτα τῶν κυριῶν τοῦ Τμήματος «Προστασίας Παιδιοῦ» καὶ τμήματος «Ὑγιεινῆς» καὶ ἔτσι τὰ παιδιὰ κρατῶντας γλυκὰ καὶ παιχνίδια καὶ ζητοκραυγάζοντα ἐξεχύθηκαν μὲ τάξι ἀπὸ τὸ κτίριον τῆς Ἐκθέσεως γιὰ νὰ ὁδηγηθοῦν εἰς τὸ Συσσίτιον τοῦ Βαρβακείου, ὅπου αἱ κυρίαι τοῦ Τμήματος ἐσερβίρισαν εἰς τὰ 300 παιδάκια ἐκλεκτὸ φαγητό, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἰδιαιτέρως παραγγείλει καὶ ἐμοίρασαν καὶ φροῦτα γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ εὐχαρίστησις τῶν παιδιῶν τῶν ὁποίων ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἦταν πραγματικῶς συγκινητική.

Π. ΚΑΪΡΗ

Ἡ 'Ελληνὶς, βασιζομένη ἐπὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν συνδρομητριῶν της, ἀρχίζει μ' ἐμπιστοσύνην τὸ 14ον ἔτος ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της.

Ὑπενθυμίζει πρὸς τούτοις εἰς τὰς φίλας της ὅτι εἶναι τὸ μόνον περιοδικὸν ποὺ τὰς θέτει εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν γυναικείαν κίνησιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Εἶναι ἑπομένως τὸ ἀπαραίτητον ὄργανον διὰ κάθε Ἑλληνίδα, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ὁμοφύλων της.

Ὅσαι τυχὸν δὲν ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους παρακαλοῦνται νὰ τὴν ἀποστείλουν εἰς τὰ γραφεῖα μας γιὰ νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

"L'HELLENIS,,

Organe mensuel du Conseil National des femmes héllènes

Redaction-Administration: Rue Alex. Soutsou 26

Athènes, Janvier, 1934

Comment devra nous trouver la nouvelle année, par H. R. Avec la nouvelle année, dans laquelle nous sommes entrées il y a quelques jours, commence la 14ième année de la vie de notre Revue. En commençant l'année une question nous préoccupe: Le féminisme a t-il remporté une victoire, est-il décidément vaincu, ou est-il resté hésitant à piétiner sur place? Nous croyons que nos lectrices nous donneront raison, si nous affirmons, que dans l'âme de beaucoup de femmes grecques le féminisme n'a pas encore eu un effet persuasif, qu'elles n'ont pas encore complêtement oompris que le féminisme est une question qui ne se rapporte pas seulement à elles-mêmes, mais à la societé entière. Pour réaliser celà il faudrait qu'elles sortent de leur indifférence et inactivité pour atteindre le but auquel elles aspirent en parole, mais pour lequel elles n'ont pas encore mis en action toute leur énergie.

En Grèce le féminisme n'a fait presque aucun progrès. Même la simple question, de savoir si les femmes, outre leur droit de vôte aux prochaines élections municipales, pourront aussi être êlues, n'a pu être résolue par la Chambre des députés. Nous croyons pourtant qu'une action plus unificée de toutes les organisations féminines et non seulement de celles de la capitrae, mais ausi des corporations provinciales, qui s'occupent pour la plupart seulement d'oeuvres charitables, serait efficace pour faire avancer la question. Naturellement une telle union devrait avoir pour premier but la collaboration pour la conservation de la paix et le désarmement international. Sans une paix assurée les efforts pour une ré forme de la société sont vains. Les pays, qui sont gouvernés par un système faciste ont déjà déclaré la guerre à la femme qui travaille; il est done temps que dans notre petit pays les femmes prennent elles mêmes leur sort en mains et qu'elles combattent pour leurs droits ce qui est en même temps un pas vers le bonheur de l'humanité. L'Hellenis sonhaite que l'année 1934 apporte un progrès sensible pour toutes ces questions.

Faut-il supprimer les incurables, par Irène Lascaridi. L'auteur, qui dirige à Athènes l'Asile des enfants aveugles, expose d'abord les causes de la cécité qui, en Grèce, doit rarement être attribuée à l'alcoolisme. Les enfants qui après une méningite deviennent aveugles et quelques fois sourds-muets ont généralement des tares héréditaires syphilitiques. Souvent ces pauvres infirmes sont envoyés à l'asile dans un état pitoyable, et parfois la question surgit: Vaut-il la peine que tant de personnes saines, robustes, normales, se sacrifient pour obtenir un rayon de lucidité dans l'esprit des ces malheureux deshérités? L'Allemagne qui applique une politique d'amélioration de la race prend des mesures rigoureuses pour l'hygiène de son peuple. En l'ancienne Sparte on jettait les enfants infirmes dans un gouffre pour ne pas noircir l'éclat de l'État.

Mais depuis est apparu le Fils de Dieu qui ouvrit de nouveaux horizons de miséricorde et de bonté. Ceux qui ont réellement l'amour de l'humanité, seront mille fois récompensés s'ils parviennent à éveiller une étincelle de joie ou d'espoir dans une âme obscure; ils ont la satisfaction de penser, qu'en servant un malheureux ou déhérité, ils offrent un sacrifice à Dieu.

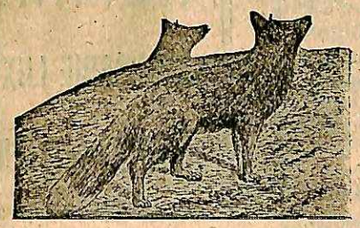
L'art céramique grec, par Ang. Hadjimihali. La céramique fut autrefois exécutée en Grèce uniquement par les femmes; c'était un métier domestique dont la connaissance était transferée de mère en fille et de cette tradition résultait d'excellents ouvriers. Peu à peu la céramique devint un travail de fabrique; actuellement il y en a un grand nombre en Grèce et chaque atelier, soit dans les îles de l'Archipel, soit sur le continent, fabrique des produits d'un genre spécial avec des ornements caractéristiques. Beaucoup des ces artisans étant venu de l'Asie Mineure décorent leur poterie avec des ornements d'un goût oriental, mais nous espérons qu'une sélection se fera et que petit à petit ce métier se développera en un art populaire purement grec.

Trois femmes couronnées par l'Académie d'Athènes. A la dernière séance de l'Académie celle de la distribution des prix, trois de ceux-là furent attribués à des femmes: Mme Stefanopoulo en eut un pour son excellente étude sur la meilleure utilisation du raisin sec. Mme Kessisoglou pour son dévouement et son long service d'infirmière de la Croix Rouge, et Mme Kriezi pour son dévouement et l'aide apportée aux pauvres et aux malheureux.

ΜΑΣΤΙΧΑΙ ΜΕΖ ΠΑΣΤΙΛΛΙΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ἐλεούσης 10 — Μ. ΚΑΡΑΒΟΥΣΑΝΟΥ — Ἀθῆναι

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ

ΝΑΟΥΜ ΤΣΙΤΣΙΝΑ & ΑΦΟΥ

ΣΤΟΑ ΜΕΛΑ 10 - ΑΘΗΝΑΙ

Πλουσία καὶ διαρκὴς παρακαταθήκη ἁπάντων τῶν κλασικῶν, φαντεζί, καὶ πολυτελείας γουναρικῶν.

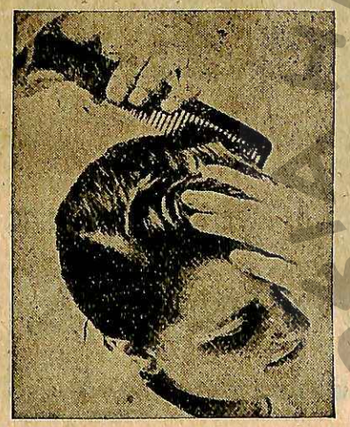
ΡΕΝΑΡ — ΑΣΤΡΑΧΑΝ — ΚΑΡΑΚΙΟΥΛ — ΠΟΥΛΕΝ κλπ.

Παλτὰ διάφορα καὶ μὲ Παριζιάνικο γοῦστο.

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ — ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Προσοχὴ στὴν ἀνωτέρω Διεύθυνσιν διότι οὐδὲν ἄλλο κατάστημα ἢ ὑποκατάστημα ἔχομεν πλὴν τοῦ ἐπὶ τῆς ΣΤΟΑΣ ΜΕΛΑ 10.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΧΑΜΑΡΑΚΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37

ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΤΗΛ. 23-208

ΚΑΤΟΛ

Ἰαπωνικὸν ἐντομοκτόνον

Μόνον οἱ κύλινδροι KATOL «Coil» σᾶς ἐξασφαλίζουν μὲ ἀνοικτὰ παράθυρα, καὶ δίχως κουνουπιέρα, ἔστω καὶ μὲ φῶς, ὕπνον ἥσυχον, χωρὶς νὰ ἐνοχλεῖσθε ἀπὸ τοὺς κώνωπας καὶ σκνίπας.

ΖΗΤΕΙΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΩΛΗΤΗΝ ΣΑΣ

ΚΑΤΟΛ-ΚΥΛΙΝΔΡΟΙ

ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ - ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 4

ΚΕΝΤ ΓΛΑΣΚΑ

ΑΝΔΡΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

"ΝΟΜΠΛ"

CHEMISERIE LUXE

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΑΤΣΑΡΟΣ

Οδος ΚΟΡΑΗ 4

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΜΕΤΑΞΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

"ΑΚΡΟΠΟΛ"

Σᾶς παρουσιάζει τὰ τελειότερα καὶ μοντέρνα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

Ἀποκλειστικὴ πώλησις εἰς τὰ Πρατήριά της

ΑΚΡΟΠΟΛ - ΣΑΝ ΣΟΥΣΙ - ΥΙΟΙ ΑΒΡ. ΣΟΥΣΗ

ΕΡΜΟΥ 18 ΕΡΜΟΥ 45 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 20

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ — ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1893

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΙΣ ΑΡΙΘΜΟΝ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ, ΑΙΓΥΠΤΩ ΚΑΙ ΚΥΠΡΩ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

THE BANK OF ATHENS TRUST COMPANY 205, West 33rd Str. NEW YORK

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΛΛΟΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΣ ΟΡΟΥΣ

ΕΓΧΩΡΙΑ ΥΦΑΝΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ, ΚΟΥΡΤΙΝΑΙ,

ΚΑΛΥΜΑΤΑ Κ.Λ.Π.

ΕΛΕΝΗΣ ΑΜΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ — ΟΔΟΣ ΒΕΪΚΟΥ 56Α

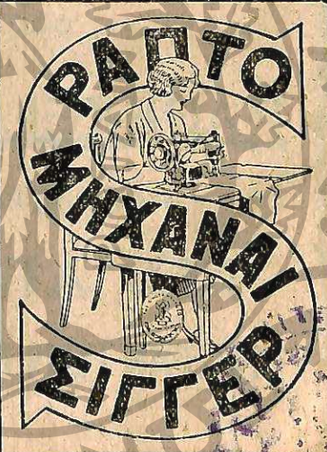
Τὰ τελειότερα ἑλληνικὰ ὑφαντά, τὰ ὁποῖα διεκρίθησαν κατὰ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Δελφῶν τοῦ 1930 θεωρηθέντα ὑπὸ τῶν Γάλλων ἐπισκεπτῶν ὡς Γαλλικά.

ΚΡΟΥΣΤΑ, ΣΤΕΡΕΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΑ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΥΛΑ, ΤΣΑΝΤΕΣ, ΣΑΚΚΟΙ, ΠΙΤΖΑΜΕΣ ΚΟΜΨΟΤΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ ΑΚΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΩΣ ΜΕ ΤΟΝ ΗΛΕΚΤΡΟΚΙΝΗΤΗΡΑ ΣΙΓΓΕΡ

Ἐφαρμόζεται μὲ μίαν βίδα εἰς οἱανδήποτε ραπτομηχανήν. Παρέχεται ΔΩΡΕΑΝ πρὸς δοκιμὴν ἐπὶ 8 ΗΜΕΡΑΣ.

ΔΩΡΕΑΝ διδασκαλία κεντημάτων καὶ διαφόρων Ποικιλμάτων μὲ τὸν ΜΑΛΛΟΡΡΑΦΕΑ ΣΙΓΓΕΡ καθὼς καὶ κοπτικῆς μὲ ΙΧΝΑΡΙΑ ΣΙΓΓΕΡ δι' ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ φορέματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ ΣΙΓΓΕΡ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 5.

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΩΝ

Τῆς Ἐθνικῆς Στέγης, τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Ἑλληνίδων, τοῦ Μπενακείου, τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Θεσσαλονίκης, τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιοῦ, τοῦ Συλλόγου Παροχῆς Ἐργασίας Μυτιλήνης

ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΩΝ

ΦΑΝΤΑ κάθε εἴδους καὶ διὰ κάθε χρῆσιν· ὑφάσματα μάλλινα, βαμβακερὰ καὶ μεταξωτὰ τοῦ πήχεως, φορέματα, κουρτίνες, στόρ, μαξιλάρια, διαδρόμους κλπ. Κιλίμια, κουβέρτες, στρωσίδια διάφορα.— ΦΑΝΤΑ ΚΕΝΤΗΤΑ κάθε τεχνοτροπίας.— ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ: μαξιλάρια, κουρτίνες, στόρ, φορέματα, μπλοῦζες, κιμονό, τραπεζομάνδηλα, πετσετάκια, καρὲ τραπεζιῶν κλπ., τσάντες, πορτφεῦγ, καλύμματα βιβλίων.— ΑΣΠΡΟΡΡΟΥΧΑ πάσης φύσεως, μπονέδες καὶ ποδιὲς ὑπηρεσίας, μαντηλάκια κλπ.— ΣΤΑΜΠΑΤΑ, τσεμπέρια κλπ.— ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ: διάφορες κοῦκλες, χωρικὲς ἐνδυμασίες, βάρκες, ζῶα κλπ.— ΤΣΑΡΟΥΧΙΑ — ΑΣΗΜΙΚΑ: πόρπες, καρφίτσες, βραχιόλια, σκουλαρίκια, τάσια, δίσκοι κλπ.— ΣΜΑΛΤΑ: εἰκόνες, καρφίτσες, παντατίφ, βάζα — ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΚΑ: δίσκοι, ἀμπαζούρ, κασπὸ κλπ.— ΚΕΡΑΜΕΙΚΑ: Σκοπέλου, Μυτιλήνης, Κιουτάχειας, Κεραμεικοῦ, ὑάλινα Ἑταιρίας Λιπασμάτων.— ΞΥΛΟΓΛΥΠΤΑ διάφορα, καρέκλες κλπ.

ΝΟΜΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΟΔΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ 26

ΠΑΡΕΧΕΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΝΟΜΙΚΑΣ ΣΥΜΒΟΥΛΑΣ

ΕΙΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΝΟΙΚΤΟΝ ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ 12-1 Μ. Μ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
ΙΔΡΥΤΗΣ
1841

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ Δρχ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (ΤΗ. 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1933) . . . „ 8.607.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ:

Ἅγιος Νικόλαος (Κρήτη)
Ἀγρίνιον
Ἀγυιὰ (ὑπαγόμενον εἰς Ὑπ/μα Λαρίσης.)
Ἀθῆναι:
Ὑπ/μα, ὁδὸς Μητροπόλεως 9
Πρακτορεῖον Καλλιθέας
Πρακτορεῖον Νέας Ἰωνίας
Πρακτορεῖον Παγκρατίου
Αἴγιον
Ἀλεξανδρούπολις
Ἅλμυρὸς
Ἀμαλιὰς
Ἀμύνταιον (Σόροβιτς)
Ἀμφίκλεια
Ἄμφισσα
Ἄνδρος
Ἀργοστόλιον
Ἄρτα
Ἀταλάντη
Βάμος (Κρήτη)
Βέρροια
Βόλος
Γέρα
Γρεβενὰ
Γύθειον
Δημητσάνα
Διδημότειχον
Δράμα
Ἔδεσσα
Ἐλασσὼν
Ἐλευθερούπολις (Πράβιον)
Ζάκυνθος
Ἡράκλειον
Θεσσαλονίκη
Θῆβαι
Θήρα
Ἰθάκη
Ἰστιαία (Ξηροχώριον)
Ἰωάννινα
Καβάλλα
Καλάβρυτα
Καλάμαι
Καλαμπάκα
Καρδίτσα
Καρλόβασι (Σάμου)
Καρπενήσιον
Καρυαὶ (Ἅγιον Ὄρος)
Καστορία
Κατερίνη
Κέρκυρα
Κιλκὶς
Κοζάνη
Κομοτινὴ
Κόρινθος
Κύθηρα
Κύμη
Κυπαρισσία
Λαγκαδᾶς
Λαμία
Λάρισσα
Λεβάδεια
Λευκὰς
Λῆμνος
Λιμὴν Βαθέως (Σάμου)
Μεγαλόπολις
Μεσολόγγιον
Μεσσήνη
Μιτυλήνη
Ναύπακτος
Ναύπλιον
Νιγρίτα
Ξάνθη
Ὀρεστιὰς
Παξοὶ
Πάτραι
Πειραιεὺς
Πλωμάριον (Μιτυλήνης)
Πόρος
Ποταμὸς
Πρέβεζα
Πύλος
Πύργος
Ρεθύμνη
Σέρραι
Σητεία (Κρήτη)
Σικυωνία (Κιᾶτον)
Σκίαθος
Σουφλίον
Σπάρτη
Σῦρος
Τρίκκαλα
Τρίπολις
Φάρσαλα
Φλώρινα
Χαλκὶς
Χανιὰ
Χίος

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Rue Stamboul No 17
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ: Rue Emad el Dine No 17
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ: Rue Tewfiki
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

HELLENIC BANK TRUST COMPANY, NEW YORK: 51 Maiden Lane
Ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, συμφώνως μὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἑλλήνων
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΑ $ 1.500.000